

Giới thiệu Thú Đế Tà Phi

Thú Đế Tà Phi ra mắt bạn đọc với cái tên Đại lục Ma Linh, người mạnh làm vua, linh lực cùng huyền lực thịnh hành, Ma thú, Yêu linh khó cầu.

Trước khi xuyên không qua, nàng chỉ là một cô nhi chuyên tâm tu luyện, xuyên qua đến tận đây, vẫn là trẻ con mới sinh ra liền bị đuổi giết, thân thể thành câu đố, rõ ràng muốn điều thấp, không biết tại sao phiền toái luôn tìm tới cửa.

Nàng mặc dù lười nhác, nhưng không phải là người dễ bị ăn hiếp, có cừu tất báo, mới là đạo lý, hại người của nàng thì một cái nàng cũng không bỏ qua!

Gió nổi mây trôi, trời phạt giáng thế, cừu trọng thiên loạn, về Thần Sáng Thế

Tất cả chỉ mới là bắt đầu...

Mời các bạn cùng chiêu mộ tựa truyện hay thuộc thể loại dị giới nữ cường của tác giả Nhượng Thủy Lư Ly.

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Trong Thánh cung Thần giới, hôm nay thập phần náo nhiệt, một không khí khẩn trương trước khi thay đổi, lúc này tiếng chiêng trống động tới trời, một mảnh sắc vui mừng.

Hôm nay là ngày thành thân giữa Vương của Thần giới cùng Thánh nữ Thần tộc, Vương của bọn hắn anh minh thần võ đương nhiên không cần phải nói, mà Thánh nữ này tuy rằng tuổi không lớn, nhưng lại có thể xưng là người có trí tuệ trong Thần giới, hoàn toàn đảm đương quân sự của Thần vương, hơn nữa linh lực của nàng cũng thập phần thâm hậu, trí tuệ vũ lực cũng không thua nam nhân, nữ tử như vậy cũng chỉ có Thần vương xứng đôi.

Thật giống như lần này, nếu không phải Thánh nữ bày mưu tính kế, đại chiến này, Thần giới làm sao dễ dàng thắng được Ma giới, còn làm Ma đế thương nặng, mặc dù có chút tiếc nuối làm Ma đế trốn thoát, nhưng mà trọng thương như vậy, chỉ sợ cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, đây đối với Thần giới mà nói chính là việc lớn, quanh năm chinh chiến, Thần giới nhanh chóng chịu không được.

Lúc này, trong thư phòng to như vậy cũng là hoàn toàn tương phản với không khí khẩn trương bên ngoài.

Thần Vương một thân hi bào đỏ thắm nhìn giấy hoa tiên trong tay, sắc mặt càng ngày càng âm trầm “Ba” nàng nề đem giấy hoa tiên vỗ trên bàn, Thần vương liền tục cười lạnh “Khá lắm Ly Nhượng, thật sự là hảo”

Nữ tử đứng ở trước mặt hắn cúi thấp đầu, khóe miệng gợi lên một tia cười, Thần vương trong con thịnh nộ không thấy, sau đó cười lạnh, liền lạnh giọng nói rằng: “Truyền lệnh xuống, hủy bỏ hôn lễ!” Hắn sẽ không cùng một nữ nhân lòng muông dạ thú thành thân!

Đúng lúc này, có người đột nhiên luống cuống xông vào “Báo! Ma đế dẫn rất nhiều người ngựa đột kích!”

Nghe vậy, Thần vương mạnh đứng lên, sắc mặt khó coi nhanh chóng đi ra ngoài, nữ tử bị hắn bỏ phía sau sắc mặt mang theo lo lắng. Ma đế cư nhiên nhanh như vậy lại tới nữa?

Trên tường thành, Thánh nữ Ly Nhượng mặc một thân sa mỏng màu lam nhạt, tay áo tung bay, sợi tóc màu xanh biển tung bay theo gió, giống như, muốn trở lại thành tiên, đẹp đến mộng ảo, trên khuôn mặt xinh đẹp, dung nhan thanh thuần cùng yêu mỹ, ngũ quan xinh xắn, không có chút tí vết nào, lúc này, nàng chính là nhũn nhũn lại, hai trong mắt màu xanh biển tập trung vào một người dưới thành.

Là hắn? Người này lại có thể là Ma đế đối lập cùng Thần giới, kẻ thù giết cha mẹ nàng, hoàn hảo lúc trước nàng cảm thấy hắn khả nghi nên không nghĩ cứu chữa hắn, bất quá thương nặng như vậy, làm sao đột nhiên tốt rồi? Dựa theo phán đoán của nàng, hắn lúc ấy muốn không được bao lâu sẽ tắt thở.

“Ầm ầm” thanh âm to lớn không ngừng vang lên bên tai, kết giới bị người Ma giới công kích xuất hiện vết rạn, Ly Nhượng nhũn nhũn mảy, đưa tay ấn một cái kết giới màu lam nhạt trong suốt, trong nháy mắt vết rạn được sửa hoàn thiện.

Ma đế đứng dưới thành vẫn không có động tác thấy vậy, ngoắc khóe miệng một cái, bắt đầu tụ tập một cái quang cầu bạc trong tay, màu sắc quang cầu nồng đậm coi như một cái quang cầu màu bạc đậm, thể tích không lớn, nhưng mà có thể cảm giác được năng lượng tụ tập trong đó rất là khủng bố, đó là huyền lực màu bạc mà chỉ Ma đế mới có.

Áo choàng màu bạc tung bay theo gió, quang cầu màu bạc liền giống như người chế tạo nó, khí thế kinh người, Ma đế nhìn Ly Nhượng đứng trên tường thành, khuôn mặt quá mức tuấn mĩ cùng bầu sát khí có chút khác biệt, nhưng sát khí xung quanh người lại làm cho người ta cảm thấy hẳn chính là người thuộc về chiến trường, không có người nào so với hắn càng thích hợp với việc chém giết!

Lông mày Ly Nhượng nhăn càng nhanh, Ma giới lúc này đây là dốc hết toàn lực, lại có Ma đế tự mình chỉ huy, mãnh liệt so với lúc trước càng nhiều, nếu không thì kết giới bảo vệ sẽ không dễ dàng bị phá hư như vậy, nếu như lúc này Ma đế lại ra tay, khẳng định chỉ một mình nàng thì sẽ chống đỡ không được. Thần vương hẳn là cũng đã nhận được tin tức, nếu như hắn có thể đuổi tới, thì còn có cơ hội xoay chuyển.

Ma đế tụ tập năng lượng cầu cũng không sử dụng, cho đến thời điểm nhìn thấy Thần vương đi lên tường thành, trên mặt mới mang theo một tia cười tà mị, không cho Thần vương có thời gian củng cố kết giới, bạc cầu trong tay nháy mắt bay ra, lập tức liền cùng kết giới đụng vào nhau.

Rõ ràng đã có thể ra tay sớm hơn, nhưng lại làm cho chính mắt Thần vương thấy kết giới bảo vệ thành trì bị phá hủy, vô lực xoay chuyển, hành động lần này, không thể nói là không ác liệt!

“Phanh ~!” Tiếng nổ phát ra làm rung động màng nhĩ con người.

Ly Nhượng bị năng lượng kia đẩy ra, lui về phía sau mấy bước mới có thể đứng vững, nhưng mà kỳ quái là, nàng lại không bị thương một chút nào, đang tự nghi hoặc, nhưng không chú ý tới ánh mắt lạnh như băng của Thần vương.

Nữ tử đi theo Thần vương đến nhìn thấy một màn vừa rồi, trên mặt mang theo một tia cười không dễ phát hiện, xem ra thật sự là ông trời cũng giúp nàng, cũng không biết Ma đế này lại phát điên cái gì, lại không thương tổn Ly Nhượng một chút nào, nhìn sắc mặt của Thần vương, nàng biết, trong đáy lòng Thần vương đến một tia nghi hoặc cũng không có nữa rồi, trong lòng hắn đã định tội Ly Nhượng rồi.

Còn có cái gì để hoài nghi? Thần vương tự tay đã thương Ma đế, nếu không phải Ly Nhượng cứu giúp, làm sao Ma đế có thể khỏe nhanh như vậy? Còn ai có năng lực kia? Nếu bọn hắn có quan hệ không thể cho ai biết, làm sao Ma đế có thể hạ thủ lưu tình với Ly Nhượng như thế?

Hừ! Thánh nữ? Vậy thì như thế nào? Cuối cùng cũng không phải là đối thủ của nàng!

“Rầm...” Thanh âm giống như thủy tinh vỡ vụn, nghe tới chói tai như vậy, sắc mặt Ly Nhượng khẽ biến, kết giới bị phá, chống lại người Ma tộc dũng mãnh thiện chiến, chỉ sợ Thần tộc sớm muộn cũng không chịu được...

Sắc mặt Thần vương càng ngày càng khó coi, Thần tộc cùng Ma tộc chinh chiến nhiều năm, hai bên tổn thất đều không nhỏ, nhưng mà bây giờ Ma tộc còn có sức lực chống đỡ, còn Thần tộc cũng đã thế suy sức yếu.

Nữ tử đứng sau Thần vương sắc mặt càng ngày càng khó coi, chẳng qua nàng chỉ đối phó với Ly Nhượng, cũng không muốn Thần tộc bị hủy như vậy, nhưng mà hồi hận thì tất cả mọi thứ sẽ trở lại như lúc trước sao?

Ma đế mặc một thân áo giáp màu bạc, con ngươi màu tím bạc làm cho người ta không dám nhìn gần, hình ngọn lửa đỏ rực giữa mi tâm giống như muốn tổn thương ánh mắt người khác, chỉ riêng khí thế cùng cảnh tượng ở đây, càng phát ra làm cho người khác không có cách gì bỏ qua.

Nhìn sắc mặt Thần vương khó coi, Ma đế chậm rãi mở miệng nói “Thần vương, hiện tại chúng ta có thể nói một chút điều kiện đi?” Một người trên thành, một người dưới thành, nhưng người dưới thành lại làm cho người ta cảm giác cao cao tại thượng.

Sắc mặt Thần vương đã muốn trầm đến có thể nhỏ ra giọt nước, nhưng lúc này còn có thể thế nào, người hiểu biết con người người thì vĩnh viễn phải là địch nhân của người, Thần tộc có mấy cân nặng lượng, Ma đế rất rõ ràng, lúc này Thần tộc đã không qua nổi chinh chiến, kết giới bảo vệ bị phá, nếu như Thần tộc buông tay đánh một trận, kết cục chỉ có một cái, là thất bại!

Cho nên lúc này đàm phán hòa bình, đối với Thần tộc mà nói là không thể có chuyện tốt hơn, Thần vương không có lý do cự tuyệt, nhưng mà hắn không rõ ràng, Ma đế tần tần khò khò đánh tới đây, chỉ cần kiên trì một chút nữa, là có thể đem Thần tộc thu hết trong túi, vì sao muốn chọn đàm phán hòa bình lúc này, để lại cho Thần tộc một cơ hội thở dốc?

Tuy rằng hoài nghi, nhưng mà Thần vương không có lựa chọn nào khác.

“Hào, mở Cửa thành!”

“Không cần! Ta chỉ có một điều kiện!” Ma đế chỉ một ngón tay, ngón tay vừa lúc chỉ về phía Ly Nhượng, nói từng chữ một “Ta – muốn – nàng!” Nữ nhân thú vị như thế, làm sao có thể để Thần vương đáp hư?

Thần vương cười lạnh, liếc nhìn Ly Nhượng, giương giọng hỏi “Lời này là thật?”

Tướng sĩ trên tường thành nghe vậy liền ồ lên một mảnh, trong lòng bọn họ đối với Ly Nhượng rất là bội phục, cũng đều biết hôm nay là ngày Vương của bọn họ cùng Thánh nữ thành thân, Ma đế hành động như thế, rõ ràng là đang đánh vào mặt của Thần vương, nhưng mà lời này của Thần vương sao lại nghe như có ý tứ muốn đồng ý chứ?

Trong lòng Ly Nhượng rung mình, đối với phát triển bất ngờ như vậy, khóe mắt liếc đến nụ cười giả tạo trên mặt nữ tử đứng sau lưng Thần vương, đáy lòng có dự cảm không tốt.

Mọi người trên tường thành sắc mặt đều khó coi, chỉ có nữ tử đứng sau lưng Thần vương trong mắt đều là thần sắc vừa lòng, tuy rằng sự tình cùng mong

muốn có chút chênh lệch, nhưng mà coi như là trăm sông lại đổ về một biển, nếu Ly Nhựt rơi vào trong tay Ma tộc thì tuyệt đối không có kết cục tốt, mà Thần tộc cũng không có chuyện gì xảy ra, mặc dù đoán không ra Ma đế suy nghĩ cái gì, nhưng mà kết quả như vậy cũng làm cho nàng cảm thấy vui.

Đối với Ly Nhựt phản bội phần nộ cùng phá thành khuất phục chiến thắng tất cả, lúc này Thần vương mất đi lý trí bình thường, thế cho nên hấn thật không ngờ đến mặt khả khi ở đây, nếu Ly Nhựt là người của Ma đế, mục đích chỉ vì cùng Ma đế nội ứng ngoại hợp, như vậy vì sao lúc này Ma đế làm sao cần phải phá thành không vào, chỉ cần nàng?

Bị chứng có xác thực che đôi mắt, hấn thậm chí đã quên hoàn toàn cha mẹ của Ly Nhựt đều chết ở trên tay Ma đế, Ly Nhựt căn bản không có khả năng cùng Ma đế hợp tác...

Một đạo chỉ bạc đánh tới, nháy mắt đem bao lấy Ly Nhựt, kéo xuống dưới thành, thanh âm Ma đế cũng đồng thời truyền đến “Bản tôn nói luôn luôn là thật!”

Ly Nhựt không phản kháng, nàng vì Thần tộc hao hết tâm tư và sức lực, kết quả lại lấy được kết cục như vậy, trái tim nào có thể không băng giá? Cho dù là chần chừ trong nháy mắt cũng đủ đã thương người, huống chi, ý tứ của Thần vương ngay cả những người khác đều có thể cảm nhận được, Ly Nhựt sao không rõ chứ?

Vững vàng hạ xuống trong lòng Ma đế, bên tai truyền đến thanh âm chỉ một chữ “Hảo!” người vốn dĩ lập tức sẽ trở thành phu quân của nàng, có ý nghĩa nàng làm tất cả đều không đáng giá!

Ly Nhựt nhắm mắt, lại mở mắt thì đáy cặp mắt kia không có chút gọn sóng, từ đó về sau, nàng và Thần tộc không có một tia quan hệ nào nữa, cùng Thần vương ân đoạn nghĩa tuyệt!

Tâm Ly Nhựt là hung ác, nhất là đối với chính mình, nàng rất tin tưởng nên thời gian buông tay sẽ buông tay, nếu bởi vì sợ hãi đau trong một lúc, do dự, chỉ biết thống khổ suốt đời, nàng nắm chắc liền buông tay, từ nay về sau bắt đầu từ giờ khắc này, Thần tộc, Thần vương sẽ từ đáy lòng nàng từng chút từng chút biến mất, sẽ không có bất kỳ một phân lượng nào.

Bên tai truyền đến tiếng Ma đế nói nhỏ: “Hôm nay thả Thần tộc một con ngựa, liền coi như là lễ vật tặng cho ngươi”

Ly Nhựt không trả lời, chỉ là nhìn thoáng qua Thần vương phía trên tường thành, ánh mắt kia vô cùng lạnh lùng, đôi mắt đã từng như bầu trời, ôn nhu tựa hồ có thể tha thứ tất cả, lúc này, đồng dạng là cặp mắt kia, nhưng ánh mắt kia lại giống như băng hàn đến tận xương, chỉ liếc mắt một cái, liền đâm vào lòng người ta, lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Trong lòng Thần vương chấn động, trong nháy mắt hấn cảm giác mất đi vật rất quý giá, hơn nữa cũng tìm không về không được.

Ma đế nói chuyện giữ lời, lập tức quay đầu ngựa lại, lãnh đạo Đại quân Ma tộc rút lui, thả Thần tộc một con đường.

.....

Nhưng mà Thần tộc cùng Ma tộc cũng không hoà bình lâu lắm, bất quá mấy năm sau liền khai chiến lần nữa, trên thực tế nếu không phải Ma đế một đoạn thời gian dài cũng không hứng thú khai chiến, Thần tộc cũng sẽ không có cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức.

Ma tộc trời sinh hiếu chiến, hơn nữa mặc cho Ma đế rất thiên tài, Thần tộc liền tiếp tháo chạy, chặt vật không thôi, nếu không phải Ma đế đột nhiên coi trọng Ly Nhựt, đến đây như vậy vừa ra, Thần tộc đã sớm từ Thần Ma giới biến mất.

Trong tâm cung Ma đế, Ly Nhựt đang ngồi ngẩn người trước cửa sổ, trên người Ma đế mặc một bộ trường bào màu bạc, đi tới ôm nàng cùng nhau nằm ở trên giường nhỏ mềm, thấp giọng nói: “Ta mệt mỏi, theo ta nghỉ ngơi trong chốc lát”

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Mở Đầu

Chinh chiến mấy ngày liền, hấn thật sự có chút mệt mỏi, chỉ chốc lát sau liền ngủ thiếp đi, Ly Nhựt nhìn mặt mũi hấn, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve dấu hiệu ngọn lửa trên trán hấn, đẩy mất một mảnh phức tạp...

Hấn luôn làm cho nàng cảm thấy nghi hoặc, Ma đế, ở trong tường tượng của nàng chắc là hung ác thị huyết, trên thực tế, hấn quả thực hung ác trên chiến trường, cho dù bình thường cũng là lãnh khốc vô tình, nhưng mà ở trước mặt nàng hấn đều là ôn nhu, vật nàng mong muốn còn chưa nói ra khỏi miệng, hấn đã đưa đến trước mặt nàng, hấn thấy, dường như tất cả yêu cầu của nàng đều hợp tình hợp lý, một chút cũng không quá đáng, mặc dù nàng cố ý gây khó dễ, cố ý muốn chọc giận hấn.

Hấn thích ôm nàng, nhưng mà nàng không cho phép, hấn cũng sẽ không đụng tới nàng, đối với nàng, hấn giống như có thể nhẫn nại.

Nguyên bản nàng cho rằng hắn có mục đích khác, có lẽ chỉ là hứng thú nhất thời, nhưng mà sự thực chứng minh cũng không phải như nàng suy nghĩ.

Bởi vì nàng tùy ý nói một câu, hắn vài năm không khai chiến, chuyên tâm cùng nàng, mặc dù như vậy nhiều người đối với hắn đưa ra nghi vấn, hắn vẫn khư khư cố chấp như cũ, hắn dùng lời của hắn mà nói, hắn muốn Thần tộc, lúc nào cũng có thể, hắn có cuồng ngạo sẵn có, nhưng mà nàng lại không nghĩ ra, trên người nàng có cái gì đáng giá hắn nhiều nỗ lực đến như vậy, trừ bỏ chính nàng, nàng đã không còn có gì cả.

Kỳ thật nàng hy vọng hắn không cần ôn nhu như thế, vậy nàng cũng sẽ không cần chờ như vậy.

Thực ra thì nàng cũng không quan tâm Thần tộc cùng Ma tộc phân chia, nàng chuyên tâm giúp đỡ Ma tộc, bất quá là vì Thần vương, mà bây giờ nàng cùng Thần vương đã hoàn toàn không có quan hệ, Thần tộc có bao nhiêu người chết ở trên tay hắn, nàng có thể không quan tâm, nhưng mà phụ mẫu nàng thì sao?

Chủy thủ giấu ở trong tay áo bị nắm chặt ở trong tay, loé ra ánh sáng lạnh lẽo, nhìn chủy thủ, Ly Nhưộc lộ ra một tia cười khổ, nàng không thể hạ thủ thương tổn hắn, có lẽ lúc trước không nên quá nhỏ tâm, không nên nắm lần bảy lượt chờ cơ hội, đợi cho mất tâm, tay mềm nhũn.

“Xin lỗi...” Đây là nàng nói đối với phụ mẫu mà nàng hoàn toàn không có ấn tượng, thời điểm bọn họ chết, nàng đang còn ở trong tã lót, đương nhiên không nhớ rõ bọn họ, hôm nay nàng là không có cách nào giúp bọn họ báo thù.

Ly Nhưộc đang muốn lấy chủy thủ về, lại đột nhiên trên tay căng thẳng, chủy thủ đâm vào cơ thể người cảm giác rất rõ ràng, chống lại cặp con ngươi màu tím kia, Ly Nhưộc đã quên phản ứng, có trong nháy mắt không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Thân thể bị vòng vào ôm ấp như trước, bên tai vang lên thanh âm sớm quen thuộc tận xương, giống như mỗi lần nói nhỏ bên tai nàng, giọng điệu mang theo dung túng như trước “Chỉ cần là người muốn ta đều có thể cho người, bao gồm mạng của ta!”

Đường đường Ma đế lại vì một nữ nhân đến mệnh cũng từ bỏ, nói ra cũng sẽ không có người tin tưởng, thậm chí ngay cả chính hắn cũng thường thường cảm thấy trở nên không giống mình, là từ khi nào thì bắt đầu, hắn đã không còn nhớ rõ.

Hắn chỉ biết là hắn không chỉ muốn lấy được người của nàng, còn muốn đạt được lòng của nàng, hắn biết muốn có được thì trước hết phải nỗ lực, hắn dự đoán được rất nhiều rất nhiều, thời gian càng lâu, liên dự đoán được càng nhiều, cho nên hắn nỗ lực càng ngày càng nhiều, hắn tin tưởng hắn nhất định có thể đạt được báo đáp mình muốn, cho dù cuộc đời này không thể, còn có đời sau, hắn muốn có được vật gì cho tới bây giờ đều trốn không thoát lòng bàn tay hắn.

Cuối cùng Ly Nhưộc phục hồi lại tinh thần, đáy mắt xẹt qua một tia kinh hoàng, nàng cũng không muốn giết hắn a! Sao hắn lại ngu ngốc hướng độn về phía lưỡi dao? Đây là chủy thủ mẫu thân để lại cho nàng, đối với người Ma tộc có lực sát thương trí mạng, chẳng lẽ hắn không cảm nhận được sao? Nắm chặt cánh tay hắn, hai tay Ly Nhưộc có chút run rẩy “Người...”

“Ly Nhưộc, làm tốt lắm!” Thanh âm trống rỗng vang lên là cho hai người trong nháy mắt đề phòng.

Trong phòng một trận vẩn nước dao động, trong vầng sáng màu lam nhạt đi ra một người. Ly Nhưộc nhíu chặt lông mày “Thần vương?” Làm sao Thần vương lại xuất hiện vào lúc này? Chuyện này quá mức trùng hợp, hơn nữa khi nào thì Ma cung dễ vào như vậy?

Không đợi nàng suy nghĩ nhiều, đột nhiên trên lưng căng thẳng, Ma đế ôm chặt nàng, nhìn người trước mặt, không thấy một chút kinh hoàng hừ lạnh nói “Nữ nhân bản tôn không cần người tới khen!” Chút nào cũng không đem lời nói của Thần vương dễ làm người hiểu lầm để ở trong lòng.

Cho dù Ly Nhưộc thật sự cùng Thần vương hợp mưu thì sao? Nếu là nữ nhân của hắn, hắn có thể dễ dàng tha thứ nàng phạm sai lầm!

Động tác muốn chiếm làm của riêng có chút tính trẻ con, nếu là bình thường, trong lòng Ly Nhưộc nhất định cảm thấy buồn cười, nhưng mà lúc này lại cười không nổi, đáy lòng có chút lo lắng, nàng không biết chủy thủ này đối với Ma đế thương tổn lớn bao nhiêu, lúc này chống lại Thần vương có bao nhiêu phần thắng, cũng không biết vì sao Ma giới xuất hiện vấn đề này.

Thời thế lần lượt xoay chuyển, lúc này chiếm lợi thế chính là Thần vương, ánh mắt phức tạp nhìn Ly Nhưộc, Thần vương mở miệng nói “Ly Nhưộc, xin lỗi, đi theo ta đi!” Là hắn bị phần nộ che mất đi tâm trí, Ly Nhưộc vì hắn trả giá nhiều như vậy, làm sao có thể phản bội hắn chứ?

Kỳ thực nhiều sơ hở như vậy, tinh táo lại suy nghĩ một chút liền sẽ rõ ràng, rõ ràng là có người nhắm vào Ly Nhưộc, mà hắn không cẩn thận trúng kế.

“Đừng hòng mơ tưởng!” Ma đế nâng tay rút chủy thủ ra khỏi bụng, ánh mắt lạnh lùng, sẽ phải ra tay, Ly Nhưộc lại chặn ngang đề hắn lại.

Hiển nhiên là Thần vương sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy, Ma đế rất khó đối phó, cơ hội như vậy cũng không nhiều, nếu như không nhân cơ hội này trừ bỏ hắn, chờ hắn thương tổn tốt, nên hối hận là hắn

Lập tức cũng không quan tâm Ly Nhưộc, chuẩn bị trước hết giết Ma đế.

“Phanh...” Vầng sáng màu lam nhạt ầm ầm nổ lên.

Sắc mặt Thần vương cứng ngắc lại “Ly Nhưộc?” Nàng lại có thể giúp Ma đế? Hơn nữa, linh lực của nàng khi nào có thể so với hắn còn cao hơn nữa?

Sắc mặt Thần vương âm trầm, mở miệng nói “Lúc này, đừng cùng ta giận dỗi!”

Giận dữ? Ly Nhượng thần nhiên mở miệng nói “Hình như là Thần vương hiểu lầm, cho dù ngươi cho rằng vì ta phản bội ngươi mà trả thù, hay là vì đòi lấy thời gian Thần tộc nghỉ ngơi lấy lại sức, ngươi đã đem ta tặng cho người khác, ta và ngươi trong lúc đó từ lâu ân đoạn nghĩa tuyệt, tại sao nói là giận dữ?”

Bị luồng khí giao chiến lúc trước lôi kéo, sợi tóc màu xanh lam tung bay, hơn nữa ánh mắt của nàng cũng rất đậm bạc, một loại thần thánh khiến cho người ta cảm thấy không thể xâm phạm.

Trong mắt nàng lạnh nhạt làm đau nhói mắt Thần vương, còn nhớ lúc trước nàng từng nói, hần thân là Thần vương, rất nhiều thời điểm sẽ thân bất do kỷ, hơn nữa người bên cạnh hần không thiếu được đầu đá lẫn nhau, nếu mà hần không cách nào toàn tâm tín nhiệm nàng, không có khả năng vì nàng mà vứt bỏ tất cả cảm giác, thì không nên đi trêu chọc nàng, bởi vì hần không cho nàng được hạnh phúc mà mong muốn.

Bởi vì hần cam đoan, nàng lựa chọn tin tưởng hần.

Nhưng mà cuối cùng, hần như trước vẫn là phụ bạc nàng, chẳng lẽ không còn cơ hội bù đắp lại sao?

Không suy nghĩ nhiều lắm, Thần vương lại ra tay, lần này mặc kệ như thế nào, nhất định phải trừ bỏ Ma đế, những chuyện khác đợi sau đó lại nói.

Đương nhiên Ly Nhượng sẽ không để cho hần giết Ma đế, khi mà hai người đang đánh nhau hết sức, trong phòng lại xuất hiện một người, Ly Nhượng không chuyên tâm nhìn lại, phát hiện người nọ lại là Đế nhất cao thủ bên người Thần vương, xem ra lần này Thần vương là hạ quyết tâm sẽ không bỏ qua cho Ma đế, nếu như bình thường, cho dù là hai người này cùng một chỗ, Ma đế cũng nhất định sẽ không thất bại, nhưng mà bây giờ...

Thanh chủy thủ kia đối với Ma đế mà nói là thương tổn cực lớn, tuy không có lập tức bị mất mạng, nhưng mà muốn động thủ lại quá mức miễn cưỡng, Ly Nhượng vội vàng muốn thoát khỏi Thần vương, nhưng mà Thần vương lại quấn chặt lấy nàng không tha, hần biết Ly Nhượng có năng lực cứu Ma đế, nhưng mà hần sẽ không cho nàng có cơ hội như vậy “Ly Nhượng, ngươi đã quên phụ mẫu ngươi đã chết như thế nào sao? Ngươi bây giờ lại có thể giúp đỡ kẻ thù?”

Ly Nhượng không để ý tới hần, chỉ là xuống tay càng thêm nhẫn tâm, linh lực trong tay biến hoá khôn lường thành trường kiếm loé ra ánh sáng chói mắt, nhưng mà cho dù linh lực của nàng hơi cao hơn Thần vương, trong khoảng thời gian ngắn muốn đánh bại hần, thoát khỏi hần vướng mắc vẫn là rất khó khăn.

Khoé miệng Ma đế mỉm cười, đối mặt với tình cảnh nguy hiểm như vậy, chẳng những không lo lắng, tựa hồ còn rất sung sướng, không phải nói hoạn nạn mới gặp chân tình sao? Ly Nhượng vẫn là không muốn hần chết!

Nhưng mà rất nhanh hần liền cười không được, chỉ là cùng người nọ chạm nhau một chương, ngực liền cuộn cuộn một trận khí huyết, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, một lực lượng cuồng mãnh trong cơ thể hần đang không ngừng cắn nuốt huyền lực của hần, làm cho hơi thở của hần lộn xộn, lực sát thương của chủy thủ kia rất lớn, cũng áp chế không được nữa.

Người nọ thăm dò tình trạng của hần, lập tức không hề chần chừ, toàn lực đánh một chương xuống, một chương này ắt phải đưa hần đánh chết!

Ly Nhượng thấy vậy sắc mặt đại biến “Tuyệt...” Bất chấp Thần vương tiến công, xoay người liền nhào tới.

Ma đế biến sắc, hợp lại gân mạch bị thương, mạnh mẽ vận động huyền lực, rất nhanh ôm nàng lăn sang một bên, há miệng lại phun ra một ngụm máu tươi, nhìn sắc mặt Ly Nhượng tái nhợt, đáy mắt lộ vẻ phẫn nộ “Nếu không yêu ta cần gì phải cứu ta?” Tức giận, đơn giản là đau lòng nàng bị tổn thương.

Tuy rằng thoát khỏi một kích của đế nhất cao thủ, Thần vương công kích lại một tia không rơi vào trên người nàng.

Ly Nhượng nâng tay lau máu tươi tràn ra ở khoé miệng, giọng điệu lạnh nhạt nói “Ta chưa nói không yêu”

Ma đế giật mình sững sốt một chút, mới thì thào nói thầm “Nhưng mà ngươi cũng chưa nói yêu” Ngực kia rất có một tia oán giận, còn có một chút uỷ khuất nhu vậy.

Ly Nhượng không để ý đến hần, liếc nhìn Thần vương, hỏi “Làm sao bây giờ?” Hai người bọn họ đều bị thương căn bản đánh không lại.

Liếc mắt kia khiến nắm đấm bên hông Thần vương không khỏi căng thẳng, trong mắt lại có thể mang theo sát ý, mặc dù hần không tin nàng, lúc chấp tay đem nàng tặng cho người khác, trong cặp mắt kia cũng không từng lộ qua sát ý, mà bây giờ vì Ma đế, nàng lại nổi lên sát ý với hần!

Ly Nhượng đã thay đổi, nàng ngày xưa sẽ không để ý tới an nguy bản thân như vậy, cũng chưa bao giờ hỏi người khác làm sao bây giờ, lấy trí tuệ của nàng thì chưa bao giờ muốn hỏi người khác, tất cả mọi chuyện, nàng đều có thể tự mình quyết định.

Trong lòng hần phức tạp, Ly Nhượng không vô ích để ý tới hần, đưa tay nắm lấy cổ tay Ma đế bắt mạch, sắc mặt Ly Nhượng càng thêm khó coi, gân mạch huyết hết, không phải không thể cứu, mà là bây giờ không có thời gian để cho nàng cứu, đây không phải là một sớm một chiều là có thể, run rẩy đưa tay về, giọng điệu của nàng nghe vào rất bình tĩnh “Chết chắc rồi!” Hần bây giờ một chút lực sát thương cũng không có, nhất định Thần vương sẽ không bỏ qua cho hần!

Ma đế đưa tay ôm chặt nàng, ở đỉnh đầu nàng hạ xuống một nụ hôn, tất cả đáy mắt đều là kiên định, nếu không có cách gì bảo vệ được hai người, như vậy thì cùng chết đi! Nếu nàng yêu hần, như vậy mặc kệ thế nào nàng đều phải cùng hần, Thần vương muốn cướp nàng đi? Quả thực là si tâm vọng tưởng!

“Ngươi chỉ có thể chết ở trong tay ta” Hần sẽ không cho người khác cơ hội thương tổn nàng, cho nên nàng chỉ có thể chết ở trong tay hần.

Trong lòng đưa ra quyết định, Ma đế đưa tay khép hai mắt của nàng lại, ôn nhu nói “Nhắm mắt lại, ngủ một giấc sẽ không có việc gì”

Mặc dù Ly Nhuroc không biết hấn muốn làm cái gì, lại an tâm nhắm mắt lại.

“Máu trong tim?” Nhìn động tác của Ma đế, sắc mặt Thần vương trở nên rất khó coi, nhưng mà lại chậm một bước, đã mất lực ngăn cản, hấn không ngờ rằng, Ma đế đến chết cũng không buông tay.

Ly Nhuroc... Giữa bọn họ thực không có khả năng sao? Không, hấn không cam lòng, máu trong tim, nhất định có biện pháp giải, chỉ cần...

Lan tràn trong miệng, mang theo một ít đắng cay, Ly Nhuroc mở mắt chống lại đôi con ngươi ôn nhu của Ma đế, bên tai nghe được hấn ôn nhu lại bá đạo nói nhỏ “Ai cũng không thể thương tổn ngươi, ai cũng không cách nào tách biệt chúng ta!” Hấn đòi đòi kiếp kiếp cũng sẽ không buông tay.

Nếu như không phải bởi vì Ly Nhuroc, đường đường Ma đế sẽ rơi xuống bước tình thế này, nhưng mà hấn cũng không trách nàng, cũng không hối hận, thậm chí trong lòng là cao hứng, hấn đã có được thứ mình mong muốn.

Máu trong tim, sức lực thuần khiết nhất của hấn, mất đi cỗ sức lực này, gân mạch hấn liền không có cách gì chữa trị nữa, thậm chí lại vô lực giảm tốc độ lực thương tổn của chủy thủ.

Hấn là thực sự đã hạ quyết tâm hấn phải chết, kỳ thật có sức lực này, hấn đã có thể chạy trốn, cho dù thân thể bị thương nghiêm trọng, cũng có biện pháp có thể chữa trị, nhưng mà hấn biết hấn không có năng lực mang Ly Nhuroc đi cùng.

Thần vương sẽ không giết Ly Nhuroc, nhưng mà hấn biết nàng không muốn rơi vào trong tay Thần vương, nàng không thích bị giới hạn, không thích bị người chỉ phối, mà hấn cũng không muốn nàng rơi vào trong tay Thần vương, mặc dù hấn có thể chờ sau khi thương thế lành hấn lại đi cứu nàng, nhưng hấn cũng không muốn bởi vậy mà làm cho nàng bị chịu chút ủy khuất, hấn hiểu rõ, nếu như rơi vào trong tay Thần vương, nàng nhất định sẽ chịu ủy khuất.

Như vậy thì kết quả tốt nhất, ai cũng không thể tách biệt bọn họ, nàng cũng sẽ không có chút thống khổ, thật sự giống như ngủ một giấc mà thôi, chỉ là cảm giác vừa tỉnh lại, chỉ sợ cái gì cũng không nhớ rõ, đến hấn cũng cùng quên, nhưng mà không quan hệ, bọn họ còn có thể đi đến cùng nhau, hấn rất nhanh thì có thể tìm được nàng, nàng cũng nhất định còn có thể yêu hấn.

Ly Nhuroc càng ngày càng mệt, đáy lòng cũng rõ ràng suy nghĩ trong lòng hấn, khoé miệng hơi hơi gợn lên, kỳ thật chết một chút cũng không sợ, rất âm áp.

Cỗ lực lượng kia theo đuôi trong thân thể Ma đế một chút một chút cắn nuốt hấn, đưa tay vuốt ve sợi tóc của nàng, nhíu mày nói “Kiếp sau không nên đến lúc chết mới nói cho ta biết ngươi yêu ta”

“Hào” Mơ hồ thấy được tươi cười trên mặt hấn, độ cong trên khoé miệng Ly Nhuroc không khỏi tăng thêm, bị chết còn cao hứng như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có hấn, nàng thậm chí còn không chân chính nói ra ba chữ “Ta yêu ngươi!”, thật sự là dễ dàng thoả mãn!

Suy nghĩ một chút, cảm thấy có thể cho hấn thoả mãn thêm một chút, nhưng mà, lại không có cơ hội đó, lời muốn nói vẫn không thể nói ra khỏi miệng, liền nặng nề ngủ.

Cuối cùng Thần vương rút cuộc cũng từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, trên mặt tất cả đều là phẫn nộ “Ngươi giết nàng!”

Không có được câu trả lời nào, tức giận trên mặt Thần vương ngày càng sâu, giờ tay liền muốn đánh một chưởng về phía Ma đế, đúng lúc này, một cỗ huyền lực đỏ rực đem Thần vương cùng Đế nhất cao thủ kia đẩy ra khỏi phòng, sau đó liền thấy toàn bộ gian nhà bị kết giới đỏ tươi bao phủ.

Con giận của Thần vương còn sót lại chưa tiêu, muốn một chưởng phá hủy kết giới, kết quả ngược lại gặp phải phản kháng, trong lòng kinh sợ không thôi “Ai?” Trên đời này còn có ai có lực lượng so với Ma đế còn mạnh hơn?

Thế nhưng, gió mát lượn lờ, cũng không có người trả lời hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bị Sét Đánh

Bóng đêm mê ly, trong ngôi biệt thự đèn đuốc sáng trưng.

Lúc này không khí trong biệt thự rất im lặng, quả thực có chút... quỷ dị.

Chỉ thấy một mỹ nhân tóc dài nằm dựa trên sofa, hai tròng mắt nhắm chặt, hô hấp đều đều, bộ dạng của nàng rõ ràng chính là đang ngủ say, da thịt như

tuyệt dưới ánh sáng ngọn đèn nhìn qua lại càng thêm sáng mịn, trong suốt.

Mà bên kia sofa, là một trung niên nam tử bộ dạng phát phì đang đứng ngồi không yên, vẻ mặt bồn chồn, thỉnh thoảng lại vụng trộm liếc mắt xem xét nàng một cái, mồ hôi lạnh ở thái dương không ngừng rơi xuống, rốt cục nhìn không được mở miệng, “Thủy... Thủy tiểu thư, người rốt cuộc muốn như thế nào?”

Bất quá không có lời nào đáp lại hắn, người trên sofa vẫn ngủ say như trước.

“Đến đây, đến đây!”

Một thiếu niên khoảng mười bảy mười tám tuổi trong tay dẫn theo một khát cái bản thiêu xông vào phòng, miệng còn lớn tiếng hô to gọi nhỏ, trên gương mặt tuấn tú hé sự hưng phấn. “Sur tỷ, ta rốt cục không phụ sứ mệnh đã tìm được một khát cái bản thiêu cường trắng nhất, chắc chắn có thể khiến nàng rất hưởng thụ!”

Mỹ nhân trên sofa hơi giật mình, đôi mắt rốt cục cũng khẽ mở một chút ” Ân, không sai.”

Nghe vậy, thiếu niên cười đến rất là sáng lạn, hai mắt sáng tỏa sáng, “Vây... Sur tỷ khi nào thì sẽ dạy ta võ công a?” Kỳ thật hắn vốn là muốn bái nàng làm vi sư, nhưng nàng lại ghét xưng hô là sư phụ vì thấy rất già, cho nên hắn đành đổi kêu thành sư tỷ, dù sao sư tỷ dạy sư đệ cũng là đương nhiên thôi!

Nữ tử trên sofa giống như không để ý lời của thiếu niên chỉ bắt mắt thúc giục nói, “Nhanh lên, ta còn muốn trở về ngủ!”

Thừa dịp lão nhân không có ở đây, nàng mới có thể vụng trộm ngủ một hồi.

“Nga, hảo.” Thiếu niên cười đến vẻ mặt lấy lòng, sau đó chuyển hướng sang khát cái nói “Còn không nhanh đi!”

Trên mặt khát cái tươi cười lấy lòng so với thiếu niên còn hơn, hắn có thể mất hứng sao? Tùy tiện vận động một chút là có thể kiếm được năm trăm khối, tháng này không cần chịu đói rồi.

Thiếu niên khinh bỉ nhìn hắn một cái, rõ ràng là thanh niên sức lực cường tráng, thế nhưng không chịu tìm kiếm công việc mà lại muốn làm kẻ đi xin ăn, thật sự là làm mất mặt nam nhân mà!

Trung niên nam nhân tựa hồ rõ ràng ý đồ của bọn hắn, sắc mặt nháy mắt trở nên tái nhợt “Thủy Nhược Băng, người không thể đối xử với ta như vậy!”

Ánh mắt hơi trầm xuống, Thủy Nhược Băng lười biếng nói, “Vì sao không thể? Gậy ông đập lưng ông, người không phải muốn cường bạo ta sao? Ta đây khiến cho người khác cường bạo người.” Nàng miễn cưỡng ngáp một cái, nói thêm, “Nói chuyện thật sự là mệt người.”

Thiếu niên rút rút khóe miệng, hắn thật sự chưa từng có gặp qua người nào yêu ngủ như vậy, nhưng sự lợi hại của nàng thật khiến người ta vô cùng phấn nộ hết lần này đến lần khác, làm cho hắn rất là sùng bái, cho nên khuyết điểm nhỏ ấy hắn có thể xem nhẹ bỏ qua.

Lạnh lùng liếc nhìn vẻ mặt sợ hãi của trung niên nam nhân, thiếu niên hừ lạnh nói, “Theo ta thì cần phải trả giá gấp bội mới đúng!” Cư nhiên mưu toan nhúng chàm sư tỷ xinh đẹp của hắn, thật sự là đáng chết!

Thủy Nhược Băng miễn cưỡng xốc lên mí mắt, “Vây làm phiền người!”

Thiếu niên lại rút rút khóe miệng, nàng duy nhất không làm phiền lụy người khác hắn là ngủ đi?

“Người hảo hảo nhìn, ta đi trước!”

“Nga.” Đáp ứng một tiếng, hắn mới kịp phản ứng lại, nàng là nói cái gì a? Đang muốn gọi nàng, thì hắn lại chậm một bước, bóng người trước mặt chợt loé, đã không còn thấy bóng dáng của Thủy Nhược Băng đâu. Thiếu niên vẻ mặt ảo não giận dữ hét, “A... Như thế nào lại đem ta bỏ lại?” Khi nào thì nàng mới dạy hắn võ công a?

Thủy Nhược Băng lười biếng đi trên ngã tư đường có chút lạnh lẽo buồn tẻ, nhìn không được thờ dài, không phải nàng là keo kiệt, mà là lão nhân không cho nàng truyền công phu ra ngoài, tóm lại nàng không thể phá lệ mà hắn đã đặt ra, kỳ thật tư chất của thiếu niên kia thật đúng là rất được.

“Tiểu thư...”

Đang suy nghĩ, đột nhiên một lão nhân nhìn qua có chút đáng khinh xuất hiện trước mặt nàng, hai mắt tỏa ánh sáng, khiến nàng có chút kinh hoảng.

Thủy Nhược Băng nhíu nhíu mày, không muốn để ý tới hắn, nhưng là lão nhân kia cũng không đồng ý buông tha nàng, nàng đi bên trái, hắn cũng đi bên trái, nàng hướng qua phải, hắn cũng hướng qua phải, tóm lại là hắn đã chọc giận nàng!

“Lão nhân, người muốn chết phải không, cho dù là có chút mệt người nhưng ta cũng không ngại đánh người một chút!”

“Đừng, đừng!” Lão nhân cười đến càng thêm chói mắt, cũng càng thêm đáng khinh, “Tiểu thư, ta là thầy tướng số, ta muốn giúp người xem số mệnh, không thu tiền!”

Nhìn vẻ mặt của lão nhân “Người không cho ta xem, ta sẽ không cho người đi!” Thủy Nhược Băng hết chỗ nói rồi, không biết làm sao đành nói “Vây

ngươi xem đi! Phiên toái nhanh lên!” Nếu lão nhân trở về, nàng sẽ không thể tiếp tục ngủ.

Lão nhân đem nàng từ trên xuống dưới tỉ mỉ nhìn nhìn, ngay thời điểm Thủy Nhược Băng sắp không thể nhìn được nữa, đột nhiên toát ra một câu “Tiểu thư, ngươi rất có thú duyên!”

“Có ý tứ gì?”

“Trông lai ngươi sẽ có một trận oanh oanh liệt liệt nhân thú luyện”

Thủy Nhược Băng sắc mặt đen đen, cắn răng phun ra hai chữ, “Thần Côn!” Còn nhân thú luyện? Nguyên lai nàng gặp phải một người bị bệnh thần kinh, đã thể cư nhiên còn cùng hắn lên con điên lâu như vậy, quả thực nàng chính là đồ ngu ngốc!

Thần Côn: pháp sư, thầy tướng số, thầy bói...

Thủy Nhược Băng không thèm tiếp tục nói chuyện với hắn, một đạo tàn ảnh xẹt qua, bóng dáng của nàng đã xuất hiện ở cuối ngã tư đường, lão nhân không chết tâm rộng lớn nói

“Này uy... Ngươi sao lại không tin ta a! Ta nói là sự thật mà!”

“Răng rắc...” Mờ ra cửa, nhìn đèn bật sáng trong phòng, Thủy Nhược Băng khóc không ra nước mắt, hữu khí vô lực hô, “Lão nhân, ngươi đã về rồi!”

Chỉ thấy một cái lão nhân tóc trắng như cước từ phòng ngủ đi ra, vẻ mặt hồng nhuận, tinh thần khoẻ mạnh, so với người trẻ tuổi sức sống còn mạnh mẽ hơn, vừa nhìn thấy Thủy Nhược Băng liền mở miệng rộng “Nha đầu chết tiết kia, ngươi lại vừa chạy đi đâu? Còn không mau luyện công, cả ngày chỉ biết lười biếng!”

Thủy Nhược Băng không nói gì, ngửa mặt nhìn trời, gặp lão nhân bắt đầu trừng mắt, trên mặt vội vàng treo lên tươi cười lấy lòng, “Sur phụ, cho ta ngủ một hồi có được không? Chỉ trong chốc lát!”

“Không thể!”

“Sur phụ...” Lấy tay chỉ chỉ đôi mắt của mình, Thủy Nhược Băng rất là bi phần nói, “Quầng mắt đen, ngươi có thấy không? Cực kì thâm quầng, sur phụ, ngươi nhìn tâm nhìn người ta bị hủy dung sao?”

Lão nhân không động đậy đáp, “Không hủy dung thì cũng đã sắp đến điểm đột phá, chăm chỉ luyện công sẽ còn đẹp hơn!” Đến trình độ nhất định, không phải còn có thể trường sinh bất lão sao!

Thủy Nhược Băng đang tính mở miệng nói, lão nhân đã giơ chân lên, một cỗ sức lực không tính là ôn nhu trực tiếp đem Thủy Nhược Băng đá vào phòng ngủ, “Luyện công thật tốt cho ta!”

Từ nhỏ đến lớn, Thủy Nhược Băng nghe câu này đến lỗ tai đã nhanh lớn thành kén, có trời chứng giám, nàng thật sự không phải là muốn nhân hạ a! Nếu như có ai giống nàng, từ khi bắt đầu có trí nhớ, mỗi ngày đều ngủ tuyệt đối không quá một giờ, vậy nhất định hẳn cũng sẽ muốn hảo hảo ngủ một giấc.

Thủy Nhược Băng thiên phú cực tốt, điểm này lão nhân rất vừa lòng, bất quá nàng vẫn không lí giải được vì sao lão nhân luôn bức nàng luyện công nhanh như vậy, chẳng lẽ bởi vì thiên phú của nàng tốt?

Tuy rằng không rõ ràng, nhưng nàng vẫn là làm theo ý tứ của lão nhân luyện công thực tốt, dù sao lão nhân nhất định cũng là vì muốn tốt cho nàng.

Thủy Nhược Băng ở trong phòng đóng cửa bảy ngày, thời điểm đi ra cư nhiên thấy lão nhân rất hiền lành mặc tạp dề đang nấu đồ ăn.

“Lão nhân, ngươi bị điên?”

“Nha đầu chết tiết kia, không có lúc nào nói được một câu dễ nghe sao? Ta đây chính là vì chúc mừng ngươi đột phá, mới có thể tự mình xuống bếp.”

Thủy Nhược Băng gật gật đầu, đối với việc lão nhân cái gì cũng biết gặp mãi đã thành quen, nhưng là nàng thực hoài nghi đồ ăn này thực có thể ăn được? Thời điểm nàng bế quan, không phải hắn đều gọi đồ ăn ở ngoài sao?

Một già một trẻ ngồi chung trên bàn, Thủy Nhược Băng nhìn đồ ăn đầy bàn, thật đúng là hữu mô hữu dạng, chính là không biết nếu ăn hương vị sẽ thế nào, đang muốn nếm thử, lão nhân lại rất nhanh lấy đi chiếc đũa của nàng.

Thủy Nhược Băng rất buồn bực, “Làm gì vậy? Ngươi sẽ không là tính một mình ăn hết đi?”

Lão nhân liếc nhìn nàng một cái, “Trước đem toàn bộ thiên sát bí tịch học thuộc từ đầu đến cuối!”

“Ân?” Thủy Nhược Băng nghi hoặc nhìn hắn một cái, lão nhân vẫn đều không cho phép nàng xem nhiều, đột phá một tầng mới được xem tầng tiếp theo, hiện tại như thế nào đột nhiên làm cho nàng hoàn toàn học thuộc từ đầu tới cuối? Tuy rằng nghi hoặc, Thủy Nhược Băng vẫn là lấy ra bản thiên sát bí tịch từ trong không gian tùy thân, bắt đầu lật xem. Mặc dù nàng luôn oán giận lão nhân không cho nàng ngủ, nhưng hẳn có thể xem chính là thân nhân duy nhất của nàng, là người chân chính quan tâm nàng, vì vậy nàng vẫn là rất nghe lời hắn.

Chốc lát sau, Thủy Nhược Băng mở miệng nói, “Đã xong, không phải là người muốn đem bí tịch thu hồi đi?”

Lão nhân lắc đầu, “Không cần, bí tịch này căn bản người khác muốn luyện cũng luyện không được.”

Người khác luyện không được? Thủy Nhược Băng có chút giật mình, như thế nào cho tới bây giờ đều không có nghe lão nhân đề cập qua chuyện này?

“Nha đầu...” Lão nhân ánh mắt phức tạp nhìn nàng, muốn nói gì lại thôi.

Thủy Nhược Băng có chút xem thường, “Làm gì mà nhìn ta như vậy? Không phải là muốn nói, người yêu ta chứ!”

“Nha đầu chết tiết kia!” Lão nhân thở dài, lại lo lắng nói, “Nhớ kỹ, muốn luyện công phải tiến hành theo chất lượng, không thể nóng vội!”

Thủy Nhược Băng nhú nhú mày, như thế nào nàng tổng cảm thấy hôm nay lão nhân có chút kỳ quái? Không đợi nàng nghĩ nhiều, lão nhân đột nhiên nói, “Hôm nay thực sự cho phép người ngủ hai giờ.”

Nghe vậy, Thủy Nhược Băng cái gì cũng không thêm suy nghĩ nữa, “Thật sự?”

“Thật sự!” Thủy Nhược Băng cười chớp mắt, sau đó cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu càn quét, no bụng rồi liền vội vọt ngay vào phòng ngủ, đóng cửa lại, ngủ!

Hương vị đồ ăn nàng thật đúng là không có cảm nhận được gì, cũng không nghe thấy lão nhân thở dài một tiếng.

Đang mơ mơ màng, nàng bỗng cảm giác được một cỗ áp lực cường đại, hai mắt không khỏi mở ra một khe hở, Thủy Nhược Băng chỉ nhìn thấy một đạo sấm sét màu bạc thẳng tắp hướng tới nàng bổ xuống, tốc độ nhanh chóng như vậy làm cho người ta không kịp có bất kì phản ứng nào.

Thủy Nhược Băng nội tâm bi thiết, đây là vì sao? Nàng thật vất vả mới được lão nhân cho phép ngủ hai giờ, nhanh như vậy liền bị sét đánh, chẳng lẽ ngủ vượt quá một giờ thật sự là điều khiến thiên lí không dung tha sao?

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Một Cuộc Đá Bay.

“Đoàng...” Một tiếng nổ vang dội, cảm giác như mặt đất đang rung động.

Thật ồn ào...

Thủy Nhược Băng nhú nhú mày, từ từ mở mắt ra, xuất hiện trước mắt nàng là một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, nhìn khuôn mặt đó, Thủy Nhược Băng sững sờ một chút, trong lòng có chút nghi ngờ, nàng là ai?

Chuyển động con ngươi nhìn xung quanh một chút, trong đầu hiện lên bốn chữ “cổ sắc cổ hương” có phải nàng đang nằm mơ?

Được rồi, nàng bị sét đánh! Chẳng lẽ lão nhân không kịp cứu nàng, nàng đã chết?

Hồi tưởng lại cảm giác áp bách to lớn, lực lượng cuồng loạn, đến bây giờ lòng nàng vẫn còn sợ hãi, tại nơi lực lượng đó hạ xuống, nàng căn bản không có chút sức lực phản kháng nào.

Ai... Lão nhân nhất định là biết trước nàng sẽ có tai họa mà, cho nên mới trở nên kỳ quái như vậy.

Thủy Nhược Băng thử động, phát hiện thân thể có chút không nghe sai khiến, đột nhiên bị mỹ nhân kia ôm vào lòng, Thủy Nhược Băng mới phát hiện mình thật nhỏ, nàng biến thành trẻ con?!

“Nha nha...” thanh âm trẻ con bi bô vang lên, Thủy Nhược Băng xác định không phải là thanh âm mình phát ra, giương mắt nhìn lại, chỉ thấy trên giường lúc này còn có thêm một đứa trẻ con, đứa trẻ quơ bàn tay nhỏ bé, ánh mắt đen láy đang nhìn chính nữ nhân xinh đẹp đang ôm nàng

Nghe được tiếng trẻ con ồn ào, nữ tử xinh đẹp đang ôm Thủy Nhược Băng quay đầu lại liếc nhìn, nhẹ giọng dụ dỗ nói: “Tâm nhi ngoan, mẫu thân lập tức sẽ trở lại.”

Mẫu thân? Thủy Nhược Băng tỉ mỉ đánh giá nàng gái kia, nữ nhân này là mẫu thân của nàng sao? Nhưng mà vì sao ánh mắt của nàng nhìn nàng và nhìn Tâm nhi kia hoàn toàn bất đồng? Khi ánh mắt nữ tử kia nhìn nàng lại mang theo một tia oán giận, còn có vẻ rầu rĩ.

Thủy Nhược Băng không biết nàng đang lo lắng cái gì, cũng không biết nàng đang oán giận cái gì, thế nhưng nàng biết tận đáy lòng nàng đối với nữ nhân này không thể thích nổi, tuy rằng nàng thực sự rất đẹp.

Nữ nhân liếc mắt nhìn Thủy Nhục Băng, không hề do dự, ôm nàng ra cửa, kỳ thực trong lòng nàng đã sớm đưa ra quyết định, Long gia không thể cứ bị hủy như vậy, không thể, vì vậy đứa bé này phải chết!

Nữ nhân ôm nàng đi qua một hành lang thật dài, xung quanh vô cùng yên tĩnh, tiếng bước chân của nữ nhân rất nhẹ, nhưng lại vô cùng rõ ràng truyền vào trong tai Thủy Nhục Băng, bước chân không một chút ngập ngừng, mang theo một chút vội vàng, mềm mại rồi lại kiên định.

Rốt cục, nữ nhân ôm Thủy Nhục Băng đi đến trước viện, đại môn ở cách đó không xa, Thủy Nhục Băng thấy ngoài cửa lớn tụ tập đông nghịt người, chà trách một đường đi tới, trong phủ lớn như vậy lại không gặp được ai, hóa ra tất cả mọi người đều tụ tập ở chỗ này.

Ngoài cửa, ánh mặt trời rực rỡ, nhưng bỗng nhiên mưa gió từ đâu cuốn tới, áp lực không biết từ đâu ập tới, hai tượng đá sư tử trước cửa đã sớm hóa thành bột phấn, hai cánh cửa có gió lướt nhẹ qua, ngay sau đó thì dần biến mất.

Thủy Nhục Băng đẩy lòng hơi trầm xuống, đại khái đoán được một ít, thế nhưng hiện tại nàng cùng lắm chỉ là một đứa trẻ con tay trái gà không chặt, chỉ có thể mặc cho người xâm phạm.

“Long Đăng, ta nói lại một lần cuối cùng, giao ra đứa trẻ kia, bằng không ta liền đem Long gia của ngươi san thành bình địa!” Thanh âm này như sấm nổ bên tai mọi người, làm cho người ta một trận huyết khí cuộn cuộn, có thể thấy người đang nói chuyện công lực thâm hậu.

Trong không trung ước chừng có khoảng mười người đang đứng, cùng với người Long gia phía dưới trái ngược nhau.

Người vừa nói chuyện là một lão nhân đứng đầu, tóc hoa râm, ánh mắt sắc bén như dao, khí thế kinh người, lúc này mang bộ mặt nghiêm túc, làm cho người ta không chút nghi ngờ, nếu Long Đăng không làm theo lời hắn nói, một khắc sau Long gia coi như chưa hề tồn tại!

Sắc mặt Long Đăng rất xấu, trong lòng biết chuyện hôm nay sợ rằng khó có thể tốt, hắn không biết đám người kia mang thân phận gì, cũng không biết vì sao bọn họ lại chạy đến Long gia đòi một đứa trẻ sơ sinh. Hắn chỉ biết rằng đám người kia không dễ chọc.

Thái độ của đám người kia có thể nói là kiêu ngạo, một chút cũng không để Long gia vào mắt, thế nhưng người Long gia phía dưới cũng chỉ biết giận mà không dám nói gì.

Tuy rằng đám người kia cũng chỉ có khoảng mười người, thế nhưng khí thế của họ có thể khiến Long gia đông nghịt người ép tới không thể nhúc nhích.

Đang lúc Long Đăng không biết làm sao cho phải, đột nhiên một giọng nói nữ tử ôn nhu vang lên: “Hài tử ở trong này, mong chư vị không nên làm khó Long gia ta.”

Long Đăng trong lòng cả kinh, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía thê tử mình.

Nữ tử ôm Thủy Nhục Băng chính là chủ mẫu Long gia, Đỗ Như Yên. Nàng một tay đem Thủy Nhục Băng hướng về phía lão nhân tóc hoa râm, một mặt hướng về phía Long Đăng khẽ lắc đầu.

Trong lòng Long Đăng thở phào nhẹ nhõm, không phải là Tâm nhi thì tốt rồi.

Thủy Nhục Băng bị ném về phía không trung, lão nhân tóc hoa râm hạ mắt nhìn nàng, phát hiện đúng là đứa trẻ hắn muốn tìm, hừ lạnh một tiếng, thu hồi tầm mắt, nhìn cũng không nhìn, đưa chân đá một cái.

“Vù” Thủy Nhục Băng bỗng chốc bay ra ngoài, chớp mắt một cái liền không thấy, ai cũng không thấy rõ chuyện gì đang xảy ra.

Lão nhân ưu nhã thu hồi chân, đứng trên cao đối diện liếc nhìn mọi người trong Long gia một cái, dường như là khinh thường gây sự với bọn họ, sau đó dẫn đầu xoay người rời đi, những người khác theo sát phía sau. Trong chớp mắt phía chân trời chỉ còn lại mười điểm đen nhỏ, người trong Long gia mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

P phía chân trời đoàn người rất nhanh đã đi xa, một người trong đó không nhận được mở miệng nói: “Đại trưởng lão, tại sao ngài không lưu lại thi thể của đứa bé kia?”

Tuy rằng hắn hỏi một cách khéo léo, thế nhưng lão nhân vẫn nghe ra ý trách móc của hắn trong lời nói, không khỏi hừ lạnh nói: “Ngươi lo cái gì? Cùng lắm cũng chỉ là một đứa trẻ con mà thôi, ta đã dùng tám thành công lực chẳng lẽ nó có thể sống được?”

Nghe vậy, người nọ không lên tiếng nữa. Đại trưởng lão cái gì cũng tốt, chính là có chút tự phụ, nếu hắn lại tỏ vẻ hoài nghi nữa, sợ rằng sẽ chọc cho hắn không vui.

Hơn nữa đại trưởng lão nói cũng không sai, chỉ là một đứa trẻ con mà thôi, một cước kia uy lực cũng không thấp, chính bọn họ cũng không kịp nhìn rõ, một cước kia đối với một đứa con nít như thế nào cũng không có khả năng còn sống, sợ rằng ngay cả thi thể cũng không còn.

Mà giờ khắc này kẻ đang bị bọn họ thảo luận, đứa con nít kia đã hóa thành Lưu Tinh (sao băng) bay xẹt qua không trung, trong lòng đã đem đáp án lão nhân kia nhớ tỉ mỉ.

Choáng đầu hoa mắt, Thủy Nhục Băng ở trong lòng thê, sau này có cơ hội nàng nhất định phải đá trở về, cho dù có một chết cũng phải hung hăng đá trở về, lão nhân chết tiệt!

“Bịch..” một tiếng, ánh sáng hồng bạc lóe lên rồi biến mất, trong tiểu viện lịch sự tao nhã bay đầy bụi bặm.

Chính lúc đó trong tiểu viện có một nữ tử mang thai đang nằm nghỉ trên nhuyễn tháp bị giật mình tỉnh giấc, đưa tay vỗ về bụng, mắt thấy bụi bặm dần dần tản đi, lộ ra trên đất một cái hố to, trong hố xuất hiện một cái đầu trẻ con dính đầy bụi, ngoại trừ hai con mắt đen láy thì toàn thân đều là bụi bặm.

“Tiểu thư, xảy ra chuyện gì vậy?” Một nha hoàn nhanh chóng từ trong nhà chạy đến, thấy cảnh tượng này, không khỏi cau mày nói: “Đứa trẻ này từ đâu tới vậy?”

Nữ tử nhíu chân mày, nói: “Từ trên trời rơi xuống.”

Nha hoàn luôn luôn ôn trọng nghe vậy cũng không khỏi tròn to mắt, từ trên trời rơi xuống?

Khóe mắt nữ tử liếc về phía đứa trẻ trên người có một miếng ngọc xanh biếc, chợt có chút kích động, vội vàng nói: “Mau, Thu Hương, đem đứa nhỏ ôm tới đây ta xem một chút.”

Thủy Nhược Băng khẽ đảo mắt, có lẽ sắp xui bị Thu Hương ôm lên, đưa cho nữ tử mang thai, nữ tử đưa tay lấy miếng ngọc bội xanh biếc trên cổ của nàng, mảnh ngọc bỗng chạm khắc một chữ “Ảnh”. Nữ tử nhìn ngọc bội lầm bầm nói: “Đây đúng là ngọc bội hộ thân của Ảnh công chúa!”

Lại nhìn Thủy Nhược Băng, nữ tử lầm bầm: “Khuôn mặt này lớn lên chắc cũng giống Ảnh công chúa, chẳng lẽ đây là hài tử của Ảnh Công chúa?”

Nhưng mà hài tử của Ảnh công chúa vì sao lại vô duyên vô cớ từ trên trời rơi xuống? Chẳng lẽ Ảnh công chúa xảy ra chuyện gì sao?

Ngọc bội hộ thân? Thủy Nhược Băng nhíu mày một cái, có thể đem ngọc bội hộ thân cho nàng, mẫu thân của nàng chắc chắn phải rất yêu nàng, nhưng nữ nhân lúc trước rõ ràng có thể để cho nàng đi chịu chết, như vậy nữ nhân đó không phải là mẫu thân của nàng? Vậy tại sao nàng lại xuất hiện ở Long gia?

Liếc nhìn ngọc bội nữ tử nắm trong tay, đáy mắt Thủy Nhược Băng như có điều suy nghĩ, miếng ngọc bội này có tác dụng hộ thân, nhưng mà nếu đem sức lực so sánh với một cước của lão nhân kia thì kém quá xa, khẳng định lão nhân kia cũng biết.

Mà cổ lực lượng bảo vệ nàng, nàng có cảm giác cổ lực lượng là từ trong cơ thể nàng bộc phát ra.

“Đây là...”

Thủy Nhược Băng phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy nữ tử vuốt bụng vào chỗ móng bị lão nhân kia đạp phải thì sắc mặt đại biến.!

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thân Phận Mới

Thủy Nhược Băng không hiểu, làm sao vậy? Không phải là móng nàng bị làm sao chứ? Nàng cũng không cảm giác đau a!

Nữ tử tiếp thu một chút sức lực còn lại, sắc mặt thay đổi trong nháy mắt, cuối cùng nhìn Thủy Nhược Băng, hướng về nha hoàn một bên phản phó nói, “Thu Nương, đem hố này chôn đi, nhanh lên!” Động tĩnh ở bên này chỉ sợ sẽ sớm đưa người tới.

Thu Nương nghe vậy liền làm việc cấp tốc, vươn tay đẩy một cái hố to liền nhanh chóng bị vùi lấp, nữ tử ôm chặt Thủy Nhược Băng, kiên định nói, “Thu Nương, người đi chuẩn bị, ta muốn sinh ngay bây giờ, đừng cho bất luận kẻ nào phát hiện!” Có như vậy mới có thể che dấu thân phận của đứa nhỏ này, mệnh của nàng là Ảnh công chúa cứu, không có Ảnh công chúa thì không có nàng, cũng sẽ không đứa nhỏ trong bụng nàng, nay đứa nhỏ của Ảnh công chúa bị người đuổi giết, nàng nhất định phải cứu, mặc kệ sau lưng những kẻ đó có bao nhiêu thế lực!

“Tiểu thư!” Thu Nương khiếp sợ nhìn nàng.

Nữ tử nhìn qua ôn nhu, lúc này lại thập phần nghiêm khắc, quát lớn “Còn không nhanh đi!”

Thu Nương biết tính tình của nàng, một khi đã nhận định việc nào đó thì mười đầu trâu đều kéo không trở lại, nếu không có cách gì làm cho nàng thay đổi chủ ý, cũng chỉ có thể vâng theo ý tứ của nàng.

Tiếng động này quả nhiên là đưa tới người, bất quá lại bởi vì phu nhân đang muốn sinh sản mà dời đi lực chú ý.

Nữ tử không quan tâm lo nghĩ đến bản thân mà chỉ muốn nghĩ cách cứu Thủy Nhược Băng đúng là một trong hai chủ mẫu của Thủy gia, Tiêu Tiêu.

Đúng vậy, nàng là chủ mẫu thứ nhất của Thủy gia, chuyện Thủy gia có hai vị chủ mẫu mọi người đều biết, bởi vì Thủy gia Gia chủ Thủy Vành cưới hai vị

bình thê.

Một người là thời điểm Thủy gia Gia chủ ra ngoài rèn luyện đưa về, không có thân phận gì, mà một vị khác là Long Linh Nhi, thân muội muội của Gia chủ hiện đang nhậm chức của Long gia Long Đăng. Long Linh Nhi có thân phận tôn quý tự nhiên không có khả năng làm thấp, mà Tiêu Tiêu đã gả cho Thủy Vành trước, cho nên liền thành bình thê.

Tuy nói là bình thê, Long Linh Nhi cũng sẽ gọi Tiêu Tiêu một tiếng tỷ tỷ, nhưng thực tế mà nói là ở tại Thủy gia địa vị của Tiêu Tiêu không bằng Long Linh Nhi, chỉ cần nhìn một quyền lợi đơn thuần là biết, thân là chủ mẫu Thủy gia, Tiêu Tiêu lại ở trong một cái sân nhỏ bé như vậy, này bình thê căn bản là không công bằng!

Từng đột tiếng kêu thảm thiết từ trong phòng truyền ra, người nghe bên ngoài đều cảm thấy hết hồn, mặt Thủy Vành vẫn nhú chặt lông mày, đáy lòng có chút lo lắng.

Tiêu Tiêu bình thường ôn nhu, lần này cư nhiên ngoan cố, trừ bỏ nha hoàn Thu Nương bên người, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào, nếu không sẽ không sinh, điều này thật sự là không giống chuyện Tiêu Tiêu sẽ làm, nhưng lúc này lại không có người dám làm trái ý tứ của nàng, tuy rằng Tiêu Tiêu địa vị không bằng Long Linh Nhi, nhưng trong bụng nàng cũng là cốt nhục của Thủy Vành.

Long Linh Nhi mấy ngày trước vừa mới sinh hạ một nữ nhi, hiện tại nếu như Tiêu Tiêu có thể sinh ra một nhi tử, vậy địa vị của nàng chỉ sợ sẽ không còn giống như hiện tại.

Hơn nữa Thủy Vành cũng không phải là không thích Tiêu Tiêu, nếu không lúc trước như thế nào lại cưới nàng, một nữ tử không có thân phận gì? Chỉ là Thủy gia cùng Long gia luôn luôn giao hảo, không những thế còn phải tiếp tục giao hảo thân hơn nữa, Long Linh Nhi gả đến Thủy gia, lại chỉ có thể làm bình thê, người Long gia đã không ưng thuận, Thủy Vành đáy lòng cũng hiểu được tâm tư của Long gia, cho nên bình thường Long Linh Nhi tìm Tiêu Tiêu gây phiền toái, chỉ cần không quá phận, Thủy Vành liền yên tĩnh mắt nhắm mắt mở mà bỏ qua.

Cũng không biết qua bao lâu, trong phòng rốt cục truyền đến tiếng trẻ con khóc nỉ non, Thủy Vành nhẹ nhàng thở ra, hân hoan với Long gia quý trọng, đồng dạng cũng quý trọng Tiêu Tiêu, theo thái độ Tiêu Tiêu đối với hân ngày càng lạnh nhạt, hân biết nữ tử trước kia từng có thể lấy cái chết để bảo hộ hân đang chậm rãi dần dần biến mất, chỉ còn lại nữ tử ôn nhu mà lãnh mạc, ngày ngày cảm giác được từng chút từng chút thay đổi của nàng, hân lại vô lực vẫn hồi.

Thủy Vành phục hồi lại tinh thần, đang muốn vào xem đứa nhỏ, ai ngờ bên trong lại truyền đến một tiếng thét kinh hãi, “Còn có một đứa nhỏ nữa!”

Thoáng chốc, Thủy Vành lại khẩn trương, nghe đến tiếng kêu thảm thiết, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

Mà trong phòng, Tiêu Tiêu sau khi sinh, đã là hết lực, nhưng cũng không dám trầm tĩnh lại, thừa dịp thờ dốt, nhỏ giọng phân phó Thu Nương, “Nhanh đem bình dược của ta lấy đến đây.”

Thu Nương hiện tại cũng không kịp hỏi nhiều, vội vàng lấy ra một chiếc bình phi thủy từ chiếc tủ lớn nhất trong phòng.

Tiêu Tiêu đưa tay nhận, đổ ra một viên thuốc, nhìn Thủy Nhục Băng bên giường khẽ đảo mắt, nhẹ giọng lừa nói “Ngao, ăn đi.” Cũng không cần biết nàng có nghe hiểu hay không hiểu, nói xong liền đem viên thuốc đưa vào trong miệng nàng.

Viên thuốc vừa được đưa vào, Thủy Nhục Băng bẹp bẹp miệng, thom quá! Kỳ thật thời gian lâu như vậy, nàng đã rất đói bụng, nhưng mà gặp Tiêu Tiêu rận rận như vậy, nàng cũng ngại khóc, với lại bên ngoài đang có người, nếu như nàng khóc loạn, sẽ không phải là làm hỏng kế hoạch của Tiêu Tiêu sao?

Thủy Nhục Băng đương nhiên biết không thể khóc loạn, nếu như đổi thành trẻ con bình thường, trên đường lung tung khóc rống, chỉ sợ cũng đã lộ rồi, điểm này Tiêu Tiêu thật đúng là không thể ngờ tới, cũng có thể là bởi vì Thủy Nhục Băng vẫn luôn ngoan ngoãn, từ lúc ở trên trời đến rơi xuống đất đều không có khóc một tiếng, cho nên khiến nàng quên mất.

Nhìn Thủy Nhục Băng ăn viên thuốc, Tiêu Tiêu thở dài, cứ như vậy, thân phận của đứa nhỏ sẽ không bị người hoài nghi đi, nàng biết nếu là nam hài chỉ sợ sẽ dẫn tới sự kiêng kỵ của Long Linh Nhi, nhưng mà cùng với những kẻ đó so sánh, Long Linh Nhi quả thực không đáng kể chút nào.

Chỉ là về sau nàng cần phải cẩn thận hơn nhiều, Long Linh Nhi cũng không phải là nhân vật đơn giản, không thể bởi vì nàng mà lại đem đứa nhỏ này bức trên đường chết một lần nữa.

Thời gian tính không sai biệt lắm, Tiêu Tiêu đang định véo vào móng nhỏ của Thủy Nhục Băng, Thủy Nhục Băng trừng mắt nhìn, không đợi nàng đánh, liền mở rộng cổ họng khóc lớn lên.

Tiêu Tiêu nhìn tay mình dừng lại gần móng nhỏ của nàng, cười khẽ một tiếng, “Đứa nhỏ này thật sự là quỷ thành tinh a!” Nhưng thật ra nàng lại không có cảm thấy không có gì là không đúng cả.

Sự tình thỏa đáng, lúc này Tiêu Tiêu mới bắt đầu nhìn đứa nhỏ của chính mình, nhẹ nhàng nheo nheo bàn tay nhỏ bé của nàng.

Thủy Nhục Băng ăn viên thuốc, bụng liền thấy hết đói, liền ngáp một cái, bắt đầu ngủ, rốt cục cũng có cơ hội hảo hảo ngủ một giấc, bất quá có điểm tương niệm lão nhân lái nhái, không biết có còn cơ hội gặp lại hân không, trong mắt nàng lão nhân là một người rất lợi hại, cùng thân tiên không khác gì nhau, có lẽ một ngày nào đó hân sẽ tìm đến gặp nàng cũng không chừng.

Thủy Vành ôm Thủy Nhục Băng đang ngủ say rất là vui sướng, đây chính là trường tử của hắn, cẩn thận nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, thật sự là thấy thể nào cũng rất đẹp, bất quá Thủy Nhục Băng đang cùng Chu Công chơi cờ, hoàn toàn không có cảm giác được tầm mắt vô cùng nóng rực của hắn.

Tiêu Tiêu nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nữ nhi, nhủu nhủu mĩ, Thủy Vành thích đùa nhỏ này tự nhiên là chuyện tốt, có hắn che chở đùa nhỏ này tại Thủy gia hắn sẽ được quan tâm hảo, nhưng càng như thế, chỉ sợ Long Linh Nhi càng muốn trừ bỏ nàng, Thủy Vành có thể bảo vệ tốt nàng sao?

“Oa...” Sáng sớm, một tiếng khóc lớn vang lên, Thủy Nhục Băng buồn ngủ mông lung mở mắt ra, trong lòng thờ dài, muội muội tốt của ta, người đừng có động cái liên khóc có được không? Quấy rầy người ta ngủ là rất không đạo đức !

Tuy rằng không biết làm sao, nhưng nàng rất yêu thương muội muội này, nếu không phải vì nàng, tiểu nha đầu bây giờ hắn vẫn còn ở trong bụng của mẫu thân.

Bởi vì sinh không đủ tháng, Tiêu Tiêu có chút lo lắng cho thân thể của nữ nhi của mình, bất quá mấy ngày nay, tiểu nha đầu này đều không có chuyện gì, ăn tốt ngủ tốt, tiếng khóc vang dội, rất khỏe mạnh, Tiêu Tiêu lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, Thủy Nhục Băng cũng nhẹ nhàng thở ra, nếu như tiểu nha đầu này bởi vì sinh không đủ tháng mà thân thể sinh bệnh, nàng sẽ áy náy đến chết mất.

Với thân phận mới này, Thủy Nhục Băng thích ứng rất tốt, Tiêu Tiêu đối với nàng tốt lắm, nếu không phải biết chính mình là được nàng nhặt được, nàng hẳn sẽ cho rằng nàng ấy là mẹ ruột của mình.

Đối với chuyện mình biến thành bé trai, Thủy Nhục Băng cũng không có bất mãn, dù sao an toàn là đệ nhất, hơn nữa làm nam nhân cũng rất tốt, có thể đùa giỡn mỹ nhân a!

Đang suy nghĩ, đột nhiên ngửi được một cỗ mùi lạ, Thủy Nhục Băng thu hồi suy nghĩ, gian nan vung tay nhỏ đẩy cái chân bé ra khỏi người mình, muốn hướng một bên chuyển sang chỗ khác, này tiểu nha đầu béo phệ!

Nghe được tiếng khóc, Tiêu Tiêu đang ngủ trưa mở mắt ra, nhìn hai đứa trẻ trong chiếc nôi lớn cách đó không xa, ôn nhu nói, “Vân Nhi, làm sao vậy?”

Nguyên bản bởi vì có thêm hai đứa trẻ con, Thủy Vành muốn cho mẹ con Tiêu Tiêu chuyển đến sân lớn hơn, nhưng Tiêu Tiêu không đồng ý, Thủy Vành cũng không miễn cưỡng, chỉ là phái thêm vài nha hoàn và gã sai vặt đến đây, bất quá Tiêu Tiêu cũng không cho người khác đụng tới đứa nhỏ, đề phòng có người của Long Linh Nhi âm thầm ra tay.

Khả năng chăm sóc của Thu Nương cũng rất được, nàng một người đem ba mẹ con chiếu cố rất tốt.

Nghe được tiếng khóc, Thu Nương vội vàng chạy vào trong phòng, gặp Tiêu Tiêu sắp rơi giường, không khỏi gấp giọng nói “Tiểu thư, người hảo hảo nằm là được, ta đến, người đừng quên mình còn đang ở cữ!”

Thu Nương đem Thủy Nhục Vân ôm đi, Thủy Nhục Băng mới thở phào một hơi dài, bất quá mùi vị còn dư vẫn là làm cho nàng cau lại cái mũi.

Tiêu Tiêu nhìn biểu tình động tác của nàng, không khỏi nhẹ cười lên tiếng, “Băng Nhi thật là tinh quái!” Tiêu Tiêu đã nói như vậy vài lần, nàng tựa hồ cảm thấy Thủy Nhục Băng không tầm thường là chuyện rất bình thường, đối với trí tuệ của nàng cũng rất yêu thích, vẫn chưa cảm thấy có gì là không ổn.

Thủy Nhục Băng là tên Tiêu Tiêu đặt, không quá mức nam tính, cũng không quá mức nữ tính, về sau thời điểm khôi phục lại thân phận nữ nhi cũng sẽ không có cái gì không ổn, Thủy Nhục Băng đối với cái tên này rất vừa lòng, dù sao kiếp trước nàng dùng đã thành thói quen, tuy rằng lúc trước lão nhân chưa bao giờ gọi tên của nàng cả.

Thủy Nhục Băng nhìn về phía nàng nhếch miệng, Tiêu Tiêu cười đến càng thêm vui vẻ, Thủy Nhục Băng nhắm mắt lại tiếp tục ngủ, người thật lòng đối tốt với nàng, nàng sẽ vui lòng làm cho bọn hắn vui vẻ, tựa như đối với lão nhân.

Nghĩ đến lão nhân, Thủy Nhục Băng trong lòng thờ dài, nàng đoán có khi nào lão nhân đã sớm biết nàng sẽ trải qua chuyện như vậy, cho nên mới buộc nàng sớm ngày luyện công. Nàng đã thử qua, tuy rằng hiện tại thân thể thay đổi, nhưng là khi luyện qua công pháp, thân thể lại giống như kẻ thừa phần trí nhớ kiếp trước, luyện công so với lúc trước thuận lợi hơn rất nhiều, thật giống như đi trên một con đường tràn ngập bụi gai, nhưng hiện tại chướng ngại trên đường toàn bộ đã bị nhổ bỏ, nàng chỉ cần trực tiếp đi lên phía trước là đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Đáng Giận Tiểu Mao Cầu.

“Oa... Bảo bối đồ đệ, sư phụ ta thất tình, Tiêu Tiêu không cần ta...” Một cái bóng người hiện lên, trong nháy mắt đánh về phía nhuyễn tháp dưới tàng cây.

Chỉ thấy trên nhuyễn tháp, một thiếu niên khuôn mặt như vẽ nằm ở phía trên, nghe thấy thanh âm gào khóc thảm thiết, nhện không được nhủu nhủu mảy, hơi hơi tròn mắt nhìn về phía nam nhân vẽ mặt muốn chết đang nhào tới, trong mắt ba quang lưu chuyển, mang theo một tia mông lung, đáng về lười

biếng, giống như yêu tinh vừa mới tỉnh ngủ, mị hoặc lòng người.

Da thịt mềm mại như trẻ con đủ để cho tất cả nữ nhân phải đổ kỵ, chỉ thấy nàng thờ dài, ngón tay trắng nõn mảnh khảnh xoa xoa thái dương, tựa hồ rất là đau đầu.

Thấy động tác của nàng, Lãnh Thiên Lăng lùi một chút, nuốt nuốt nước miếng, một bộ dáng sợ sệt, mấy năm nay đồ đệ này của hắn lớn lên bộ dạng so với nữ nhân càng ngày càng yêu nghiệt, hơn nữa hoàn toàn không hiểu được tôn sư trọng đạo, chộc nàng mất hứng, kết cục sẽ rất vô cùng thâm trầm.

“Lãnh thúc thúc, ngươi lại chọc mẩu thân tức giận?”

Thủy Nhược Vân nắm kiếm trong tay, đầu đồ đệ mồ hôi hột đi đến, không còn là bộ dáng nhỏ nhắn như lúc trước, bây giờ nàng kiêu mị động lòng người, lớn lên có bảy tám phần tương tự Tiểu Tiêu, không ôn nhu giống như Tiểu Tiêu, cặp con ngươi linh động kia vừa nhìn thấy chính là một người tinh quái.

Lãnh Thiên Lăng vừa gặp nàng, liền rất thương tâm nói “Vân nhi, Tiểu Tiêu không quan tâm ta, nàng lại có thể làm cho ta cut...”

Khóe miệng Thủy Nhược Vân run rẩy, bước kế tiếp tranh thủ đồng tình, nên lợi dụng nàng đi đối phó mẩu thân, nàng cũng sẽ không giống như lúc trước ngốc như vậy.

Đào mắt nhìn về nhuyển tháp, lại phát hiện phía trên từ lâu không có ai, không khỏi tức giận nắm chặt tay, ca cũng quá không nghĩa khí, lại có thể chạy một mình!

“Cái gì... Lãnh thúc thúc, ta vừa mới luyện công xong, một người đồ đệ mồ hôi hột, muốn đi tắm trước” Nói xong, liền chuẩn bị đưa chân đi.

Lãnh Thiên Lăng lại nhanh chóng lôi kéo nàng đi vào trong phòng “Giúp ta khuyên nhủ mẹ ngươi trước, để cho nàng đừng đuổi ta đi, bằng không về sau ai dạy ngươi luyện võ a?”

Thái dương của Thủy Nhược Vân nhảy nhảy, đây là uy hiếp!

Có người hướng dẫn, quả thực tu luyện có thể tiến nhanh chóng, nhất là phương diện vũ lực, rời khỏi Thủy gia, tự nhiên sẽ không có lão sư chuyên nghiệp đến hướng dẫn nàng, mấy năm nay vẫn là Lãnh Thiên Lăng dạy nàng, tuy rằng Lãnh Thiên Lăng là sư phụ Thủy Nhược Băng, nhưng mà hắn lại chỉ là treo cái danh, căn bản không dạy nàng cái gì, không phải hắn không muốn, mà là Thủy Nhược Băng căn bản cái gì cũng biết, hắn không thể nào dạy nổi, ngược lại thì Thủy Nhược Vân là từ một tay hắn chăm sóc huấn luyện nên.

Gió mát quạt vào mặt, mang theo nhàn nhạt mùi cỏ xanh, Thủy Nhược Băng ngồi ở bên hồ, miễn cưỡng ngáp một cái, sững sờ nhìn ảnh ngược ở trong hồ, nàng đã 14 tuổi, tuổi tác tăng lên, khuôn mặt này càng ngày càng giống Đỗ Như Yên, cho nên nàng xác định nàng cùng Đỗ Như Yên nhất định có quan hệ, cho dù Đỗ Như Yên không phải mẫu thân của nàng, cũng tất nhiên là họ hàng gần, có thể nàng biết tung tích người nhà nàng.

Bất quá bây giờ nàng cũng không tính đi hiểu rõ cái gì, nàng biết mẫu thân cũng biết ít nhiều một ít, nhưng mà lại vẫn không ở trước mặt nàng đề cập qua chút nào, bây giờ nàng còn quá yếu, cho nên mẫu thân mới không nói cho nàng đi!

Nàng vẫn cảm thấy mẫu thân có một thân phận khác, bằng không, vì sao tu vi của nàng sẽ cao như vậy, hơn nữa, giống như ngay cả Thủy Vành cũng không biết nàng có tu vi cao như vậy.

Thờ dài, cảm trứng ma sùng lấy ra, chuẩn bị tu luyện, bây giờ nói cái gì đều là dư thừa, vẫn là thăng cấp năng lực của mình mới là chính đáng, lúc trước một cước uy lực của tên lão nhân chết tiết kia nàng còn nhớ rất rõ ràng, tuy rằng không biết vì sao sẽ có một cỗ lực lượng bảo vệ nàng, nhưng mà nàng biết bây giờ nàng cùng lão nhân kia so sánh quả thực là cái trên trời cái dưới đất.

Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy một tiếng vang “Răng rắc”, Thủy Nhược Băng phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy trứng ma sùng trong tay đột nhiên xuất hiện một vết nứt.

Sắc mặt Thủy Nhược Băng có chút khó coi, quả trứng bảo bối này ở bên người nàng đã 10 năm, nàng cũng quên ma sùng cũng sẽ tự mình áp trứng, nhìn cái vết nứt kia dần dần thành lớn, Thủy Nhược Băng liền đau lòng, tiểu trứng đáng yêu của nàng!

“Răng rắc” lại là một tiếng, vỏ trứng màu bạc hoàn toàn nứt thành hai nửa, chỉ thấy bên trong co ro một tiểu mao cầu lông màu bạc, lúc này giống như vừa mới tỉnh lại, trừng mắt nhìn, ngáp một cái, đứng lên, đám lông mềm mại rồi bù run lên, nhìn về phía cái vỏ trứng màu bạc, chu cái miệng nhỏ nhắn một cái, “Răng rắc” vài tiếng, trực tiếp đem hai cái vỏ trứng kia nuốt vào trong bụng.

Bây giờ Thủy Nhược Băng mới phục hồi lại tinh thần, đưa tay chỉ vào con Tiểu mao cầu kia, nội tâm tức giận, Tiểu mao cầu chết tiết, cư nhiên mưu sát trứng bảo bối của nàng, đến thi thể cũng không lưu lại!

Tiểu mao cầu hình như ăn no, vươn móng vuốt xoa xoa bụng, nước mắt lưng tròng nhìn nàng, một bộ dáng vô tội, làm cho người ta muốn phát hỏa cũng không phát ra được.

Thủy Nhược Băng không thể không thừa nhận, con Tiểu mao cầu nàng bộ dạng rất đáng yêu, thân thể lớn chừng bàn tay rất dễ thương, bộ dạng rất giống con chó nhỏ, nhưng mà khuôn mặt gương lông mao lại mang theo biểu tình nhân tính hóa, trên người tất cả đều là lông tơ như gà con mới nở, thả ra rồi bù, mang theo vàng sáng màu bạc, rất đẹp, nhìn qua liền cảm thấy mềm mại, làm cho người ta nhìn không được muốn đưa tay sờ một cái, hình dạng tròn vo như vậy làm cho Thủy Nhược Băng nghĩ đến trẻ con mập mạp, cái đuôi thật to hơi hơi lắc lắc, vốn tưởng rằng là lấy lòng, nhưng mà tầm mắt

dùng lại trên khuôn mặt đầy lông măng theo biểu tình nhân tính hóa kia, Thủy Nhược Băng mới phát hiện mình sai lầm rồi, rõ ràng là một bộ đáng tham ăn, giống như nhìn thấy mỹ thực ngon miệng.

Đợi đã! Thấy mỹ thực? Mỹ thực từ đâu tới?

Còn không chờ nàng phản ứng kịp, đột nhiên Tiểu mao cầu nhào vào trong ngực nàng, hai móng vuốt cầm lấy vạt áo của nàng, đưa tiểu đầu vào bên trong, lại một tiếng “Răng rắc” vang lên, Thủy Nhược Băng vội vàng đem nó ra.

Tiểu mao cầu bị nàng nắm ở trong tay cũng không sợ, chỉ là thật nhanh nhai vạt trong miệng, để phòng nhìn Thủy Nhược Băng, dường như rất sợ nàng sẽ cướp đi, Thủy Nhược Băng nhú nhú mày, đưa tay lên cổ sờ soạng một chút, sau đó đột nhiên dừng lại, đưa tay kéo sợi dây màu đỏ ở cổ ra, nhìn sợi dây màu đỏ trụ lúi, cắn chặt răng, không cần phải nói, bây giờ khối ngọc thạch xanh biếc kia đã bị Tiểu mao cầu nuốt lấy, nhìn Tiểu mao cầu lại về mặt vô tội, Thủy Nhược Băng không thể nhìn được nữa, không cần nhìn nữa, đem nó nhắc tới trước mặt, tức giận nói “Tiểu mao cầu đáng giận, cư nhiên ăn ngọc bội hộ thân của ta!” Còn làm hại bảo bối của nàng cũng mất, thật sự là đáng chết!

Tiểu mao cầu cũng không sợ nàng, sờ bên gò má, lại duỗi móng vuốt ra lau đám lông ở trên mặt, nhú mày nói “Thật nhiều nước miếng”

Thấy Thủy Nhược Băng một bộ đáng muốn ăn nó, Tiểu mao cầu tặc lưỡi nói “Có cái gì đặc biệt hơn người? Không phải là ngọc bội hộ thân sao, cùng lắm thì về sau ta bảo vệ ngươi!”

Nhìn nó một bộ đáng không thèm để ý, Thủy Nhược Băng lửa giận tận trời, đây chính là ngọc bội hộ thân mẹ ruột để lại cho nàng, rất có thể sẽ liên quan đến một ít manh mối, bây giờ lại bị Tiểu mao cầu này nuốt hết, còn cho nàng một bộ đáng “Ngươi không cần để ý!” Quả thực là tức chết nàng!

Thủy Nhược Băng đã không còn nhớ lần trước tức giận là vào lúc nào, nhưng mà sau khi trọng sinh, đây là lần đầu tiên tức giận muốn giết chết, vì thế, nàng xúc động.

Trực tiếp đưa ngón tay vào miệng Tiểu mao cầu, muốn móc cổ họng nó “Ngươi phun ra cho ta!” Đây rõ ràng chính là bị tức giận đến mất đi lý trí, chỉ bằng một hồi tiếng “Răng rắc” lúc trước cũng biết, ngọc bội kia đã sớm bị Tiểu mao cầu ăn nát, phun ra cũng không dùng.

Cũng không biết có phải gặp được khác tính hay không, bình thường tính tình kiên trì lần này lại có thể xúc động như vậy.

Tiểu mao cầu cũng nổi giận, ngọc nữ nhân này lại dám móc cổ họng nó! Giận giữ trong mắt, răng năng trên dưới cổ sức cắn chặt.

“Hừ ~...” Thủy Nhược Băng cũng hít một khẩu lãnh khí, rốt cuộc phục hồi lại tinh thần, nàng lại có thể tức giận đến mất đi lý trí, nhú nhú mày, hiện tượng này cũng không tốt, bất quá cũng không thể trách nàng a, bảo bối ở cùng nàng 10 năm, ngọc bội đeo 14 năm, cũng đều có cảm tình a, cư nhiên đều hủy ở trong tay Tiểu mao cầu này.

Thủy Nhược Băng còn đang cảm thán, Tiểu mao cầu cũng biến sắc, tức giận nói “Ngọc nữ nhân, đem tay ra đi... Ách ~...” Vội vã nói chuyện, muốn phun ngón tay trong miệng ra, lại không cẩn thận nuốt một chút nước miếng, Tiểu mao cầu sắc mặt vô cùng khó coi, vươn móng vuốt chỉ vào Thủy Nhược Băng, tức giận đến nói đều nói không ra.

Thủy Nhược Băng cũng hiểu được, uống máu của nàng vào, giữa bọn họ coi như là Ký khế ước, nhìn Tiểu mao cầu sắc mặt khó coi, Thủy Nhược Băng hừ lạnh một tiếng, cho rằng ai cần nó a? Uống xong máu của nàng chính là ký kết Khế ước bình đẳng, cư nhiên ký một con ma sùng vô dụng, muốn buồn bực cũng nên là nàng buồn bực đi!

Tỉnh táo lại, đột nhiên Thủy Nhược Băng cảm thấy không đúng, Tiểu mao cầu có thể nói? Làm sao ma sùng có thể biết nói? Đợi đã, Tiểu mao cầu này lại có thể biết nàng là nữ nhân? Lấy tu vi của sư phụ cũng không thể nhìn ra, làm sao nó lại biết? Chẳng lẽ động vật có vẻ nhận cảm?

Tiểu mao cầu đặc biệt tức giận, cư nhiên cùng ngọc nữ nhân này Ký kết khế ước, bất quá cũng may là Khế ước bình đẳng, nàng cũng không quản được nó, vừa lúc nàng đi đường Dương quan của nàng, nó qua cầu Độc mộc của nó, tuy rằng vừa rồi nó nói phải bảo vệ nàng, nhưng mà vừa nhìn thấy ngọc nữ nhân này cũng sẽ không cảm kích.

Cẩn thận cảm thụ một chút gì đó không rõ ràng, sắc mặt Tiểu mao cầu vốn hơi hoãn càng trở nên thêm khó coi, trong nháy mắt lông toàn thân cũng dựng lên, tại sao có thể như vậy? Không có khả năng, làm thế nào lại... .

Nhìn thấy trong mắt Tiểu mao cầu tràn đầy khiếp sợ, rõ ràng là bộ đáng bị đá kích không nhẹ, Thủy Nhược Băng đại nhân không chấp kè tiểu nhân chuẩn bị quan tâm nó một chút, dù sao cũng là đi ra từ trong bảo bối của nàng, đưa tay chọc chọc đầu của nó, hỏi “Ngươi làm sao vậy?”

Ai ngờ Tiểu mao cầu đột nhiên ngẩng đầu, hung tợn trừng mắt nhìn nàng, nhanh chóng tránh thoát khỏi tay nàng, nhào tới về phía nàng, hét lớn “Ngọc nữ nhân, ta muốn giết ngươi!” Vì sao nó phải cùng với nàng buộc chung một chỗ? Đều là lỗi của ngọc nữ nhân này!

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Thiên Phú Đệ Nhị

“Băng nhi, rời giường nhanh lên một chút, nếu còn không dậy mau thân sẽ đánh đòn cái mông nga!”

Thủy Nhược Băng lồm bồm một tiếng, trở mình, kéo chăn qua đầu ngủ tiếp. Tiêu Tiêu cảm thấy thật buồn cười, nàng thật không hiểu sao đứa bé này lúc nào cũng thiếu ngủ.

Đứng bên cạnh Tiêu Tiêu là một tiểu nữ oa phấn điều ngọc mài, thấy Thủy Nhược Băng không chịu đứng lên, vươn bàn tay nhỏ bé kéo chăn của nàng, chông nạnh kêu lên: “Ca, rời giường đi!”

Thấy Thủy Nhược Băng vẫn không dậy, Thủy Nhược Vân khó khăn bò lên giường, đặt mông ngồi trên bụng nàng, cúi đầu sát vào tai Thủy Nhược Băng, lớn tiếng kêu: “Ca, đứng dậy a!”

Không còn cách nào Thủy Nhược Băng bị nàng nháo đành phải mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn tiểu nha đầu tò vò đáng thương nói: “Vân nhi, để ta ngủ thêm một chút nữa có được hay không? Một lúc nữa thôi!”

Hiện tại chí hướng vĩ đại nhất của nàng đó là ngủ bù cho kiếp trước, thế nhưng nàng cũng không dám lơ là tu luyện, dù sao thì thể giới này khác thể giới cũ của nàng, linh lực hay huyền lực ở đây không phải là cái gì hiếm, mà Thủy gia này còn là một đại gia tộc, chính là rắc rối phức tạp, hết sức phức tạp. Nói không chừng lúc nào đây lại bị dính vào mấy cái âm mưu gì đó, không tu luyện thì làm sao có thể tự bảo vệ mình được đây? Hơn nữa nàng cũng không thể uổng phí tâm sức của lão nhân!

Cho nên nàng luyện công vào buổi tối, như vậy đương nhiên chỉ có thể ngủ vào ban ngày. Vì vậy ở trong mắt mọi người thì nàng là được ngủ từ sớm đến muộn, lại ngủ từ tối muộn đến sáng sớm.

“Không được, nương nói, không thể tới trễ!”

Thủy Nhược Băng không biết làm sao “Được rồi!” Hôm nay, là ngày Thủy gia khảo nghiệm thiên phú mỗi năm một lần, những hài tử tròn bốn tuổi sẽ phải tham gia khảo nghiệm thiên phú, không khéo chính là, năm nay nàng cũng phải tham gia!

Nhìn Thủy Nhược Băng từ từ chậm chậm, lắc lư lao đảo mặc quần áo từ tề, Tiêu Tiêu vừa cười vừa nói: “Vẫn là Vân nhi có biện pháp.”

Thủy Nhược Vân lộ ra một khuôn mặt tươi cười thật lớn, sau đó như lão nhân mà thở dài, cau mày nói rằng: “Ca thật đúng là luôn làm cho mọi người lo lắng!”

Thủy Nhược Băng co rút khóe miệng, tiểu nha đầu này luôn thích bắt chước vẻ mặt người lớn, mỗi lần còn luôn dùng trên người nàng.

Sau khi thu thập xong, Tiêu Tiêu dắt tay hai tiểu hài tử, đi về phía võ trường luyện võ.

Tại võ trường đã tụ tập rất nhiều hài tử, có thể thấy được nhân khẩu Thủy gia rất thịnh vượng. Dù sao cũng là đại gia tộc, tuy rằng bây giờ trực hệ giá nhất mạch (con cháu dòng chính) có chút ít ỏi, thế nhưng chi thứ (dòng bên) lại có rất nhiều con cháu.

Tiêu Tiêu cúi đầu nhìn hai tiểu hài tử, ôn nhu nói: “Đi tới đó đi! Mẫu thân ở đây chờ các con, không cần sợ.”

Thủy Nhược Vân tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây, nào có vẻ sợ hãi? Mà mí mắt Thủy Nhược Băng còn đang đánh nhau, có giống đang sợ hãi không? Huống hồ trường hợp như thế này sao nàng phải sợ?

Thủy Nhược Vân khéo léo gạt đầu, lôi kéo Thủy Nhược Băng nói: “Mẫu thân yên tâm, con sẽ chiều cổ ca ca thật tốt!”

Nhìn cả hai hài tử, Tiêu Tiêu cười gạt đầu. Chờ các con đứng vào hàng ngay ngắn, nàng mới đi qua một bên ngồi xuống.

Một đám tiểu hài tử tụ tập một chỗ, có người khần trang, có người hung phấn, có người lo lắng, có người hiếu kỳ, cũng có người xem thường, tuy nhiên ai cũng ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng nghiêm xếp hàng. Chỉ có Thủy Nhược Băng đứng sau lưng Thủy Nhược Vân đầu nhỏ gật lên gật xuống.

Thấy mọi người đã đến đông đủ, Thủy Vành mới đi lên phía trước bàn bạch ngọc, đặt lên một khối tinh thạch màu đen, nói mấy câu đơn giản, rồi lược đi mấy câu nói: “Bắt đầu khảo nghiệm!”

Xoay người, đang muốn xuống đài, đột nhiên dưới đài truyền đến một tiếng “Đông”, không phải là rất vang, thế nhưng toàn bộ võ trường đều rất yên tĩnh. Cho nên tất cả mọi người đều nhìn về nơi phát ra tiếng vang, chỉ thấy Thủy Nhược Băng quay đầu nhìn xung quanh vẻ mặt mờ mịt, sau đó đứng lên sờ sờ mông, ngáp một cái, mắt buồn ngủ mơ màng mà hỏi thăm: “Tôi lượt ta sao?”

Tiêu Tiêu thấy rất buồn cười, cũng không ngại nàng bị mất mặt, ngược lại Thủy Nhược Vân đã lấy tay bưng kín mặt mình, chỉ còn thấy đôi mắt đen lay lay đang nhìn Thủy Nhược Băng, bắt đầu đi lắc lắc đầu, ánh mắt như đang nói: “Đúng là trẻ con khó dạy!”

Tiêu Tiêu đang muốn nhắc nhở Thủy Nhược Băng khảo nghiệm vừa mới bắt đầu, Thủy Vành lại cười nói: “Vệ Băng nhi thi trước đi!” Vốn Thủy Nhược Băng tới muộn, xếp hàng sau cùng, hẳn cũng không sợ có người nói hấn làm việc vì tình riêng, dù sao đây cũng không phải đại sự gì.

Ngồi cạnh Tiêu Tiêu là Long Linh Nhi sắc mặt không tốt lắm, tuy nhiên cũng không nói gì.

Thủy Nhược Băng cũng không khách khí, kiểm tra xong sớm một chút có thể về sớm mà ngủ, đi lên đài, hướng bên cạnh một lão nhân hỏi: “Muốn kiểm tra thế nào?” Nàng hỏi nghiêm túc không chơi đùa, trước đây lão nhân cũng chưa cho nàng cái gì mà kiểm tra thiên phú.

Lão nhân kia chỉ chỉ bên cạnh hắc sắc tinh thạch, hòa ái nói rằng: “Đứng trên không được là được.”

Thủy Nhược Băng gật đầu, rất nhanh suy nghĩ, mấy năm nay nàng tu luyện Thiên Sát bí tịch, đã có chút thành, bất quá nếu chỉ là khảo nghiệm thiên phú, như vậy hẳn là sẽ không bị lộ ra đi, nhưng mà lão nhân từng nói Thiên phú của nàng tốt lắm, nếu làm khảo nghiệm thực sự liệu có bị lộ thực lực của nàng hay không?

Hơn nữa nàng biết trên đời này có hai loại năng lực: linh lực và huyền lực. Linh lực như nước, nhìn như trầm tĩnh nhưng thực sự lại như sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, cuốn trôi tất cả. Mà huyền lực như lửa, vô cùng mạnh mẽ như lửa vậy, một khi đốt lên liền bá đạo thiêu hủy tất cả, nó có sức mạnh cường đại. Hai loại sức mạnh thủy hỏa này bất dung, tuyệt đối không thể đồng thời xuất hiện ở trên một người.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác khi nàng tu luyện Thiên Sát bí tịch cũng là cùng tu cả hai loại sức mạnh. Lão nhân từng nói, Thiên Sát bí tịch những người khác không tu luyện được, như vậy nói cách khác, việc nàng có cả hai loại sức mạnh này là một điều đặc biệt, không thể để người khác phát hiện.

Nhìn tinh thạch màu đen kia, Thủy Nhược Băng đoán rằng tinh thạch này hẳn là có thể cảm ứng được người có thiên phú, như vậy chỉ cần khiến nó không cảm ứng được nhiều như vậy là được, cái này nàng vẫn có thể làm được.

Vì vậy nàng đứng lên trên, đem linh lực thiên phú hoàn toàn ẩn dấu, mà huyền lực thiên phú cũng áp chế một phen. Nhìn tinh thạch đen kia màu sắc rực rỡ quang mang long lánh, cuối cùng dừng lại ở tử sắc (màu tím). Thủy Nhược Băng cúi xuống gối gối đầu, dải sắc từ đỏ xuống da cam, xanh biếc, xanh lam, tử. Xem ra nàng đã ép tới quá mức, xuống tới mức thấp nhất, nàng nghe thấy chung quanh có tiếng hít thở mạnh, xem ra nhất định nàng đã trở thành phế vật!

Bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, lại thấy vẻ mặt kinh hi của lão nhân kia, ánh mắt chăm chăm nhìn nàng. Thủy Nhược Băng rụt cổ, có chút nghi hoặc, đây là thế nào?

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vẻ mặt mang ý cười của Tiêu Tiêu, chỉ là đáy mắt lại cất giấu vẻ lo âu. Mà Long Linh Nhi ngồi cạnh nàng sắc mặt vô cùng khó coi, xem ra tên tiểu quỷ này không thể để lại!

Khỏe miệng Thủy Vành đều muốn nhếch đến tận mang tai, nếu như không phải là phong độ của gia chủ, hẳn nhất định sẽ chạy tới ôm Thủy Nhược Băng xoay vài vòng. Thủy gia đã nhiều năm không xuất hiện người mang tử cấp thiên phú.

Nhìn thần sắc hài lòng của Thủy Vành, ánh mắt của người khác hoặc ước ao, hoặc ghen tị. Cảm giác được ánh mắt lạnh lẽo của Long Linh Nhi, trong lòng Thủy Nhược Băng bi thương hô: “Xong, hóa ra tử sắc không phải là cấp thấp nhất mà cao nhất sao?!” Đều do nàng cả ngày “bận quá”, đối với thế giới này hiểu biết quá ít, nên giờ gặp phiền toái.

Thủy Nhược Băng đi xuống đài, trong lòng không ngừng khẩn cầu, ông trời phù hộ, có thêm một thiên tài tuyệt thế che đi hào quang của nàng!

Giống như là ông trời nghe thấy tiếng hô của nàng, sau khi có vài đứa bé kiểm tra xong, có một tiểu nam hài lộ ra chút lạnh lùng chạm lên tinh thạch màu đen kia, chỉ thấy màu sắc rực rỡ quang mang long lánh, lần thứ hai dừng lại ở tử sắc.

Trên đài lão nhân đã sắp không khống chế được sự hưng phấn, năm nay Thủy gia có đến hai người tử cấp thiên phú, thật sự là tốt quá, hơn nữa một người còn là linh lực thiên phú!

Theo sau đó những hài tử khác cũng tiến hành kiểm tra, nữ nhi của Long Linh Nhi là Thủy Nhược Hinh và Thủy Nhược Vân đều là thanh cấp thiên phú, đã coi như thiên phú rất tốt. Chẳng qua nếu so với Thủy Nhược Băng và hài tử tử cấp thiên phú khi này lại kém quá xa, đó là lý do mà không ai để ý các nàng.

Người thứ hai có tử cấp thiên phú chính là con trai độc nhất của đệ đệ Thủy Vành, Thủy Nhai.

Thủy gia xuất hiện hai hài tử thiên phú kinh người đương nhiên là chuyện tốt, nhất là một người trong đó là con trai của mình, thế nhưng Thủy Vành cũng không khỏi lo lắng tương lai Thủy Nhược Hàn sẽ ảnh hưởng đến địa vị của Thủy Nhược Băng.

Nhất là Thủy Nhược Hàn còn có linh lực thiên phú, tính ra lần kiểm tra này thiên phú của Thủy Nhược Băng chỉ đứng thứ hai. Nàng và Thủy Nhược Hàn cấp bậc thiên phú như nhau, thế nhưng Thủy Nhược Hàn là linh lực thiên phú, mà nàng là Huyền lực.

Huyền lực có thể lập khế ước với ma thú, mà linh lực có thể ký khế ước với yêu linh. Yêu linh là một chủng tộc trời sinh, sức chiến đấu ngang với ma thú, nhưng khác với ma thú thân thể bọn chúng là bán trong suốt.

Theo lý thuyết linh lực và huyền lực khác nhau cũng không lớn như vậy, thế nhưng vấn đề nằm ở chỗ trên đời này có lực đại yêu linh, cũng chỉ có tứ đại thần thú, hơn nữa tứ đại thần thú là thần thú bảo vệ cho tứ đại gia tộc, cho nên không thể lập khế ước với con người mà lực đại yêu linh thì có thể, đó là lý do mọi người lại xem trọng linh lực thiên phú.

Cái này Thủy Nhược Băng có nghe nói qua, thế nhưng Thủy Nhược Băng không cho là đúng. Tứ đại gia tộc thực lực cường đại, thế nhưng đến nay chưa từng nghe nói có người gặp qua lực đại yêu linh, có thể thấy muốn ký khế ước với yêu linh có bao nhiêu khó khăn!

Nhưng bất quá bây giờ nàng thật là hy vọng mọi người đem lực chú ý tới trên người Thủy Nhược Hàn, trong lòng ước gì linh lực so với huyền lực tốt hơn 10 lần mới tốt, nếu không chỉ sợ thời gian ngủ sau này của nàng cũng bị đóng góp ra.

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lấy Máu Nhận Thân

Thủy Nhược Băng ngủ còn chưa được bao lâu. Lại bị Thủy Nhược Vân kéo dậy, Thủy Nhược Băng khóc không ra nước mắt, sớm biết vậy lúc trước nàng sẽ tìm hiểu kĩ hơn một chút về năng lực của thể giới này, như thể hiện tại nàng cũng sẽ không phải rời giường sớm như vậy, đi cái gì mà luyện võ trường a.

Đều do mẩu thân cùng Thu Nương, các nàng lợi hại như vậy, cho nên làm hại nàng tính toán sai lầm.

Tiêu Tiêu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn như đang khóc tang của Thủy Nhược Băng, cảm thấy thực buồn cười, nàng biết đứa nhỏ này không tầm thường, nhất định không phải vật trong ao, nhưng tính tình của nàng quả thật khiến người ta khóc không được mà cười cũng chẳng xong.

Thời điểm đưa Thủy Nhược Băng cùng Thủy Nhược Vân đến, luyện võ trường đã có một đám trẻ đang tụ tập lại, đều là mấy đứa trẻ ngày trước cùng nhau khảo nghiệm thiên phú, đương nhiên có thể tới nơi này được gia tộc bồi dưỡng đều là người có thiên phú cực tốt, Thủy Nhược Băng nội tâm thờ dài, xem ra nàng cần phải nghĩ biện pháp rồi, nếu mỗi ngày đều phải tới nơi này, thật sự là không thuận tiện, tất cả thời gian nghỉ ngơi của nàng sẽ đều bị quấy rầy.

Đang suy nghĩ, đột nhiên trước mặt nàng xuất hiện một tiểu hài tử, vẻ mặt bình tĩnh, mở miệng nói, “Thủy Nhược Băng, ta muốn khiêu chiến với ngươi!”

Thủy Nhược Băng nhận ra tiểu hài tử trước mặt chính là cái gì mà có từ cấp thiên phú Thủy Nhược Hàn, không khỏi rút rút khóe miệng, khiêu chiến? Nếu nàng nhớ không lầm thì sau khi khảo nghiệm thiên phú mới có thể chân chính bắt đầu tu luyện đi!

Không đợi nàng nghĩ nhiều, Thủy Nhược Hàn đột nhiên hướng tới nàng tấn công, Thủy Nhược Băng mới ngáp được một nửa, liền bị hấn đánh ngã xuống đất, không khỏi đầu đầy hắc tuyến, tiểu hài tử này như thế nào lại xúc động như vậy? Nàng không thích lần qua lần lại đánh nhau giống tiểu hài tử.

Vừa muốn nhắc chân đá văng hấn, lại có người so với nàng nhanh hơn một bước, Thủy Nhược Vân sừng sốt một chút, sau đó lửa giận muốn bốc lên tận đỉnh đầu nhắc chân, hung hăng đạp lên mông Thủy Nhược Hàn, làm hấn ngã về một bên.

Thủy Nhược Vân nhìn Thủy Nhược Hàn mặt xám tro, chống nạnh, tức giận nói, “Ngươi này chỉ là một cái tiểu hài tử, cư nhiên dám ăn hiếp ca của ta, cũng không xem là ai che chở hấn!”

Nguyên bản một đám tiểu hài tử đứng xem đùa bốn đều bị sự bu ru hấn của Thủy Nhược Vân làm hoảng sợ, trong lòng âm thầm quyết định, về sau nhất định không cần chọc tới nàng, chỉ mỗi Thủy Nhược Hinh là khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Thủy Nhược Vân giáo huấn Thủy Nhược Hàn xong, lại quay đầu trừng mắt Thủy Nhược Băng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, “Ca, ngươi như thế nào lại vô dụng như vậy a? Hấn đánh ngươi, ngươi không biết đánh trả sao?”

Thủy Nhược Băng không nói gì, tiểu tử tông, rõ ràng là ngươi không cho ta cơ hội đánh trả a!”Ta lười động.”

Nàng không muốn đá kích đến muội muội ăm ỉ này, bất quá lại không thể ngờ rằng, câu “lười” của nàng lại bị truyền ra toàn Phượng thành, Phượng thành nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng tuyệt đối còn lớn hơn kinh đô của một quốc gia, Thủy gia tương đương với hoàng thất, mà nàng bởi vì “lười” mà thành Lười thiếu không ai không biết.

Thủy Nhược Hàn chậm rãi đứng lên, vỗ vỗ tro bụi trên người, nhìn Thủy Nhược Băng nói, “Ta nhất định sẽ đá bại ngươi!” Hấn đã đem Thủy Nhược Băng trở thành đối thủ duy nhất, đá bại nàng là mục tiêu của hấn, thế nên Thủy Nhược Băng tại Thủy gia trong khoảng thời gian này luôn bị hấn quấy rầy giấc ngủ, nàng hận hấn đến nghiêng răng ngựa lợi.

Tuy rằng đến luyện võ trường, nhưng cũng chỉ là học trên lí thuyết, lão sư nói cái gì đó, Thủy Nhược Băng khẳng định sẽ không hề biết, bởi vì nàng đang ngủ, lão sư tức giận phạt nàng đi ra ngoài của lớp đứng phạt, kết quả thời điểm tan học, lại phát hiện Thủy Nhược Băng nằm trên mặt đất ngủ say, lão sư tức giận mặt tái đi, thật uống công hấn xem trọng nàng!

Thủy Nhược Vân lấy tay che mặt, bộ dáng đúng là không còn mặt mũi đi gặp người khác, “Ca, ngươi như thế có thể ngủ như vậy?”

Người khác tỏ vẻ đồng ý, bọn hấn quả thật chưa bao giờ gặp người nào lười đến như vậy, như thế mà cũng có thể ngủ!

Thủy Nhược Băng ngáp một cái, lấy tay vỗ vỗ tro bụi trên thân, kéo Thủy Nhược Vân nói, “Đi, trở về ăn cơm.”

Thủy Nhược Vân theo nàng rời khỏi, miệng còn không ngừng nhắc tới, “Ăn rồi ngủ, ngủ xong rồi ăn, ca, ngươi cần thận có ngày biến thành Tiểu Trư!”

Thủy Nhục Băng không có ý kiến, trong lòng tự có suy tính riêng của chính mình, thời điểm khảo nghiệm thiên phú, ánh mắt âm hàn của Long Linh Nhi nàng nhớ rõ rất rõ ràng, kỳ thật mấy năm nay Long Linh Nhi không phải là không động thủ với nàng, bất quá đều bị nàng thoát được, Long Linh Nhi tưởng là Tiêu Tiêu đem nàng bảo hộ tốt, quả thực Tiêu Tiêu cũng rất cẩn thận, bất quá trên thực tế người nào mà chẳng có lúc bất cẩn, nàng ta vài lần vụng trộm hạ độc vào thức ăn, việc này Tiêu Tiêu cũng không biết.

Long Linh Nhi cũng không phải một người có kiên nhẫn, nhất là hiện tại thiên phú của nàng rất tốt, Thủy Vành đối với nàng yêu thương gấp bội, thật ra nàng không lo lắng Long Linh Nhi xuống tay với nàng, nhưng lại lo lắng sẽ liên lụy đến mẫu thân cùng Vân Nhi, cho nên nếu biết nàng không có suy nghĩ tiến thủ, có thể làm Long Linh Nhi thoải mái yên tâm, nàng có sao lại không làm?

Bất quá chỉ riêng việc nàng là con trai, Long Linh Nhi chắc chắn sẽ không bao giờ bỏ qua cho nàng, nàng chỉ hy vọng nàng ta ra tay không cần nhanh như vậy, dù sao hiện tại nàng còn quá yếu, cùng Thủy gia trở mặt không hề có lợi.

Nhưng Long Linh Nhi cũng không có như nàng mong muốn, ngày hôm nay, Thủy Nhục Băng cùng Thủy Nhục Vân hết giờ học, trở về trong sân nhỏ liền cảm giác có gì đó không thích hợp, quả nhiên, Thu Nương thấy các nàng, liền vội gấp nói, “Tiểu thiếu gia, tiểu tiểu thư, tiểu thư bị Thủy Vành mang đi.” Thu Nương vẫn không thích Thủy Vành, cho nên đều hô thẳng kỹ danh.

Thủy Nhục Vân cảm nhận được Thu Nương lo lắng, cũng có chút hoảng hốt, dù sao nàng vẫn còn là một đứa trẻ bốn tuổi, bất lấy cánh tay Thủy Nhục Băng, có chút sợ hãi hỏi, “Ca, mẫu thân sẽ không xảy ra chuyện gì phải không?”

Thủy Nhục Băng lấy tay vỗ vỗ đầu của nàng, an ủi nói, “Yên tâm, mẫu thân sẽ không có việc gì.” Giương mắt nhìn về phía Thu Nương, Thủy Nhục Băng trầm giọng phân phó, “Chiều cổ tốt Vân Nhi, ta đi xem.”

Thu Nương vốn định ngăn cản, nhưng là chạm đúng tầm mắt của nàng, lại không tự chủ được gạt đầu, nhìn bóng dáng của Thủy Nhục Băng, trong lòng không khỏi cảm thán, tiểu thư nói rất đúng, tiểu thiếu gia không phải là đứa nhỏ bình thường.

“Gia chủ, hai vị phu nhân, thiếu gia cầu kiến.”

Ánh mắt Tiêu Tiêu lộ ra một tia lo lắng, Long Linh Nhi nhìn nàng một cái, khẽ miệng gọi lên một tia cười châm biếm, mở miệng nói, “Còn không thỉnh thiếu gia tiến vào.”

Gặp Thủy Vành không nói gì, người nọ liền lĩnh mệnh đem Thủy Nhục Băng dẫn vào.

Thủy Nhục Băng đi vào, quét mắt liếc nhìn ba người trong phòng một cái, trực tiếp chạy qua ôm lấy chân Tiêu Tiêu nói, “Mẫu thân, người ở trong này làm cái gì, ta đói bụng.” Căn bản coi như không chú ý tới không khí hiện tại có điểm không đúng.

Long Linh Nhi nhìn Thủy Nhục Băng, cười nói, “Nếu Băng Nhi cũng đến đây, không bằng liền lấy máu nhận thân đi! Nếu Băng Nhi thật sự là nhi tử của Gia chủ, tỷ tỷ hẳn là không sợ.”

Ánh mắt Thủy Nhục Băng băng lãnh, nguyên lai Long Linh Nhi là có chủ ý như vậy, chỉ sợ mặc kệ nàng có phải hay không phải nhi tử của Thủy Vành, máu này nhất định sẽ không dung hợp, cứ như vậy, không chỉ nhỏ được cái đinh trong mắt là nàng, ngay cả Tiêu Tiêu cũng có thể cùng giải quyết.

Thủy Vành như trước không mở miệng, lúc trước Tiêu Tiêu mang thai bảy tháng liền sinh ra đứa nhỏ, tuy rằng Thủy Vành không chú ý Thủy Nhục Vân quá, nhưng Thủy Nhục Băng hẳn là rất rõ ràng, căn bản là không giống như đứa nhỏ sinh không đủ tháng, hơn nữa Long Linh Nhi một bên châm ngòi thổi gió, nội tâm của hắn khó tránh khỏi sẽ có chút hoài nghi, cho nên hắn tự nhiên cũng hy vọng lấy máu nhận thân, cũng chỉ là một giọt máu mà thôi, nếu Thủy Nhục Băng thật sự là nhi tử của hắn, sẽ chẳng có vấn đề gì xảy ra cả.

Thủy Nhục Băng cùng Thủy Nhục Vân là “cùng một thai sinh ra”, nếu Thủy Nhục Băng không phải là nhi tử của Thủy Vành, như vậy Thủy Nhục Vân tự nhiên cũng không phải, bất quá hiển nhiên vấn đề mọi người để ý chính là huyết mạch của vị thiếu gia Thủy Nhục Băng này.

Cánh tay Tiêu Tiêu ôm Thủy Nhục Băng hơi buộc chặt của, trong lòng đã âm thầm quyết định, mặc kệ thế nào, nàng đều không thể nói ra thân phận của Thủy Nhục Băng, cùng lắm thì nàng mang theo hai đứa trẻ ra khỏi Thủy gia, nếu như nàng muốn đi, tin tưởng rằng người của Thủy gia sẽ ngăn không được, dù sao, loại sự tình này người của thế hệ trước sẽ không ra quan, chỉ là Thủy Vành không có chút tín nhiệm, làm cho trái tim của nàng có chút băng giá, tuy rằng Băng Nhi quả thật không phải nhi tử của hắn, nhưng làm sao nàng có thể cùng người khác tư thông chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Không Cần Cha Đây

Thủy Nhục Băng nhìn Tiêu Tiêu, trong lòng thở dài, thật ra mẫu thân cũng rất yêu Thủy Vành đi, bằng không một nữ tử như vậy làm sao có thể cam lòng ở lại đây?

Nhưng mà, nàng cũng biết mẫu thân là một nữ tử mạnh mẽ, hành động của Thủy Vành, đã sớm không để cho nàng có hi vọng gì, cho nên dưới tình huống như vậy hẳn mới có thể về mặt trầm tĩnh như trước yên ổn ngồi chỗ này!

Trong lòng Thủy Nhược Băng hừ lạnh, Thủy Vành thật là ngu xuẩn, một Long Linh Nhi căn bản không xứng cùng mẫu thân đánh đồng, hẳn để Long Linh Nhi ủy khuất mẫu thân, một ngày nào đó hẳn sẽ hối hận!

Đang lúc tâm tư chuyển động, Thủy Nhược Băng về mặt như bình tĩnh đại ngộ nói: “Hóa ra ta không phải nhi tử của phụ thân, khó trách!”

Tiêu Tiêu nhú nhú mày nhìn Thủy Nhược Băng, không biết tại sao nàng đột nhiên lại nói như vậy. Thủy Nhược Băng đưa tay nắm lấy tay nàng để cho nàng yên tâm, tuy rằng nàng không thích Thủy Vành, thế nhưng hiện nay mà nói sống ở Thủy gia tương đối khá, từ biểu hiện của mẫu thân xem ra người truy sát nàng hình như địa vị rất lớn, có Thủy gia che chở sẽ tương đối an toàn.

Nghe vậy trong lòng Long Linh Nhi vui vẻ, chẳng lẽ thân phận tiểu quý này thực sự có vấn đề? “Băng nhi, sao lại nói như vậy, chẳng lẽ là người nghe ai nói gì đó?”

Thủy Nhược Băng nhìn Thủy Vành một chút, chớp mắt nói rằng: “Mẫu thân nói, phụ thân phải bảo vệ ta và Vân nhi, cũng phải bảo vệ mẫu thân, thế nhưng khi mẫu thân bị người khác ăn hiếp, phụ thân căn bản cũng không bảo vệ nàng, ban đầu ta thấy thật kỳ lạ, hiện tại rốt cuộc hiểu rõ, hóa ra phụ thân không phải phụ thân của ta! Thật sự là quá tốt!” Đảo mắt nhìn về phía Tiêu Tiêu, về mặt Thủy Nhược Băng hưng phấn mà nói rằng: “Mẫu thân, ta nghĩ phụ thân không thể bảo vệ chúng ta, chúng ta không cần hẳn nữa có được hay không? Chúng ta lại đi tìm cha.”

Nghe vậy, sắc mặt Thủy Vành có chút khó coi, không biết là xấu hổ hay tức giận. Long Linh Nhi lại có chút thất vọng, vốn là nàng còn trông cậy vào Thủy Nhược Băng sẽ nói một ít lời có lợi, nếu như những lời này từ trong miệng Thủy Nhược Băng nói ra, đối với Tiêu Tiêu đúng là một kích trí mạng, căn bản Thủy Vành sẽ không hoài nghi những lời này.

Tiêu Tiêu chỉ nhẹ nhàng sờ sờ đầu Thủy Nhược Băng, không nói gì, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của Thủy Nhược Băng như trước mang theo hưng phấn, nhìn Thủy Vành nói rằng: ”Không phải là lấy mẫu thân nhận thức thân sao? Lấy nhanh chút! Chứng minh người không phải là phụ thân của ta, ta cũng có thể đi tìm người khác bảo hộ ta và Vân nhi, còn có một phụ thân thật tốt với mẫu thân, nhanh một chút nhanh lên một chút!” Bộ dáng vội vàng như vậy, làm cho trong lòng Thủy Vành ghen miệng buồn phiền, trên không phải dưới cũng không phải, hẳn làm cha cứ thất bại như vậy sao?

Long Linh Nhi không quan tâm nhiều như vậy, mục đích của nàng chính là muốn bỏ cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, nếu Thủy Nhược Băng ngây ngốc tự tới cửa, nàng hiển nhiên sẽ không buông tha, lập tức liền cho người chuẩn bị.

Tiêu Tiêu có chút lo lắng nhìn Thủy Nhược Băng, nàng biết Thủy Nhược Băng rất thông minh, không giống tiểu hài tử bình thường. Nhưng mà nàng cũng biết rằng Thủy Nhược Băng không biết mình không phải con của nàng, cho nên đối với những định liệu của Thủy Nhược Băng nàng vẫn không tránh được lo lắng. Bất quá hiện tại đi tới nước này đã không thể tránh, trong lòng tính toán cho trường hợp xấu nhất, nàng dần bình tĩnh lại, nàng liền thủ với Thu Nương muốn dẫn Băng nhi và Vân nhi bỏ trốn chắc không có vấn đề.

Thủy Vành nhìn cái bát trước mặt, nhú nhú mày, cuối cùng vẫn cắt ngón tay, nhỏ một giọt máu vào, coi như là để yên tâm vậy! Thủy Nhược Băng trong lòng hừ lạnh, thấy giọt máu của hắn, vội vã giơ hai tay lên, cái bát kia đối với với nàng có hơi cao nên bưng xuống, một tay ôm vào trong ngực, tay kia bị Thủy Vành cầm chủy thủ nhẹ nhàng xẹt qua, một giọt máu nhỏ vào trong bát.

Long Linh Nhi nhếch miệng lên, trên mặt đều là vẻ đắc ý, thế nhưng rất nhanh vẻ đắc ý đó liền cứng lại, trong mắt tất cả đều là kinh ngạc, tại sao có thể như vậy? Tại sao lại dung hợp? Rõ ràng nàng đã cho người động tay động chân vào rồi mà!

Đáy mắt Tiêu Tiêu cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, thế nhưng trong nháy mắt lại khôi phục bình thường, không để cho người khác phát hiện, cơ thể cũng thả lỏng, xem ra nàng vẫn đánh giá thấp hài tử này.

Nhìn máu dung hợp, Thủy Vành cũng không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hẳn chỉ có một hài tử như vậy, còn là một hài tử có tư cách thiên phú, nên đương nhiên hẳn mong muốn hài tử này là huyết mạch của hắn.

Chỉ có Thủy Nhược Băng khuôn mặt giận dữ, tức giận ném cái bát xuống đất, không nghe theo mà kêu lên: “Tại sao phải hòa cùng một chỗ? Ta không cần cha này, hẳn cũng không phải phụ thân của ta!” Nàng có thể để cho máu dung hợp, nhưng không thể làm cho nó dung hợp mãi.

Ánh mắt lạnh lùng chậm chọc lướt qua Thủy Vành, đáy lòng Thủy Vành run lên, trong nháy mắt lại phục hồi bình tĩnh. Nàng hiểu, nàng cái gì cũng hiểu, nàng biết hẳn mắt nhắm mắt mở không hề bảo vệ tốt cho Tiêu Tiêu, cũng biết việc lấy máu nhận thân có ý nghĩa như thế nào, lời nàng nói không phải những lời tiểu hài tử lúc tức giận nói, mà nàng hận hẳn là cha này!

Thủy Vành nhìn không được nhắm mắt, rốt cuộc hẳn đang làm những gì, không chỉ đem Tiêu Tiêu đẩy càng xa, hiện tại ngay cả nhi tử thương yêu nhất cũng đối với hắn thất vọng rồi, hài tử này thực sự rất thông minh, trong lòng nó cái gì cũng biết!

Trong lòng Thủy Nhược Băng cười lạnh, nàng chính là muốn khiến Thủy Vành áy náy, để tránh hẳn lại nhiều chuyện như vậy.

Đưa tay lôi kéo Tiêu Tiêu ra ngoài, giống như chưa hề có chuyện gì phát sinh, Thủy Nhược Băng cười híp mắt nói: “Mẫu thân, chúng ta quay về ăn cơm thôi, rất đói a!”

Đi tới cửa, bước chân chợt ngừng lại, quay đầu nhìn thẳng về phía Long Linh Nhi, ngọt ngào nói rằng: “Nhị nương, lần trước người mời ta điếm tâm ăn rất ngon, đáng tiếc ăn xong bụng lại đau, lần sau ta vẫn để cho mẫu thân làm cho ta thì tốt hơn!” Nói xong cũng không quay đầu lại, liền lôi kéo Tiêu Tiêu rời đi.

Long Linh Nhi còn chưa phục hồi tinh thần, không hiểu ý tứ trong lời nàng nói, chỉ là đang suy nghĩ làm sao máu có thể dung. Nàng biết Tiêu Tiêu rất yêu Thủy Vành, căn bản không thể nào cùng nam nhân khác cấu kết, thế nhưng nàng rõ ràng có động tay động chân, không có lý nào sai lầm!

Nàng không phản ứng nhiều, Thủy Vành cũng hiểu ám chỉ trong lời nói của Thủy Nhục Băng, trong lòng không khỏi giận dữ, hấn không phải là không biết tâm tư của Long Linh Nhi, thế nhưng không nghĩ tới là gan nàng càng lúc càng lớn. Bình thường gây sự với Tiêu Tiêu hấn đã nhịn, hiện tại ngay cả nhĩ tử của hấn cũng dám động!

Lần này lấy máu nhận thức thân cũng là Long Linh Nhi bày ra, phá hoại tình cảm phụ tử giữa hấn và Thủy Nhục Băng, Thủy Vành càng nghĩ càng tức, lạnh lùng liếc mắt nhìn Long Linh Nhi.

Long Linh Nhi phục hồi tinh thần, liền nghe Thủy Vành tức giận nói: “Một tháng không cho phép ra khỏi cửa phòng, tỉnh táo lại cho ta!” Nói xong liền phát tay áo rời đi.

Long Linh Nhi giật mình sửng sốt một chút, sau đó sắc mặt trở nên có chút vận vẹo, Thủy Vành đối với nàng chưa từng phát lửa lớn như vậy, Tiêu Tiêu, Thủy Nhục Băng, ta nhất định sẽ làm cho mẹ con các người phải trả giá thật lớn!

Đối với Long Linh Nhi mà nói, cảm tức một tháng là hình phạt rất nặng, bởi vì Thủy Vành chưa từng phạt nàng, mà Thủy Nhục Băng nghe được tin tức này lại chỉ cười lạnh một tiếng, nàng vốn cũng không trông cậy vào Thủy Vành có thể cho nàng một công đạo.

Tiêu Tiêu không hỏi Thủy Nhục Băng làm thế nào cho máu dung hợp, đối với Thủy Vành cũng không biểu hiện bất mãn, vẫn như trước bình thường, chỉ là đối với Thủy Nhục Băng bảo vệ càng thêm chặt chẽ, hiển nhiên việc Thủy Nhục Băng nói ăn điểm của Nhị nương bị đau bụng, làm cho nàng để ý.

Thủy Nhục Băng càng nắm chắc thời gian luyện công, chỉ sợ dựa vào Thủy gia cũng không được bao lâu, nàng cần có dự định khác, thật ra yêu cầu của nàng không cao, chỉ cần có cơ hội ăn ngon, ngủ tốt cũng rất thỏa mãn.

Nhưng mà nàng cũng hiểu rõ, mặc kệ ở đâu cũng đều là mệnh được yếu thua, muốn thực sự nhàn nhả tự tại, tuyệt đối phải có thực lực khiến những người khác không dám tới quấy rối.

Tuy rằng trước đây lão nhân ép nàng luyện công rất gấp, nhưng mà nàng cũng không phải chỉ biết luyện công. Lão nhân nói, tâm lý con người rất yếu đuối, nhưng năng lực sức mạnh cũng có hạn, mà người ngu xuẩn có được sức mạnh cường đại, như vậy chỉ mang đến tai nạn, vì thế nên cho nàng xem thế gian mỗi người một vẻ, cuộc sống trải qua thất bại, có thể nói dùng bất cứ mọi thủ đoạn tồi tệ, chỉ vì cho nàng rèn ra “Ý chí sắt đá”, cũng để cho nàng hiểu rằng thế gian hiểm ác.

Nàng không phải là người đơn thuần, mà lòng người dễ thay đổi, tình người âm lạnh, so với bất cứ ai nàng xem không ít.

Sở dĩ kiếp trước nàng không có bạn bè, đơn giản là “Băng hữu” phản bội nàng rất nhiều, nàng không có tâm tình, cũng không có thời gian đi cẩn thận từng li từng tí duy trì cái mối quan hệ bất cứ lúc nào cũng có thể bị phản bội. Thế giới kia ngoại trừ lão nhân, đối với những người khác nàng không hề tin tưởng.

Cho nên kiếp này Đỗ Như Yên đem nàng giao ra cũng vì bảo trụ Long gia, trong lòng nàng cũng không nhiều chấn động, thân bất vi kỷ, Đỗ Như Yên để cho nàng đi chịu chết vì bảo trụ Long gia cũng không sai, chỉ là trong lòng cảm thấy không thỏa mái, suy nghĩ sau này làm sao tìm được Long gia phiến phúc kia, cho họ thấy bản lĩnh của mình!!

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Trứng Ma Sủng?

Từ sau khi lấy máu nhận thân, quan hệ giữa Thủy Nhục Băng cùng Thủy Vành càng thêm làm bất hòa.

Thủy Vành thẹn trong lòng, đối với Thủy Nhục Băng dung túng nhiều hơn, rõ ràng là lấy lòng nàng, biết Thủy Nhục Băng không muốn nhìn thấy hấn, hấn liền rất ít khi đi quấy rầy nàng, chỉ là không ngừng bảo người đưa các vật lạ của quý đến, hi vọng Thủy Nhục Băng vui vẻ.

Mà Thủy Nhục Băng cũng không cùng khách khí, tất cả vật hữu dụng đều nhận lấy, về sau rời khỏi Thủy gia khẳng định là có ích, hơn nữa làm bộ làm tịch một chút thì cũng phải cho người ta một tia hi vọng, không thể đem người ta bức đến đường cùng đúng không? Như vậy đối với nàng mà nói không hề có lợi.

Nhân cơ hội này, nàng liền không đi luyện võ trường, Thủy Vành có tới khuyên nhủ, nhưng mà lại bị Thủy Nhục Băng đuổi ra, hấn đành phải thở dài rời khỏi, trong lòng thầm suy nghĩ là chờ Thủy Nhục Băng hết giận lại đến khuyên bảo.

Thấy Thủy Nhục Băng cũng không chịu đi luyện võ trường, Thủy Nhục Vân cũng không muốn đi, bất quá cuối cùng vẫn bị Thủy Nhục Băng đuổi

đi, giận hờn cũng có mức độ, huống chi nàng căn bản không phải giận hờn, nàng không đi luyện võ trường là muốn có càng nhiều thời gian tu luyện, nàng đi luyện võ trường hoàn toàn là lãng phí thời gian, mà Thủy Nhược Vân không giống như vậy, dạy dỗ của Thủy gia đối với nàng là thực có lợi.

Hôm nay, Thủy Nhược Vân được nghỉ không cần đi luyện võ trường, tiểu nha đầu vốn rất nghịch ngợm, cơ hội như vậy tự nhiên không muốn ngoan ngoãn ở trong nhà.

“Ca, người đi chơi với ta đi!”

Trong sân nhỏ, có hai tiểu hài tử da thịt phấn nộn non mềm, một đứng một nằm, tiểu cô nương đang đứng nhìn tiểu nam hài nhắm mắt nằm ở trên giường không hề nhúc nhích, nhử mảy nói, “Ca, mẹ nói, người nếu ngủ tiếp sẽ biến thành Tiểu Trư!”

Thủy Nhược Băng cũng không thèm động một cái nhúc nhích, ngủ say như trước, chẳng trách còn nhỏ tuổi mà đã có danh là Lười thiếu, hiện tại Phượng thành không ai không biết, Lười thiếu trừ bỏ ăn chính là ngủ, nàng lại có thiên phú tốt, ngay cả Thủy gia gia chủ cũng không trách cứ nàng, người bên ngoài còn có thể nói cái gì?

Kỳ thật cũng có không ít người thay nàng cảm thấy đáng tiếc, thiên phú tốt như thế, lười vậy thì sẽ càng ngày đi xuống, chẳng phải là hoàn toàn lãng phí.

Thủy Nhược Vân lười kéo nửa ngày đều không thấy nàng có phản ứng gì, tức giận giậm chân, “Ta tự mình đi!”

“Chờ một chút!” Thủy Nhược Băng mơ mơ màng màng ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở, tâm không cam lòng tình nguyện nói, “Ta đi cùng người.” Nếu để Thủy Nhược Vân đi ra ngoài một mình, không biết lại gặp phải phiền toái gì đây, trong nhà này sai lang hồ báo nhiều lắm, nàng đành phải giúp mẩu thân để ý nha đầu kia.

Thủy Nhược Hinh căn bản không vừa mắt Thủy Nhược Vân, muốn cùng nàng tranh đấu cao thấp, sau đó lại việc Long Linh Nhi bị cấm túc, Thủy Nhược Hinh lại càng chán ghét hai huynh muội này, Thủy Nhược Băng luôn tránh ở trong sân nhỏ của mình, nàng phiền toái không tốt, vì thế luôn tìm Thủy Nhược Vân gây phiền toái, bất quá Thủy Nhược Vân cũng không phải người dễ dàng ăn hiếp, cho nên Thủy Nhược Hinh cũng không chiếm được cái gì tiện nghi cho lắm.

Nhưng lại không thể không đề phòng Long Linh Nhi âm thầm hạ thủ.

Thủy Nhược Băng xiêu xiêu vẹo vẹo đi về phía trước, trong lòng không ngừng cảm thán, mệnh của nàng thật là khổ a!

“Ca, cẩn thận!”

“Phanh...” Tiểu hài tử nào đó còn chưa cùng Chu công nói chuyện xong liền đâm sầm vào cây đại thụ duy nhất trong sân, thành công chứng minh rằng đầu nàng còn chưa cứng bằng đại thụ =. =!

“Ca, người không sao chứ?” Thủy Nhược Vân vội vàng chạy qua nâng Thủy Nhược Băng đứng dậy, nhìn cái trán đỏ lên của nàng, lấy tay xoa xoa giúp.

Thủy Nhược Băng bị va chạm như vậy liền tỉnh ngủ, cau mày, xoa xoa cái trán không hay ho tự nhiên bị đụng, lấy chân đạp vào gốc đại thụ mới nói, “Đi thôi!”

Hai người tay cầm tay, đang muốn ra khỏi cửa, lại gặp quản gia trước cửa, thấy phía sau hẳn có vài gã sai vặt đang nâng cái thùng gì đó, Thủy Nhược Băng cước bộ dừng lại, xoay người nói với Thủy Nhược Vân, “Chúng ta chọn bảo bối trước đã!”

Thủy Nhược Vân cười tủm tỉm nói, “Hảo.”

Tuy rằng Thủy Vành rõ ràng là đối đãi nàng cùng Thủy Nhược Băng khác nhau, nhưng mà nàng cũng không tức giận, cũng không ghen tị, mẹ nói giữa huynh muội phải tương thân tương ái, dù sao ca có vật quý gì thì sẽ không bao giờ quên phần của nàng.

Thủy Nhược Băng lại nằm dài trên nhuyễn塌, ngáp một cái, lười biếng hỏi, “Lần này lại là cái gì?”

Quản gia cho người đem thùng đặt xuống, đáp, “Tur Đồ gia đưa một đám trứng ma sùng tới, Gia chủ bảo ta đưa thiếu gia chọn trước.”

Phượng thành là đại bản doanh của Thủy gia, Ma Linh đại lục này không có hoàng thất nhưng lại có tứ đại gia tộc, Thủy gia là một trong số đó, có thể nói Thủy gia là gia tộc lớn nhất ở Phượng thành, dưới Thủy gia còn có vô số tiểu gia tộc khác, trong Phượng thành có bốn gia tộc phụ thuộc vào Thủy gia là Độc Cô gia, Phong gia, Lục gia cùng Tur Đồ gia, tặng lễ vật cho Thủy gia cũng là chuyện bình thường.

Bất quá trứng ma sùng cũng không được coi là vật quý giá gì cho lắm, dù sao cũng chỉ là đồ chơi mà thôi, ai lại sẽ hi vọng thấy nhi tử cùng nữ nhi của mình cả ngày ôm một con sùng vật chơi chứ? Rõ ràng chính là mê muội mất hết cả ý chí!

Trứng ma sùng này chắc hẳn là một lễ vật phụ, lễ vật chân chính đưa tới hẳn là vô cùng trân quý đi!

Điểm này Thủy Nhược Băng thật ra đoán không sai, bất quá Thủy Vành tặng nhiều bảo bối như vậy, Thủy Nhược Băng đều không có phản ứng gì, cho nên mới nghĩ nàng có lẽ thích ma sùng, bảo quản gia đưa tới thử xem, hẳn hiện tại là muốn chuyên tâm cải thiện quan hệ phụ tử cùng Thủy Nhược Băng.

Bất quá bây giờ Thủy Nhược Băng cũng không có thời gian nhàn hạ thoải mái để dưỡng sùng vật, hơn nữa nàng cũng không phải là tiểu hài tử ba tuổi, làm sao có tính trẻ con đi yêu những thứ như sùng vật.

Gã sai vật đem thùng mở ra, Thủy Nhược Vân không khách khí chọn đông nhất tây, quán gia cái gì cũng không nói, chờ nàng chậm rãi chọn, hẳn nhưng là rất rõ tâm tư của Gia chủ, vì làm cho thiếu gia vui vẻ, hẳn tự nhiên sẽ không nói những lời khiến Thủy Nhược Băng mất hứng.

Đạo qua mấy cái rương một vòng, Thủy Nhược Vân đặt mông ngồi ở bên cạnh Thủy Nhược Băng, lắc đầu nói, “Đều là một dạng trứng, bộ dạng ngốc ngốc, ấp trứng nở ra ma sùng khẳng định cũng ngốc ngốc, ta không lấy.”

Thủy Nhược Băng khoát tay, “Quên đi.”

Quán gia đang muốn cho người nâng đi, Thủy Nhược Băng khước mắt lại liếc thấy một tia ngân quang, ngân quang? Thủy Nhược Băng đột nhiên nhảy dựng lên, tò mò đi đến cái thùng bên cạnh, đẩy mấy quả trứng ma sùng ở mặt trên ra, cuối cùng lộ ra một quả trứng ma sùng màu bạc lớn bằng nắm đấm tay trẻ con, trứng ma sùng này hoàn toàn bất đồng với mấy quả khác, một mảnh ôn nhuận màu bạc, giống như màu bạc của ngọc thạch, lấy nó so sánh, Thủy Nhược Băng đột nhiên cảm thấy Thủy Nhược Vân nói rất có đạo lý, mấy quả trứng ma sùng khác quả thật bộ dạng ngốc ngốc, duy độc cái này có thật nhiều linh khí, làm cho người ta có thể cảm giác được một sinh mệnh đang phát triển ở trong đó.

Thủy Nhược Băng ôm trứng sờ sờ, xúc cảm thật tốt, so với ngọc thạch tốt nhất còn thoải mái hơn.

Thấy Thủy Nhược Băng rất thích quả trứng ma sùng này, quán gia cười cười, lúc này mới cho người nâng thùng đi.

Thủy Nhược Vân nhìn trứng ma sùng trong tay Thủy Nhược Băng, cũng hiểu là rất được, đưa tay muốn cầm thử xem, nhưng còn chưa đụng đến, liền đột nhiên rút tay về, Thủy Nhược Băng nhú mi nhìn về phía nàng, “Làm sao vậy?”

Thủy Nhược Vân nhú mày nhìn trứng ma sùng, lắp bắp nói, “Ta... Ta sợ hãi...”

Sợ hãi? Thủy Nhược Băng nhướn mày, nha đầu kia không sợ trời không sợ đất, như thế nào lại sợ một quả trứng ma sùng?

Thủy Nhược Vân lắc đầu nói, “Nó hẳn là không thích ta sờ đi, hừ! Không sờ thì không sờ, ca, chúng ta đi thôi!” Nàng còn không quên chuyện muốn ra ngoài chơi.

Thủy Nhược Băng có chút suy nghĩ nhìn trứng ma sùng trong tay, ma sùng chỉ là so với động vật bình thường nhanh trí một chút, càng thêm hiểu cách làm chủ nhân vui vẻ mà thôi, cũng không quá thông minh, nhiều nhất là có thể phun ra chút lửa gì đó, nhưng cũng không có lực sát thương quá lớn, một quả trứng ma sùng cũng có thể làm cho người ta cảm thấy sợ hãi?

Hay là quả trứng ma sùng này có gì cô quái? Nhưng nàng lại hoàn toàn không có gì cảm giác, ả, cũng không phải không cảm giác, ôm quả trứng này kỳ thật rất thoải mái.

Hiện tại không biết được rõ ràng Thủy Nhược Băng cũng không muốn đi, dù sao trực giác của nàng cảm thấy quả trứng này là vô hại, quả trứng xinh đẹp đẹp mắt như vậy, nàng giữ lại khi không có việc gì làm ôm một cái cũng tốt lắm.

Chỉ cần truyền huyễn lực vào trứng ma sùng thì có thể ký kết khế ước chủ nhân sùng ái, có dấu hiệu của chủ nhân, đồng thời ấp trứng nở ra, bất quá Thủy Nhược Băng không tính sẽ ấp trứng, bởi vì nàng thích là quả trứng này.

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Sói Đói? Sư Phụ?

Mang theo Thủy Nhược Vân đi chơi một vòng, Thủy Nhược Băng trở lại sân nhỏ tiếp tục ngủ, nhưng mà có người hết lần này tới lần khác lại không muốn cho nàng như ý.

Cảm giác được có người tới gần nhuyển thấp, lông mi Thủy Nhược Băng cũng không thèm động, tiếp tục ngủ, nhưng hiển nhiên người tới không muốn cứ như vậy buông tha nàng.

“Thủy Nhược Băng, ta muốn khiêu chiến với ngươi!” Thủy Nhược Hàn nhân lúc có thời gian nghỉ ngơi chạy đến tìm Thủy Nhược Băng, trong khoảng thời gian này Thủy Nhược Băng không đi đến luyện võ trường, nên kế hoạch khiêu chiến của hắn bị gác lại lâu như vậy, thật vất vả mới có thời gian, đương nhiên không thể từ bỏ.

Đối với người quấy rầy giấc ngủ của nàng, Thủy Nhược Băng tương đối bất mãn, mấy ngày trước nàng nghiêm túc luyện công hoàn toàn không ngủ. Hôm nay thật vất vả mới có thể ngủ một giấc, lần nữa bị người khác quấy rầy, trong lòng có thể thoải mái sao?

Âm thầm nghiền răng, ôm quả trứng trong ngực trở mình tiếp tục ngủ, hy vọng Thủy Nhược Hàn thức thời nhanh rời đi.

Nhưng mà Thủy Nhược Hàn lại không phải là người thức thời, thấy Thủy Nhược Băng không để ý đến hắn, dứt khoát đánh một chưởng đi lên, tuy rằng

tu luyện không lâu nhưng cũng có vài phần tư thái, không hổ là thiên tài Thủy gia.

Thủy Nhục Băng rút rút khóe miệng, thân thể lần một vòng xuống nhuyễn tháp, rõ ràng là vô cùng dứt khoát bỏ chạy.

Tựa hồ không thể ngờ rằng Thủy Nhục Băng cứ thế không đánh mà chạy, Thủy Nhục Hàn sững sốt một chút, rồi nhanh chóng đuổi theo, nhưng lại không thấy bóng dáng Thủy Nhục Băng đâu, không khỏi đứng ở cửa ra vào nhíu mày.

Thủy Nhục Vân vừa đi vào liền trông thấy Thủy Nhục Hàn xuất hiện ở trong sân, nhưng không thấy Thủy Nhục Băng đâu, không khỏi chống nạnh hỏi: “Thủy Nhục Hàn có phải người lại khi dễ ca của ta?”

Thủy Nhục Hàn nhíu mày nhìn nàng một cái, sau đó quay đầu bước đi, Thủy Nhục Vân tròn mắt, dậm chân một cái với bóng lưng của hắn hừ lạnh nói: “Thủy Nhục Hàn, nếu còn dám đến khi dễ ca của ta, bốn cô nương sẽ đánh cho ngươi răng rơi đầy đất!”

Thủy Nhục Băng chạy trốn tới ngọn núi phía sau Thủy gia, rốt cục thanh tịnh, nhún mồm chân một chút, ôm quả trứng trong ngực chuẩn bị nhảy lên cành cây ngủ một giấc rồi về. Nhưng ai ngờ còn chưa lên được trên cành cây lại phát hiện trong cành lá có che giấu một người. Sững sốt một chút rồi vội vàng ổn định cơ thể, rồi xuống cành cây bên cạnh, nhíu mày thấy người kia hình như đang ngủ say.

Nàng không chút nào phát hiện được hơi thở của hắn, hắn là một cao thủ.

Một bên Thủy Nhục Băng đánh giá người nhắm hai mắt, một bên suy đoán thân phận của hắn. Bộ dáng hắn nhưng thật ra tuần tú, phong nhã, tuy đang ngủ nhưng khí chất trên khuôn mặt cũng không phải người thường có thể có. Người này xuất hiện ở núi phía sau Thủy gia, chẳng lẽ là người của Thủy gia? Hay là người của tiểu gia tộc nào đó ở Phụng thành?

Thủy Nhục Băng nhíu mày, bình thường phía sau núi này sẽ không có người tới, cho nên đây là nơi nàng luyện công. Không nghĩ tới bây giờ lại có người xen vào, xem ra những lần luyện công sau nàng càng phải cẩn thận một chút, bố trí thêm mấy tầng trận pháp mới được.

Đang nghĩ ngợi, người nọ đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt sắc bén quét qua Thủy Nhục Băng, nhanh chóng xuất chiêu đánh về phía ngực nàng. Thủy Nhục Băng nhanh chóng thoái lui, nhẹ nhàng rơi xuống đất, hai mắt hơi nhắm lại, có vài phần nguy hiểm, vài phần mỉa mai. Sau đó cúi đầu nhìn về phía quả trứng ma sùng bên trong ngực, đưa tay sờ mấy lần, hoàn hảo, quả trứng bảo bối của nàng không bị đánh vỡ!

Tuy rằng nàng lui nhanh chóng, nhưng huyền lực của người này rất cao, tốc độ quá nhanh, nàng vẫn bị ảnh hưởng đến, chẳng qua có bảo bối chống đỡ cho nên nàng mới không bị tổn hại gì, bảo bối này quả nhiên là phúc tinh của nàng. Chẳng qua nếu cứ như vậy bị đánh vỡ, nàng đương nhiên sẽ đau lòng, nghĩ tới quả trứng lại đưa tay lên sờ một chút.

Sau một kích người nọ liền thu hồi lại khí thế sắc bén, lười biếng quét mắt qua Thủy Nhục Băng, sau đó lại nhìn bảo bối nàng đang ôm trong ngực. Nhẹ nhàng “Ồ” một tiếng, đại khái là không nghĩ tới có quả trứng ma sùng nào lại chắc chắn như thế!

Thủy Nhục Băng thấy hắn nhìn chằm chằm vào bảo bối của nàng, không khỏi nhíu mày, trực tiếp đem trứng ma sùng thu vào không gian tùy thân.

Động tác của nàng vừa mới hoàn thành, trong nháy mắt người nọ bay tới trước mặt nàng, mắt cũng không nháy nhìn chằm chằm vào nàng, Thủy Nhục Băng cũng không nói gì, tùy ý để hắn nhìn.

“Nhỏ như vậy mà đã tu luyện ra không gian tùy thân?” Đi hai vòng quanh Thủy Nhục Băng, nam tử giơ tay vuốt cằm, dường như suy nghĩ trong chốc lát, sau đó hỏi: “Tiểu tử, ngươi là người Thủy gia? Thủy Nhục Hàn? Hay là Thủy Nhục Băng?”

Thủy gia có hai thiên tài mọi người đều biết, nam tử này có thể suy đoán như vậy cũng không kỳ quái, mà trong lòng của hắn kỳ quái chính là, cho dù là từ cấp thiên phú nhưng nhỏ tuổi như vậy cũng làm sao có thể tu luyện tới loại tình trạng này?

Bây giờ tại đại lục Ma Linh người tu luyện linh lực xưng là Ngự Linh sư, mà người tu luyện huyền lực thì xưng là Ngự Thú sư, nguyên nhân gọi như vậy bởi vì đối tượng ký kết ước một bên là yêu linh, một bên là ma thú. Ngự Linh sư cùng Ngự Thú sư phân chia đẳng cấp đều giống nhau, vừa đến thất giai, mà cấp cao nhất là Ngự Linh tôn giả và Ngự Thú tôn giả cũng chỉ là truyền thuyết, rốt cuộc đã có người đạt đến đẳng cấp kia hay chưa, cũng không ai biết.

Đáy mắt nam tử có chút không thể tin, không gian tùy thân, cái này chỉ có tứ giai mới có thể tu luyện ra được, bộ dáng tiểu oa nhi này nhìn thế nào cũng chỉ có bốn, năm tuổi. Cho dù là thiên tài từ cấp thiên phú cũng không có khả năng tu luyện được nhanh như vậy, bây giờ cách thời gian Thủy gia khảo nghiệm thiên phú mới bao lâu? Sau khảo nghiệm thiên phú mới bắt đầu tu luyện, tiểu tử kia mới tu luyện bao lâu, cái này căn bản là không có khả năng!

Cho dù tiểu tử này bắt đầu tu luyện từ trước đây, cũng không có khả năng đạt tới cấp bậc này. Nhưng xác thực là tiểu tử này vừa mới tránh thoát một kích của hắn, tuy rằng hắn ra tay không nặng, nhưng cũng không đơn giản có thể tránh thoát. Cho nên hắn không thể không tin tưởng, tiểu tử này tuyệt đối đạt tới tứ giai.

Mấy cái cấp bậc này cũng không phải dễ gì thăng lên được như vậy, ở tuổi này có thể đột phá nhất giai cũng đã là rất thiên tài rồi, vậy mà cư nhiên hắn lại phát hiện một tứ giai, thật là một trường hợp hi hữu!

Thủy Nhục Băng phát hiện ánh mắt người trước mặt lóe lên tia lục quang, tinh quang đầy mắt lấp lánh, lưng không khỏi phát lạnh, tại sao nàng cảm thấy nàng giống như là con mồi bị sói đói nhìn trúng?

Tuy rằng dáng vóc người trước mặt rất anh tuấn, nhưng lại không cách nào ngăn cản nàng đưa hắn cùng sói liên tưởng cùng một chỗ.

Nam tử kia cười hắc hắc, đột nhiên bất thành linh ôm cổ Thủy Nhục Băng, nhìn chăm chăm nàng nói: “Tiểu tử, ta quyết định từ nay về sau ngươi chính là đồ đệ của ta, tên ta là Lãnh Thiên Lăng, nhớ kỹ tục danh của sư phụ!”

Thủy Nhục Băng bị hắn ghì đến độ nhanh chóng thay đổi, thái dương nhảy lên, cắn răng nói: “Ta không cần sư phụ.” Nàng đã có lão nhân làm sư phụ, cái gì cần dạy lão nhân đều dạy cho nàng, nàng cũng không muốn bái sư lần nữa.

Hai mắt hẹp dài của Lãnh Thiên Lăng híp lại, bạc môi khẽ nhếch, chậm rãi mở miệng nói: “Nếu như ngươi không làm đồ đệ của ta, bây giờ ta liền xé ngươi!” Lộ ra uy hiếp, bây giờ Thủy Nhục Băng quả thực không phải là đối thủ của hắn.

Thái dương Thủy Nhục Băng giật giật, sau đó môi cũng hơi ngoéo một chút, thần sắc đồng dạng nguy hiểm, đầu đột nhiên hướng về phía trước hung hăng va chạm, Lãnh Thiên Lăng hoàn toàn không ngờ rằng nàng sẽ dùng đến chiêu này.

Vốn cho là hoàn toàn không chế được Thủy Nhục Băng, chỉ chờ nàng gật đầu. Ai ngờ đó lại là thất sách, không đề phòng một chút cư nhiên bị nàng vừa vận dụng phải.

Lãnh Thiên Lăng kêu lên một tiếng đau đớn, theo bản năng nâng một tay lên che cái mũi, như vậy một tay Thủy Nhục Băng được thả tự do, còn không nhân cơ hội ra tay?

Lập tức Thủy Nhục Băng vỗ một chưởng vào đầu vai hắn, thân mình bay cách xa hắn vài mét. Chẳng qua một chưởng kia đối với người trước mặt mà nói là không đến nơi đến chốn, Thủy Nhục Băng cũng không ra tay độc ác, tu vi của người này nàng nhìn không thấu, nếu chọc giận hắn, đối với nàng không có lợi.

Lãnh Thiên Lăng hai mắt nước mắt lưng tròng, nhưng thật ra nước mắt không hề rơi, nhưng máu mũi lại chảy xuống, một tay ôm cái mũi, một tay chỉ vào Thủy Nhục Băng, mặt mũi tràn đầy tức giận nói: “Ngươi, đồ tiểu tử vô lại!”

Thủy Nhục Băng xoa xoa cái trán đau nhức, lười biếng cười nói: “Cho tới bây giờ bổn thiếu gia cũng không phải là quân tử, cho nên tốt nhất ngươi đừng mang chuyện của ta nói khắp nơi, nếu không có chết bổn thiếu gia cũng sẽ kéo ngươi làm đệm lưng!” Ngữ khí nhu hòa hoàn toàn rõ ràng, nhưng lại làm cho người ta không thể không tin lời nàng nói là thật.

Nói xong Thủy Nhục Băng xoay người rời đi, hiện tại nàng cũng không có bản lĩnh giết người diệt khẩu. Bởi vì nàng lười biếng cười làm Lãnh Thiên Lăng sừng sốt một chút, trong lòng cảm khái, tiểu tử này nếu lớn lên thì sẽ có bao nhiêu tiểu mỹ nhân bị hủy ở trong tay hắn đây! Chẳng qua tai họa này là đồ đệ của hắn, thật sự là cũng có chút quang vinh!

Phục hồi lại tinh thần đã thấy Thủy Nhục Băng xoay người rời đi, Lãnh Thiên Lăng vội vàng ôm lấy cái mũi theo sau: “Đồ đệ, có việc tốt thương lượng mà, ngươi còn không nói cho sư phụ, ngươi tên là gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Mẫu Thân Bưu Hãn

Thật vất vả tìm cách cắt được đuôi Lãnh Thiên Lăng, Thủy Nhục Băng mới trở về trong sân nhỏ.

Ai ngờ lúc buổi tối trở về phòng nghỉ ngơi, trong phòng lại xuất hiện khách không mời mà đến, Thủy Nhục Băng lấy tay xoa xoa thái dương, biết ngay là không hề dễ dàng cắt đuôi như vậy, sau đó cũng không thèm quan tâm hắn, đến bên cạnh mép giường ngồi xuống, lấy ra trứng ma sủng ôm, bắt đầu tu luyện.

Lãnh Thiên Lăng không khách khí nằm ở trên giường của nàng, một bên cắn táo, một bên nhìn nàng, càng xem càng vừa lòng.

Tướng mạo, khuôn mặt nhỏ nhắn phần non nớt làm cho người ta rất muốn chà đạp một chút, lúc này con ngươi bởi vì từ từ nhắm hai mắt mà mang theo nhẹ mị hoặc trong trêu, không có cách gì thấy được, trên chóp mũi đáng yêu có chút điểm nhỏ mờ mờ, nhìn qua rất là đáng yêu, không biết là quá mức tập trung, hay là vì hắn đến làm cho nàng bất mãn, lần mỗi tựa cánh hoa phần non mím chặt, lộ ra một phần nghiêm túc, tuy rằng còn nhỏ, nhưng tướng mạo đã vào loại nhất đẳng, trưởng thành tuyệt đối là yêu nghiệt hơn người.

Khí chất, thanh thuần bên trong lộ ra yêu mị, trên thân luôn có một phần cuốn hút kì lạ, khí chất như vậy, lại ở trên thân của một tiểu hài tử quả nhiên là hiếm thấy, khó có thể tưởng tượng sau này nàng trưởng thành sẽ là loại phong thái nào.

Tu vi, này càng không cần phải nói, ai có thể tại thời điểm bốn, năm tuổi liền đạt tới tứ giai? Hơn nữa xem bộ dáng như vậy, nàng tựa hồ đã đạt đến tứ giai cao nhất, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ đột phá ngũ giai, hắn thật sự rất hoài nghi, nàng thật sự chỉ là tử cấp thiên phú sao? Bất quá hiện tại thiên phú cũng chỉ có bảy cái cấp bậc, đã không thể cao hơn nữa.

Tính cách, hình như là lười đến độ nhân thần cộng phần (cả người và thần đều phần nộ), nhưng tâm trí tuyệt đối không thua người trưởng thành, không kiêu không nóng nảy, hết thầy tựa như đều nhìn ở trong mắt nàng, tâm tư thông thấu, làm việc ôn trọng, hẳn thập phần vừa lòng.

Sau một vài giờ ngắn ngủi quan sát, Lãnh Thiên Lăng đã quyết định mặc kệ như thế nào đều phải đem Thủy Nhược Băng trở thành đồ đệ, đồ đệ hoàn mỹ như vậy, đi ra ngoài sẽ làm rạng mặt rạng mày của hắn, hắn nhất định tuyệt đối sẽ không buông tha nàng!

Rốt cục Thủy Nhược Băng cũng mở mắt ra, thu hồi trận pháp, ôm trứng ma sùng, có chút không kiên nhẫn nhìn người đang ở trên giường nàng, nhú mày hỏi, “Người rốt cuộc muốn như thế nào?”

Công phu trong nháy mắt, Lãnh Thiên Lăng đã bay tới trước mặt nàng, liền đưa tay sờ trứng ma sùng trong lòng nàng.

“Tê...”

Thủy Nhược Băng không kịp né tránh móng vuốt của hắn, nhưng thời khắc Lãnh Thiên Lăng vừa sờ trứng ma sùng liền hít một ngụm lãnh khí, nhanh chóng thu hồi tay, sau đó nhìn móng vuốt của mình bị đông lạnh thành băng, rút rút khóe miệng hỏi, “Đây rốt cuộc là cái quái gì?”

Thủy Nhược Băng nhìn móng vuốt đóng băng của hắn có chút giật mình, bất quá cảm thấy có chút hết giận, cười sờ sờ cục cưng trong ngực, vô tội nói, “Không phải là trứng ma sùng sao?”

Kỳ thật nàng thật sự không biết quả trứng này là cái quái gì, chỉ biết quả trứng này rất đặc biệt, đối với nàng vô hại, ôm rất thoải mái, hơn nữa, ôm nó tu luyện có thể làm tăng không ít thực lực.

“Răng rắc...” Một tiếng vang lên, lớp băng trên móng vuốt Lãnh Thiên Lăng vỡ ra, Lãnh Thiên Lăng vẫy vẫy tay, nhú mày nhìn quả trứng kia, trên mặt trứng sáng bóng ôn nhuận tựa như ngọc thạch, màu bạc cũng không quá chói mắt, lại làm cho người ta lại có cảm giác bị đui mù, cái này rốt cuộc là cái quái gì? Hắn dám khẳng định tuyệt đối không phải cái gì mà trứng ma sùng.

Lãnh Thiên Lăng không chết tâm lại vuron móng vuốt, Thủy Nhược Băng cũng không ngăn cản, đây chính là tự hắn muốn sờ.

“Oa...” Lãnh Thiên Lăng lại lên tiếng kinh hô, chỉ thấy móng vuốt vừa mới bị đóng băng của hắn lúc này một mảnh đen thui, bên trên còn có một làn khói đang nhẹ nhàng bay lên, rõ ràng chính là bộ dạng của móng vuốt bị nướng.

Thủy Nhược Băng ôm cục cưng trong ngực cười đến vui sướng khi thấy có người gặp họa, cục cưng thật sự là làm cho nàng càng ngày càng thích nha!

Giờ này nàng sẽ thường đến sau núi luyện công, nhưng vì nàng đã đến tứ giai cao nhất, lúc này cũng không thể gấp được, tuy rằng trước đây nàng đã từng tu luyện qua, kiếp này tu luyện quả thực rất nhẹ nhàng, nhưng muốn đột phá vách tường chắn giữa các giai, vẫn là cần một cơ hội nhỏ bé mới được.

Lãnh Thiên Lăng trừng mắt nhìn nàng liếc một cái, sau đó lại cọt nhả hỏi, “Đồ đệ ngoan, người chừng nào thì mới làm đại lễ bái sư a?”

Thủy Nhược Băng ánh mắt lóe lóe, lần này không một ngụm liền cự tuyệt, mà là tựa vào nhụyến tháp, miễn cưỡng hỏi, “Bái người làm sư phụ có gì ưu việt?”

Lãnh Thiên Lăng lập tức tới góp vui, “Bái ta làm sư đương nhiên là có nhiều ưu việt, trước không nói cái khác, mà là vấn đề an toàn, người phải biết rằng tình huống hiện tại của người rất là nguy hiểm, không kể là tranh cãi ở Thủy gia, nếu như làm cho ba đại gia tộc khác biết người là một thiên tài như vậy, người cảm thấy bọn hắn sẽ cho người an ổn mà trưởng thành sao? Mạng nhỏ của người tùy thời đều có khả năng bị mất, nếu bái ta làm sư vậy sẽ không xuất hiện tình huống như vậy, ta có thể bảo vệ người!”

Quả thật là rất nhiều chỗ tốt nha, nhưng là...” Người là người Lãnh gia.” Lãnh gia cũng là một trong tứ đại gia tộc ở Ma Linh đại lục.

Đây cũng là nguyên nhân mà Thủy Nhược Băng không để ý đến phần ưu việt đó, một cái Thủy gia đã đủ làm cho người ta rối rắm, nếu thêm một cái Lãnh gia, thật đúng là làm cho người ta đau đầu, cho nên nàng hiện tại không muốn có quan hệ cùng Lãnh gia.

Lãnh Thiên Lăng bưng tình đại ngộ, “Nguyên lai người là lo lắng việc này a! Người yên tâm đi, ta đã sớm bị trục xuất ra khỏi Lãnh gia, người chỉ là đồ đệ của Lãnh Thiên Lăng ta mà thôi, cùng Lãnh gia không có bất cứ quan hệ gì.” Hai mắt hẹp dài tròn to, chờ đợi nhìn Thủy Nhược Băng, tựa hồ không hề cảm thấy việc bị trục xuất ra khỏi gia tộc là có gì mất mặt.

Thủy Nhược Băng nghĩ nghĩ, dừng một chút rồi nói, “Muốn ta bái người làm sư phụ cũng không phải là không thể được, bất quá ta có một điều kiện!”

“Người nói!”

“Người phải cam đoan mẫu thân cùng Vân Nhi được an toàn.” Nàng tuy rằng vô tâm tùy ý, cũng biết thân thù Tiêu Tiêu rất cao, nhưng là lại lo lắng vạn nhất..., hơn nữa hiện tại tu vi của nàng thật sự rất thấp, căn bản không có cách gì bảo hộ các nàng, đây cũng là nguyên nhân nàng kéo dài thời gian cùng Thủy Vành đùa bốn tâm cơ, ở trong Thủy gia, người đó rục rịch còn có thể kiềm kị Thủy Vành, nhưng là nếu ra khỏi Thủy gia...

“Hào! Ta nhất định bảo vệ tốt các nàng!”

Được Lãnh Thiên Lăng cam đoan, Thủy Nhược Băng cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức rót một ly trà, đưa cho Lãnh Thiên Lăng, cười nói, “Đa tạ sư phụ.” Trong lòng suy nghĩ, lão nhân hẳn là sẽ không ăn dấm chua đi?

Lãnh Thiên Lăng ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly trà, sau đó đem ly trà ném sang một bên, ôm cổ Thủy Nhược Băng ha ha cười lớn, đáng vẻ hưng phấn như vậy giống như chiếm được một tiện nghi thật tốt.

Tiêu Tiêu nghe thấy động tĩnh, lo lắng Thủy Nhược Băng xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy tới, đẩy cửa ra xem, liền nhìn thấy Lãnh Thiên Lăng đem toàn bộ Thủy Nhược Băng ôm tại trong ngực, lập tức liền đen mặt, người khác không biết, nhưng mà nàng rất rõ ràng, Băng Nhi là nữ nhi, đây không phải là bị sắc lang này ăn hết đậu hủ sao?

“Bùm bùm...” Một trận vang, chỉ thấy Lãnh Thiên Lăng chồng võ nằm trên mặt đất, bên người là mảnh vỡ của ly trà và ấm trà, trước ngực tất cả đều là nước trà còn có mấy trấu lá trà, trên mặt còn có một dấu giày thật rõ, lúc này vẻ mặt đại ra, tựa hồ còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mà Thủy Nhược Băng lại trợn mắt há hốc mồm, bị Tiêu Tiêu ôm ở trong ngực, thấy bộ dạng của Lãnh Thiên Lăng lúc này, không khỏi nuốt nuốt nước miếng, nàng vẫn biết mẫu thân rất lợi hại, nhưng nàng không ngờ rằng mẫu thân ôn nhu lại buh hân đến như vậy, hiện tại nàng rốt cục đã biết tính tình của Vân Nhi là từ đâu mà có rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hãm Hại

Thủy Nhược Băng được Tiêu Tiêu bảo vệ tại bên người, nhìn Lãnh Thiên Lăng trước mặt, co rút khóe miệng, đây là tiện nghi sư phụ của nàng sao?

Chỉ thấy Lãnh Thiên Lăng không ngừng hướng về phía Tiêu Tiêu cười ngây ngô, bị dấu giày in chiếm một nửa khuôn mặt lại mang theo một tia ửng đỏ, uốn éo nhăn nhó giống như bộ dáng tiểu cô nương thẹn thùng, ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp: “Cái kia... Ta... Ta là... Người...”

Nói năng lộn xộn lắp bắp nửa ngày, cuối cùng bắt đầu hướng về phía Thủy Nhược Băng quăng ánh mắt cầu cứu. Thủy Nhược Băng lần nữa co rút khóe miệng, quyết định của nàng thật sự chính xác sao? Sư phụ của Thủy Nhược Băng nàng đến tự giới thiệu cũng không nói lên lời, thật sự là làm nàng mất mặt, khiến khuôn mặt nàng dần hồng lên!

Liếc nhìn khuôn mặt lạnh của Tiêu Tiêu, lại nhìn Lãnh Thiên Lăng đang không biết làm sao, Thủy Nhược Băng trong lòng vừa động. Hối thế gian tình là gì, vô quyết dày có móng tay nhọn, xem ra tiện nghi sư phụ cũng không phải là dễ dàng rơi xuống trên người nàng như vậy, hiện tại bộ dạng này không phải là động xuân tâm chứ?

Lại liếc nhìn thấy Lãnh Thiên Lăng nhăn nhó, Thủy Nhược Băng càng nghĩ càng cảm thấy có thể.

“Mẫu thân, hẳn là sư phụ của ta”

“Sư phụ?” Tiêu Tiêu nhìn Lãnh Thiên Lăng từ trên xuống dưới: “Tên!”

“Lãnh Thiên Lăng.” Lần này ngược lại trả lời cực kỳ trôi chảy.

“Người Lãnh gia?” Tiêu Tiêu nhíu nhíu mày.

“Không phải, ta đã bị gia tộc trục xuất!” Bộ dáng Lãnh Thiên Lăng vội vàng làm cho Thủy Nhược Băng cảm thấy có chút buồn cười, người không biết còn tưởng rằng Lãnh gia là một loại bệnh dịch!

Tiêu Tiêu nhìn hần một chút, không nói thêm gì nữa, tuy rằng đối với chuyện bên ngoài nàng không hiểu nhiều lắm, nhưng cái tên Lãnh Thiên Lăng nàng có nghe qua, dù sao thì Lãnh Thiên Lăng cũng không phải là người vô danh gì, Băng nhi có một sư phụ như vậy cũng không tồi.

“Tiêu Tiêu, đây là nho vừa mới hái, rất mới lạ, ngươi ném thử xem!”

Lãnh Thiên Lăng đem một cái đĩa nho đặt ở trước mặt Tiêu Tiêu, trong hai mắt hẹp dài đều là chờ đợi, giống như là con chó nhỏ chờ đợi chủ nhân khích lệ, bộ dáng kia làm mất cả hình tượng, bất quá Thủy Nhược Băng đã nhìn mãi cũng thành quen, mấy ngày nay việc sư phụ của nàng làm được nhiều nhất chính là lấy lòng mẫu thân nàng, đồ đệ là nàng trực tiếp bị hần quên lãng, cũng không dạy nàng cái gì, một chút cũng không làm người sư phụ tự giác.

Tiêu Tiêu không thèm quan tâm đến hần, trực tiếp đem nho chuyển qua trước mặt Thủy Nhược Băng, ôn nhu nói: “Băng nhi ném thử xem”

Thủy Nhược Băng không đếm xỉa đến Lãnh Thiên Lăng đang nhìn chăm chăm, cầm lấy một quả ném vào trong miệng, mắt nhắm lại, một bộ dáng hưởng thụ: “Ăn ngon thật! Sư phụ, người hái thêm nhiều một chút, Vân nhi sẽ nhanh chóng quay về.”

Lãnh Thiên Lăng phẫn nộ, đây cũng không phải là loại nho bình thường, nói muốn hái là hái sao?

Thủy Nhược Băng tiếp tục không đếm xỉa đến hần, với tay lấy một ít nho hướng phòng rồi đi. Lãnh Thiên Lăng mắt thấy số nho hần vắt và mới hái được cứ như vậy thiếu mất một nửa, oán hận nghiêng răng nói: “Thủy Nhược Băng, ngươi quay lại cho ta!” Hần sai rồi, cái gì mà đồ đệ hoàn mỹ? Hoàn mỹ ở

đâu? Đồ đệ chuyên môn cùng sư phụ đối đầu sao?

Thủy Nhược Băng dừng lại cước bộ, nhưng không có nghe lời đi trở về, mà xoay người nhìn hần nói: “Sư phụ, ta muốn bế quan vài ngày”

Lãnh Thiên Lăng thu hồi vẻ tức giận trên mặt, trong lòng biết nàng muốn đột phá, nhẹ gật đầu nói: “Ngươi yên tâm” Hần đã đáp ứng, đương nhiên sẽ không nuốt lời, hần nhất định sẽ bảo vệ Tiêu Tiêu cùng Vân nhi.

”Lãnh thúc thúc...” Nghe thấy âm thanh phía sau, Lãnh Thiên Lăng quay người lại, trong ngực liền nhào vào một bé yêu, Lãnh Thiên Lăng thuận thế bế nàng lên.

Thủy Nhược Vân ôm cổ hần, dựa vào trong lồng ngực của hần làm nũng, một bộ dáng vô cùng thân thiết: “Lãnh thúc thúc, hôm nay ta lại đánh ngã cái xú nha đầu Thủy Nhược Hinh kia, ta có lợi hại không?”

Lãnh Thiên Lăng đưa tay xoa nhẹ đầu nàng, khích lệ nói: “Vân nhi rất lợi hại, ta sẽ dạy thêm cho ngươi một chiêu lợi hại nữa, lần sau đánh cho cha mẹ nàng cũng không nhận ra!”

“Tốt tốt!” Thủy Nhược Vân từ trong ngực của hần trượt xuống, mặt mũi tràn đầy hưng phấn lôi kéo hần đi nghiên cứu chiêu thức.

Thủy Nhược Băng lắc đầu, người không biết nhất định sẽ tưởng bọn họ là cha con. Thủy Vành chưa từng quan tâm đến Vân nhi, Vân nhi cũng chưa từng coi Thủy Vành là phụ thân, có lẽ là bởi vì Tiêu Tiêu đã làm hết phận sự của cả bậc phụ mẫu, mặc dù không có Thủy Vành quan tâm, Vân nhi cũng sống rất vui vẻ.

Nhưng hiện tại nàng cùng Lãnh Thiên Lăng ở chung xem ra, chắc trong nội tâm nàng vẫn có hy vọng được phụ thân yêu thương!

Đảo mắt nhìn về phía Tiêu Tiêu, thấy nàng nhìn bóng lưng một lớn một nhỏ vẻ mặt vô cùng phức tạp, Thủy Nhược Băng trong lòng thở dài một hơi, nếu như sư phụ thật sự có thể giữ được mẫu thân trong tay, ngược lại là một chuyện tốt.

“Rầm...” Trong cái bình phong trong suốt, kèm theo một tiếng vang thật lớn, bụi đất bay lên, khói đặc cuộn cuộn, hoàn toàn không thấy rõ bên trong xảy ra chuyện gì.

Thủy Nhược Băng ôm trướng ma sùng từ bên trong đi ra, đuổi cái lưng mồi, rốt cục đột phá.

Lười biếng đi xuống núi, tiện đường đá văng ra vài hòn đá, cái bình phong trong suốt nháy mắt biến mất, bụi đất bay lên hướng về tứ phương khuếch tán.

Lúc này Thủy gia cũng không yên bình, trong đại sảnh Thủy Vành ngồi ở ghế trên, sắc mặt khó coi.

Ngồi cạnh hần phía bên phải là một nam nhân tuổi tác giống hần không sai biệt lắm, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, trên người còn mang theo một chút hơi thở cuồng bá, người này chính là gia chủ Long gia Long Đăng.

Tiêu Tiêu đứng ở phía dưới, vẻ mặt bình tĩnh, Thủy Nhược Vân gắt gao lôi kéo tay nàng, trên mặt có chút khẩn trương, lại kiên định đứng thẳng sống lưng, lại nhìn bên cạnh cảm giác được Lãnh Thiên Lăng, mới thoáng trầm tĩnh lại.

Thủy Vành sắc mặt khó coi nhìn Lãnh Thiên Lăng, lạnh giọng hỏi: “Nam nhân này là ai?”

Tiêu Tiêu như trước không nói, sắc mặt Thủy Vành càng thêm âm trầm, đang muốn phát giận, Long Đăng đứng lúc mở miệng nói: “Thủy gia chủ, ta tới đây cũng không phải để nhìn ngươi bắt kẻ thông dâm, Linh nhi bây giờ còn đang hôn mê bất tỉnh, ta hy vọng Thủy gia có thể cho ta một công đạo!”

Lãnh Thiên Lăng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tiêu Tiêu, buông xuống đôi mắt bên trong xẹt qua một tia hung ác, cái này rõ ràng chính là hãm hại. Long Linh Nhi đột nhiên trúng độc hôn mê bất tỉnh, tất cả chứng cứ đều chỉ Tiêu Tiêu, nhưng hần biết rõ, mọi việc đều không liên quan tới Tiêu Tiêu, mà Long Đăng đột nhiên tự thân xuất mã, xem ra chuyện này không dễ làm rõ.

Nếu như chỉ là nữ nhân tranh giành tình nhân, tuyệt đối Long Đăng sẽ không đích thân chạy đến Thủy gia, mục đích của hần chỉ sợ là Băng nhi.

Thủy gia có hai thiên tài, cho dù Long gia với Thủy gia là quan hệ hợp tác, cũng không thể không kiêng kị. Từ cấp thiên phú với Lam cấp thiên phú chỉ kém nhau một bậc, nhưng lại cách biệt một trời, không riêng gì Thủy gia rất nhiều năm không xuất hiện người Từ cấp thiên phú, ba gia tộc khác cũng đồng dạng như thế, rất nhiều năm rồi, cũng không phải là một, hai mươi năm, mà là một, hai trăm năm. Người có được Từ cấp thiên phú chỉ cần cố gắng, muốn tu luyện tới cấp bậc tôn giả cũng không phải là không thể, tuy rằng bây giờ chưa ai phát hiện ra sự tồn tại của tôn giả, nhưng rất nhiều người tin rằng tôn giả thực sự tồn tại.

Nếu như chờ hai thiên tài này trưởng thành lên, đến lúc đó Thủy gia sẽ không cần phải phụ thuộc vào Long gia nữa, quan hệ hợp tác này cũng không thể duy trì, dự cân đối của tứ đại gia tộc sẽ mất đi, Lãnh gia cùng Vân gia luôn luôn giao hảo. Như vậy, một khi Long gia bị cô lập, kết quả đang chờ bọn hần là gì còn cần nói sao?

Lần này chắc chắn Long Đăng sẽ không từ bỏ ý đồ, nhất định nhân cơ hội Thủy gia chưa thể cùng Long gia phân rõ giới tuyến, làm suy yếu thực lực Thủy gia.

Lần này Long Đăng cũng thực sự vì Thủy Nhược Băng mà đến, trên thư Long Linh Nhi nói, nàng hạ độc Thủy Nhược Băng vô số lần nhưng vẫn không thể lấy mạng của nàng. Cũng chính vì thế, Long Đăng chọn Thủy Nhược Băng mà không phải Thủy Nhược Hân, nhỏ như vậy mà đã khó đối phó, lớn lên

thì sao đây. Nhân tài như vậy có thể mượn sức là tốt nhất, nếu như không thế, như vậy nhất định phải thừa dịp trước khi nàng trưởng thành, đem nàng giải quyết!

Thực ra hẳn còn có chút bận tâm Thủy Vành nhớ tình nghĩa vợ chồng, kiên trì muốn bảo vệ Tiêu Tiêu. Nếu như vậy, hẳn chỉ sợ kế hoạch phải thay đổi, dù sao nếu thật sự cùng Thủy gia lật mặt, đối với Long gia cũng không có lợi. Nhưng hình như trời đã giúp hắn, lại cho Thủy Vành phát hiện trong sân Tiêu Tiêu có một nam nhân lạ, bởi vậy mọi việc đã trở nên thuận lợi hơn rất nhiều, nghĩ vậy, trên mặt Long Đăng lộ ra một tia cười châm biếm!

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Cao Nhất Thất Giai.

Thủy Nhược Băng về trong sân nhỏ liền thấy Thu Nương vẻ mặt lo lắng chờ ở cửa, nội tâm không khỏi ‘lộp bộp’ một chút, có chút dự cảm không tốt, vội vàng hỏi “Thu Nương, xảy ra chuyện gì?”

Thu Nương nắm chặt hai tay, trên mặt tất cả đều là lo lắng, mở miệng nói “Tiểu thiếu gia, vừa rồi Gia chủ làm cho người ta đem Tiểu thư cùng Tiểu tiểu thư đi Đại sảnh, nhìn bộ dáng thì không phải là chuyện tốt gì...”

Thủy Nhược Băng nhíu nhíu mày, Thủy Vành vô duyên vô cớ mang mẫu thân cùng Vân nhi không cần nói cũng biết không có cái chuyện gì tốt “Sự phụ đâu?”

“Lãnh công tử cũng đi cùng, hẳn làm ta ở chỗ này chờ, nếu người trở về, cho người không quá xúc động, hẳn sẽ không làm cho người ta thương tổn Tiểu thư cùng Tiểu tiểu thư”

Thủy Nhược Băng gật đầu một cái, thoát yên tâm một ít, có sự phụ ở đó, mẫu thân cùng Vân nhi sẽ không xảy ra chuyện gì “Ta đi xem”

“Tiểu thiếu gia, ta cũng đi”

“Hảo” Thủy Nhược Băng xoay người bước đi.

Trong Đại sảnh, Long Đăng không ngừng tạo áp lực, sắc mặt Thủy Vành càng ngày càng khó coi, lại thấy Lãnh Thiên Băng ở một bên vẻ mặt nhàn nhã thong dong, mà Tiêu Tiêu đến một câu giải thích đều không có, cảm thấy càng thêm buồn bực.

Bị buộc không biết làm sao, chỉ phải làm cho người ta đưa bút mực lên, viết xuống Hưu thư, hẳn làm vậy cũng coi như là cho Long gia một cái công đạo.

Nhưng mà hiển nhiên Long Đăng không muốn cứ như vậy mà từ bỏ ý đồ “Thủy gia chủ, giết người thì đền mạng, Linh nhi hiện tại sống chết không biết, người cảm thấy phương thức xử lý như vậy là thỏa đáng sao?”

Thủy Vành nhìn về phía hắn tầm mắt mang theo một chút sắc bén, sắc mặt đã là khó coi đến cực điểm, Long Đăng này khí thế cũng quá bức người, bất quá Linh nhi hiện tại quả thật là hôn mê bất tỉnh, không biết sống chết, nguyên bản hắn cứ như vậy buông tha Tiêu Tiêu một con ngựa, nhưng mà lúc này Long Đăng hết lần này lại lần khác không cho hắn mặt mũi, hẳn cũng không có tư cách gì, chỉ phải trầm giọng trả lời “Người tới, đem Tiêu Tiêu áp vào địa lao!”

Lãnh Thiên Băng một bên nhàn nhã nhảy tới trước một bước, còn chưa kịp mở miệng, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng quát chói tai “Ai dám!” Tiếng nói non nớt mang theo khí thế không cho người khác khinh thường, trong khoảng thời gian ngắn hộ vệ muốn tiến lên trước liền dừng lại cước bộ.

Thủy Nhược Băng vẻ mặt lãnh ý đi đến, nàng chẳng qua là bé quan vài ngày, không nghĩ tới là Long Linh Nhi lại bắt đầu giờ trò mảnh khỏe, lần này đến Long Đăng cũng đích thân tới Thủy gia, chỉ sợ rằng đã không đơn giản là tranh giành tình nhân!

Hừ! Long Đăng, nàng còn chưa đi tìm hắn gây phiền phức, hắn ngược lại chạy tới trước!

Thủy Vành thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Nhược Băng lạnh như băng, trong lòng thở dài, mắt thấy quan hệ phụ tử mới thoảng dịu đi một chút, bây giờ lại ra chuyện như vậy, thật không biết có phải là lão thiên gia không nhìn nổi hắn, cố ý cùng hắn đối nghịch hay không!

Đây cũng chỉ là hắn một bên bằng lòng ý kiến, tuy rằng Thủy Nhược Băng lười nhác, nhưng mà cũng rất là mang thù, Thủy Vành bị nàng xếp vào sổ đen, làm sao có thể dễ dàng được tha thứ chứ?

Mà Long Đăng nhìn Thủy Nhược Băng lại là có chút giật mình, Thủy Nhược Băng này lớn lên sao lại giống Tâm nhi như vậy?

Đảo mắt thấy lãnh ý trong mắt Thủy Nhược Băng, Long Đăng rất là vừa lòng, Thủy Nhược Băng càng hận Thủy gia, kế hoạch của hắn liền càng thuận lợi, để cho nàng thấy được Thủy Vành vô tình, sau đó hắn đại nhân không chấp tiểu nhân bỏ qua cho Tiêu Tiêu, Thủy Nhược Băng không sợ hắn không đúng cảm động rơi nước mắt.

Đáng tiếc lần này hẳn phải thất sách, Thủy Nhược Băng không phải tiểu hài tử thật sự, trí tuệ của nàng rất thành thực, sẽ không dễ dàng liền bị hấn thu mua như vậy, nàng biết đây hết thấy đều là Long gia làm, hơn nữa, nàng cùng Long gia vốn có cừ oán!

Thu Nương chợt nghe được Thủy Vành nói, không khỏi về mặt phần hận, Thủy Vành này thật sự là càng ngày càng kỳ cục, lúc trước khi chưa ngồi trên vị trí Gia chủ thì cũng xem như là con người, lại đã từng cứu Tiểu thư, lúc trước nàng cũng rất là xem trọng hắn, ai biết sau khi hắn thành Gia chủ, luôn luôn lập đi lập lại nhiều lần phụ lòng Tiểu thư, cho dù là người đeo trách nhiệm trên lưng, liền nhất định mỗi lần đều phải hi sinh Tiểu thư sao?

Nàng chỉ hận lúc trước làm người im lặng, không sớm khuyên Tiểu thư cách xa hắn một chút.

Lãnh Thiên Lăng tới gần Thủy Nhược Băng, thấp giọng nói “Muốn đi hay là ở lại, sự phụ đều sẽ giúp ngươi” Nói xong liếc nhìn Tiểu Tiêu, rõ ràng cũng là đang trung cầu ý kiến của nàng, nếu nàng muốn ở lại, hẳn tự nhiên sẽ không ngại bảo vệ nàng, nếu nàng muốn đi, vậy càng không có vấn đề, hắn cũng không tin Thủy Vành cùng Long Đăng dám ngăn cản hắn, huống chi bọn họ cũng ngăn không được!

Đừng nhìn Thủy Nhược Băng nhỏ như vậy đã đột phá Ngũ giai, Thủy Vành cùng Long Đăng dậm chân một cái đại lục đều phải chấn động như vậy cũng bất quá xem như vào cửa Thất giai mà thôi, hơn nữa càng đến mặt sau chỉ biết càng khó, bằng không sao Lãnh Thiên Lăng lại sẽ trông mong đồ đệ lừa gạt Thủy Nhược Băng như vậy chứ? Hắn thấy Thủy Nhược Băng thật đúng là Thiên tài quý dị!

Thủy Nhược Vân lôi kéo cánh tay Tiểu Tiêu đứng yên lặng, hai mắt nhìn Thủy Vành, người này đối với nàng mà nói so với người xa lạ không được bao nhiêu, cho dù mỗi lần đều tới nhìn ca ca, cũng chưa bao giờ quan tâm nàng, bất quá nàng cũng không thêm để ý, cũng không trách ca ca, nàng biết là ca thương nàng, hơn nữa nàng còn có mẫu thân, cho dù không có cha, nàng cũng có thể thật vui vẻ, mặc dù có lúc mất mát một chút, nhưng mà vậy cũng không có gì, nàng không oán cái gì.

Nhưng mà bây giờ, nàng bắt đầu chán ghét người là cha này, vì sao nàng phải có người cha như vậy? Không yêu nàng cũng không sao cả, vì sao còn phải thương tổn mẫu thân? Nàng chán ghét hắn, rất chán ghét!

Thủy Vành nhìn Thủy Nhược Băng, cất giọng nói “Dẫn thiếu gia đi!” Hắn không hy vọng Thủy Nhược Băng nhúng tay vào chuyện này, không hy vọng đem nàng cuốn vào, ý đồ của Long Đăng hẳn không phải không hề phát hiện.

Hai tên hộ vệ tiến lên muốn đem Thủy Nhược Băng áp xuống phía dưới, nhưng mà bọn hắn còn chưa đụng tới Thủy Nhược Băng, đột nhiên cổ tay đau xót, không khỏi nhanh chóng thu tay về, nhìn không được rút lui hai bước, Lãnh Thiên Lăng miễn cưỡng giương mắt, tầm mắt nguy hiểm nhìn về phía Thủy Vành, cười lạnh nói “Đồ đệ của Lãnh Thiên Lăng ta là ai đều có thể đụng sao?”

Thủy Nhược Băng thu hồi huyền lực ở đầu ngón tay chưa kịp xuất thủ, trong lòng có chút tò mò về thân phận của Lãnh Thiên Lăng, nàng hiểu biết Lãnh Thiên Lăng so với Tiểu Tiêu còn thiếu, trừ bỏ tên hắn, còn có ngoại trừ người bị Lãnh gia trục xuất khỏi Gia tộc, thì chỉ biết thân thủ hắn rất cao, đến tới cùng cao bao nhiêu đều im hơi lặng tiếng, vừa rồi nàng thậm chí còn không thấy rõ hắn ra tay như thế nào.

Lãnh Thiên Lăng? Là tên Lãnh Thiên Lăng xuất quỷ nhập thần, đã đến cao nhất Thất giai, cách Tôn gia chỉ thiếu một bước?

Cấp phân chia này càng đi về sau khoảng cách càng lớn, tuy rằng đồng dạng là Thất giai, nhưng mà cửa cấp bậc càng cao nhất cấp bậc là khác nhau một trời một vực, căn bản không thể so sánh, không có người nguyện ý đi đắc tội một người cao nhất Thất giai, bây giờ không biết Lãnh gia đã có bao nhiêu hồi hận lúc trước đã đem một nhân vật như vậy trục xuất khỏi Gia tộc!

Tuy rằng Lãnh Thiên Lăng luôn chạy khắp đại lục, nhưng mà vì hắn làm việc khiêm tốn, rất ít bại lộ thân phận, cho nên người gặp qua hắn không nhiều lắm, cho dù là gặp qua cũng không biết đó chính là hắn.

Thủy Nhược Băng lại có thể thành đồ đệ hắn?

Thủy Vành nhíu nhíu mày, nếu như bình thường có lẽ hắn còn có thể cao hứng như vậy một chút, dù sao cùng một người như vậy nhắc lên quan hệ, chi có chỗ tốt, nhưng mà bây giờ thái độ của Lãnh Thiên Lăng đối với Tiểu Tiêu rõ ràng là có vấn đề, mà lúc hắn hỏi Tiểu Tiêu cũng không giải thích một câu, cô nam quả nữ ở trong một viện, ý đồ của Lãnh Thiên Lăng còn rõ ràng như vậy, trong lòng hắn thoải mái thế nào?

Long Đăng cũng nhíu mày, sự tình vốn đã nắm chắc, cho dù không thể mượn sức Thủy Nhược Băng, cũng có thể hủy nàng, nhưng không ngờ rằng bây giờ lại xuất hiện ngoài ý muốn như vậy.

Tiểu Tiêu liếc nhìn Hưu thư trong tay, trên mặt biểu tình thản nhiên như trước, đem Hưu thư cất xong, một tay kéo Thủy Nhược Vân, một tay kéo Thủy Nhược Băng, ôn nhu nói “Chúng ta đi” Kỳ thật nàng đã sớm hết hy vọng, bây giờ mặc kệ Thủy Vành làm cái gì đều không có cách gì lay động lòng nàng, bởi vì nàng đã sớm nhìn rõ ràng, nàng ở trong lòng hắn vĩnh viễn không có khả năng đứng ở vị trí thứ nhất, nàng vĩnh viễn chỉ có thể vì hắn mà hy sinh, nàng yêu hắn cũng liền một lần lại một lần hy sinh liền mà sát hết hoàn toàn, là lúc rồi đi.

Có Lãnh Thiên Lăng một người sự phụ như vậy, nàng không cần lo lắng có người đến tìm Băng nhi gây phiền toái, về phần lúc trước có người đuổi giết nàng, nếu thân phận thật sự của Băng nhi bại lộ, cho dù Thủy gia cũng không bảo vệ được nàng, duy nhất có thể làm chính là cẩn thận che dấu thân phận.

“Chờ một chút!” Thủy Vành đứng lên, ánh mắt phức tạp nhìn Tiểu Tiêu, Hưu thư hắn đã viết, nhất định là Tiểu Tiêu sẽ rời đi, nhưng mà... “Băng nhi ở lại!” Hắn có một cái nhi tử như vậy, hơn nữa còn là một thiên tài, làm sao có thể để cho nàng rời đi? Điểm này nhất định hắn sẽ không thỏa hiệp, cho dù hắn thật có lỗi với Tiểu Tiêu, hắn cũng không có cách gì nhượng bộ.

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Rời Khỏi Thủy Gia

Hai mắt Tiêu Tiêu run nhẹ, xoay người nhìn về phía Thủy Vành, âm thanh lạnh lùng nói: “Ngươi đừng quá phận!”

Đáy lòng Thủy Vành hơi đau, lúc trước còn rõ ràng thân mật, hiện tại lại chỉ có thể mắt lạnh nhìn nhau, bọn họ ruột cuộc cũng không thể trở lại như ngày xưa!

Trong lòng Lãnh Thiên Lăng cũng rất tức giận, Thủy Vành chết tiết này, nói hươu là hươu, đem Tiêu Tiêu thành cái gì. Tuy rằng hắn ước gì Tiêu Tiêu cùng tên kia một tia quan hệ đều không có, nhưng hắn cũng không thể đối xử với Tiêu Tiêu như vậy.

Cười lạnh một tiếng, Lãnh Thiên Lăng đưa tay xoa xoa đầu Thủy Nhược Băng, rất ôn nhu hỏi: “Băng nhi, ngươi muốn đi theo cha hay theo mẹ?” Mặc dù biết Thủy Nhược Băng sẽ chọn gì, nhưng đáy mắt hắn vẫn mang theo uy hiếp, nếu Thủy Nhược Băng dám chọn sai, hắn liền đem xương của nàng nghiền thành tro!

Thủy Nhược Băng ngửa đầu nhìn về phía hắn, cau mày hỏi: “Sư phụ, ngươi nói gì thế? Ta khi nào thì có cha?”

Thủy Vành biến sắc, hai tay nắm chặt, hô hấp liền nặng thêm một phần, không biết là phẫn nộ hay bi thương.

Lãnh Thiên Lăng một chút cũng không đồng tính với hắn, ôm Thủy Nhược Băng, trêu mếu nói: “Băng nhi đừng thương tâm, một ngày làm thầy cả đời làm cha, sư phụ sẽ không để cho người khác bắt nạt ngươi!”

Khuôn mặt Thủy Nhược Băng tràn đầy vẻ xúc động, ôm cổ của hắn, nước mắt lưng tròng mở miệng kêu: “Cha...”

Lãnh Thiên Lăng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Nhược Băng thấm đẫm nước mắt, co rút khóe miệng, thật biết diễn! Chẳng qua hắn rất thích cách xưng hô này, đưa tay nheo nheo khuôn mặt trắng mịn nhỏ nhắn của nàng, cười nói: “Băng nhi thật ngoan!”

Một màn này quả thực chính là “Cha từ con hiếu” a! Thủy Vành tức giận đến toàn thân phát run, khí lưu bên người cũng bắt đầu xoay tròn, tùy thời có thể bộc phát.

Long Đăng nhìn sắc mặt Thủy Vành khó coi, trong lòng có chút hả hê khi người khác gặp họa, lại nhìn một lớn một nhỏ, không hổ là thầy trò, đều ác liệt như nhau!

Thủy Nhược Vân nhìn Thủy Nhược Băng, lại nhìn Lãnh Thiên Lăng, đột nhiên túm lấy tay áo Lãnh Thiên Lăng, cười tủm tỉm kêu: “Cha...”

Một màn này thật đúng là một bản kịch hay, Thủy Vành làm người cũng thật sự quá thất bại, con của mình cư nhiên ngay trước mặt mình nhận người khác làm cha, mà người này hắn lại không thể trêu vào, điều muốn nói lại phải để vào trong lòng thật là khó chịu!

Thủy Vành cắn chặt răng, nhìn về phía Tiêu Tiêu, giọng điệu mang theo sự tức giận không thể che giấu: “Ngươi dạy dỗ hài tử của mình như vậy đấy!”

Sắc mặt Lãnh Thiên Lăng lạnh lùng, xoa xoa đầu Thủy Nhược Vân, chậm rãi nói: “Cha cũng không dạy không dưỡng qua, các ngươi yên tâm, ta sẽ không giống với cha tiện nghi các ngươi!”

Thái dương Thủy Nhược Băng chảy xuống ba đường hắc tuyến, cũng không biết ai mới là phụ thân tiện nghi, nhưng đương nhiên nàng vẫn hướng về phía Lãnh Thiên Lăng.

Tiêu Tiêu không để ý đến việc Thủy Vành chất vấn, mà liên tục trừng mắt nhìn Lãnh Thiên Lăng, rốt cục nhịn không được nhú mày mở miệng nói: “Buông Băng nhi ra!”

Lãnh Thiên Lăng ôm chặt Thủy Nhược Băng, nhất định không thả!

Hai người nhìn nhau chăm chăm thật lâu, cuối cùng Lãnh Thiên Lăng bắt đầu dĩ hòa vi quý, đem Thủy Nhược Băng thả xuống, sau đó đem Thủy Nhược Vân ôm vào trong ngực.

Cũng không hiểu vì cái gì, rõ ràng lúc Lãnh Thiên Lăng ôm Thủy Nhược Vân, Tiêu Tiêu lại không có phản ứng gì, nhưng mỗi lần chỉ cần Lãnh Thiên Lăng cùng Thủy Nhược Băng hơi thân mật một chút, nàng liền như nhìn thấy kẻ thù. Có lẽ bởi vì Thủy Nhược Băng thật sự không giống một tiểu hài tử, vì vậy trong tiềm thức của nàng liền đem Thủy Nhược Băng thành đại cô nương, mà Thủy Nhược Vân là một tiểu nha đầu, ôm một chút cũng không sao.

Tiêu Tiêu cầm tay Thủy Nhược Băng, nhìn Lãnh Thiên Lăng nói: “Đi thôi!”

Cũng không nhìn về mặt của Thủy Vành, trực tiếp hướng ngoài cửa đi ra, Lãnh Thiên Lăng nhận được chỉ thị, hấp tấp ôm Thủy Nhược Vân đuổi theo.

”Đứng lại!” Thủy Vành đã sớm không thể nhịn được nữa, lập tức muốn đích thân động thủ ngăn cản.

“Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, mang theo cường thế uy áp, đâm vào màng tai đau rát, trong lúc nhất thời làm cho người ta cảm thấy trong cơ thể khí huyết cuộn cuộn, không chịu khống chế.

Long Đằng bắt chập thân thể khó chịu, mạnh mẽ đứng lên, chao đảo hai lần mới đứng vững, trong mắt tất cả đều là không thể tin: “Tôn... Tôn giả!” Cấp bậc trong truyền thuyết!

Điều này làm cho hắn cảm thấy hoàn toàn vô lực phản kháng uy áp kia, căn bản không có khả năng chỉ là thất giai cao nhất, mà đã là cấp bậc tôn giả, Lãnh Thiên Lăng cư nhiên là Ngự Thủ tôn giả!

Mà Thủy Nhược Băng là đồ đệ của hắn, hắn làm sao dám đi mượn sức? Còn làm sao dám đi hại nàng? Có Lãnh Thiên Lăng che chở, không ai dám đi tìm chết!

Nhưng cũng may, hiện tại Thủy Nhược Băng cùng Thủy gia cãi nhau, hắn cũng có thể thoáng yên tâm một chút.

Lãnh Thiên Lăng không để ý tới Long Đằng cùng Thủy Vành kinh sợ, cười lạnh nói: “Nếu gia chủ Thủy gia đã khách khí như vậy, chúng ta cũng không thể đi một cách yên lặng như vậy được, nếu không lại hại Thủy gia mất mặt!”

Đang lúc nói chuyện, trong tay đã tập hợp một khối quang cầu bạc, chỉ thấy hắn ném mạnh về phía trước, quang cầu xuyên qua nóc nhà, phóng lên trời, sau đó khuếch tán ra, giống như một màn vải màu trắng, từ phía trên rơi xuống, đem cả Thủy gia bao phủ.

“Oanh...” Tiếng nổ vang dữ dội, Thủy gia to như vậy chỉ thấy bụi đất tung bay, thành một mảnh phế tích, bên trong phế tích, tất cả đều đổ vỡ, ngược lại người mặc dù bị thương, nhưng lại không nguy hiểm đến tính mạng.

Lãnh Thiên Lăng chỉ hủy Thủy gia, nhưng không hề giết người, cũng không phải hắn sợ Thủy gia, chỉ là không muốn cho Thủy Nhược Băng gây thêm thù. Hủy Thủy gia, nhưng có hắn làm chỗ dựa, Thủy Vành suy nghĩ một chút, cũng chắc chắn không đến gây sự với Thủy Nhược Băng, dù sao hắn cũng sẽ không nỡ vì Thủy Nhược Băng là một đứa con thiên tài. Nhưng nếu như hắn đại khai sát giới, như vậy cho dù Thủy Vành có muốn bảo vệ Thủy Nhược Băng, chỉ sợ những người khác cũng sẽ không đồng ý, huống chi nếu hắn dám đại khai sát giới, chỉ sợ kinh động đến Thủy gia đó là lão già kia, người kia rất có khả năng là cấp bậc tôn giả, thậm chí có thể là cấp cao hơn.

Hắn không phải nhất thời khoe khoang làm việc lỗ mãng, làm việc phải nghĩ tới hậu quả, hắn muốn giúp Tiêu Tiêu hả giận, nhưng cũng không phải tìm phiền toái cho nàng.

Một động tác kia ngược lại làm cho Thủy Vành không dám làm xằng bậy, chỉ có thể phát tay ngăn cản cao thủ Thủy gia chạy đến, mắt thấy bọn họ rời khỏi, Thủy Nhược Băng đột nhiên quay đầu lại, xuyên thấu qua bụi đất, nhìn Thủy Vành, nhếch môi cười, đôi môi hé ra rồi hợp lại, không tiếng động nói: “Người nhất định sẽ hối hận, ta sẽ chờ tới ngày đó.”

Thủy Vành nắm chặt hai nắm đấm, hối hận sao? Có lẽ vậy! Có lẽ hắn đã sớm hối hận, chỉ là hắn không còn lựa chọn nào khác, hắn là gia chủ Thủy gia!

Nhìn qua một mảng lớn phế tích, trong lòng Thủy Nhược Băng không thể không cảm thán, có một sự phụ khó lường thật đúng là uy phong!

“Ca, chúng ta đi đâu đây?” Nhìn bầu trời bên ngoài, tuy là bị đuổi khỏi Thủy gia, nhưng Thủy Nhược Vân lại cảm thấy rất vui vẻ, coi như rốt cục thoát ly khỏi trói buộc, cảm giác tự do thật tuyệt.

Thủy Nhược Băng chớp chớp đôi mắt mệt mỏi, nói: “Ta mệt quá, không cần phải đi quá xa đâu!”

Về mặt Thủy Nhược Vân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Ca, chúng ta bị đuổi ra khỏi Thủy gia a, người cư nhiên còn muốn ngủ!”

“Sai! Là ta tự nguyện rời khỏi.” Nói xong còn ngáp một cái, thật sự là quá mệt mỏi!

Lãnh Thiên Lăng nhìn Tiêu Tiêu, hỏi: “Muốn lập tức rời khỏi đây sao?” Nơi này hắn là xem như một cái thương tâm!

Tiêu Tiêu xoa đầu Thủy Nhược Băng, nói: “Băng nhi đang mệt, tìm khách sạn nghỉ ngơi trước đã.”

Lãnh Thiên Lăng nhìn nàng, lại nhìn Thủy Nhược Băng, phát hiện trong lòng có chút buồn bực, chỉ sợ trước tiên hắn phải lấy lòng xú tiểu từ Thủy Nhược Băng này!

Kết quả là, bởi vì Thủy Nhược Băng luôn mệt mỏi, cuối cùng bọn họ cũng không thể rời khỏi Phượng thành!

Bạn đang đọc truyện *Thú Đê Tà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Tứ Thiếu Gia Phụng Thành

Thủy Nhược Băng giờ tay ngăn nó vung loạn móng vuốt, tức giận nói: “Ngươi chừng mực cho ta, cố tình gây sự cũng phải có giới hạn!” Đừng tưởng rằng nàng không tức giận!

Động tác của Tiểu mao cầu dừng lại, trong mắt nước mắt lăn tăn, sau đó đem khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lông tơ vùi vào ngực nàng, bắt đầu oa oa khóc lớn.

“Ách... Ngươi đừng có khóc...” Thủy Nhược Băng không biết nói gì, nàng có bắt nạt nó đâu? Rõ ràng là đồ của nàng bị nó ăn mất, cho dù ủy khuất cũng phải là nàng cảm thấy ủy khuất có được không?

Tiểu mao cầu khóc vô cùng thương tâm, thân mình nhỏ bé co lại, lên án nói: “Ngốc nữ nhân, đều là ngươi sai, ta không muốn đi theo ngươi!”

Thủy Nhược Băng trở mặt khinh bỉ: “Không đi theo thì không đi theo, ngươi cũng không phải thứ hiếm lạ với ta, ta cũng không ngăn cản ngươi đi, khóc cái gì mà khóc?”

“Ta... Hức...” Khóc quá lợi hại kêu hức một cái.

Nhìn bộ dáng nó nước mắt lưng tròng, Thủy Nhược Băng hiềm khi mềm lòng lại giúp nó vuốt vuốt lông tơ, bĩu môi nói: “Dù sao cũng là khế ước bình đẳng, ngươi muốn đi thì đi, ta không ngăn cản ngươi!”

Tiểu mao cầu hung hăng trừng mắt liếc nhìn nàng, nếu như là khế ước bình đẳng thì tốt rồi, cái ngốc nữ nhân này thật đúng là ngốc hết mức. Nhưng nó chắc chắn sẽ không nói cho nàng biết khế ước bị sai, móng vuốt nhỏ đã nắm lấy tay áo của nàng, lau lau nước mắt, tiểu mao cầu hừ lạnh nói: “Từ nay về sau ta sẽ đi theo ngươi!”

“Vì cái gì?” Khóc đến chết đi sống lại không phải là không muốn đi theo nàng sao?

“Không cần ngươi quan tâm, dù sao ta cũng muốn đi theo ngươi!”

Ách... Tính tình tiểu mao cầu thật đúng là khó chiều!

Nhưng nhìn nó khóc đến mũi đỏ rực, Thủy Nhược Băng mềm lòng một chút, chẳng qua chỉ là một tiểu hải tử, nàng cùng nó so đo nhiều như vậy làm cái gì, dùng tay gỡ gỡ cằm của nó, trầm ngâm nói: “Hắn là nên đặt cho ngươi một cái tên, uhm, để ta suy nghĩ xem, gọi tên gì mới hay đây? Nhìn hình dạng ngươi như vậy, cứ gọi tiểu mao cầu cũng hay lắm!” Đơn giản bớt việc.

Tiểu mao cầu nổi giận: “Ngươi mới gọi tiểu mao cầu, cả nhà ngươi cũng gọi tiểu mao cầu!”

Chỉ thấy tiểu mao cầu nổi giận đùng đùng nắm móng vuốt vồ vồ ngực, ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo mà nói: “Ta chính là yêu thú độc nhất vô nhị!” Cur nhiên muốn gọi nó là tiểu mao cầu, ngốc nữ nhân này đầu óc chắc bị lừa đá rồi!

Yêu thú? Không có nghe nói qua: ”Được! Gọi là Tiểu Yêu cũng hay lắm!”

“Không cần!” Tiểu Yêu phẫn nộ trừng mắt nhìn nàng, một lát sau, xoay người sang một bên gục xuống, lại trừng mắt liếc nàng, bắt đầu buồn ngủ.

Thủy Nhược Băng thở dài, nàng thực sự không am hiểu việc mang theo một tiểu hải tử, đưa tay đem Tiểu Yêu ôm vào trong ngực, xoa xoa đầu của nó nói: “Đừng nóng giận, ta dẫn ngươi đi xem mỹ nhân.”

Tiểu Yêu kinh ngạc nhìn nàng, rõ ràng nó đang ẩn thân, vì sao nàng lại có thể nhìn thấy nó? Chẳng lẽ là do khế ước quan hệ? Không có khả năng! Tuy rằng hiện tại nó rất yếu, nhưng nếu muốn ẩn thân tránh thoát nàng thì vẫn có thể.

“A... Đó là Lười thiếu gia...”

“Đúng là Lười thiếu, hắn vừa mới nhìn ta!”

“Hừ, cũng không nhìn lại bộ dáng chính mình, Lười thiếu gia còn lâu mới nhìn ngươi!”

“Ngươi cho rằng ngươi tốt hơn ta ở chỗ nào?”

...

Chung quanh thanh âm nữ tử lú rú làm cho Tiểu Yêu đang tự hỏi vì sao không dùng được ẩn thân liền phục hồi tinh thần, trông thấy một đám nữ nhân háo sắc, trợn trắng mắt, những người ngu xuẩn này đều mù sao? Cái gì mà Lười thiếu với không Lười thiếu, ngốc nữ nhân này rõ ràng là nữ nhân thôi!

Mặc dù rời khỏi Thủy gia, nhưng Lười thiếu gia không hề bị chôn vùi, có một sự phụ cấp bậc tôn giả, cho dù là rời khỏi Thủy gia, cũng không ảnh hưởng quá lớn. Bởi vậy tướng mạo Thủy Nhược Băng càng ngày càng yêu nghiệt, cái tên Lười thiếu cũng càng ngày càng vang dội.

Thủy Nhược Băng đối với những thanh âm kia có tai như điếc, miễn cưỡng ngáp một cái, như trước chậm rì rì đi tới, Tiểu Yêu liếc nàng một cái, sau đó

nhắm mắt lại ngủ.

Vị Ương lâu, cửa gian phòng Nhã bị đẩy ra, bên trong ba nam tử dung mạo khác nhau đều đồng dạng họa thủy cùng quay đầu nhìn về phía cửa ra vào. Chỉ thấy cạnh cửa có một người thân vận một bộ trường bào màu lam, trong ngực ôm một “Con chó nhỏ”, nhẹ nhàng đi vào, đóng cửa khóa trực tiếp đi về hướng thuyền thạp bên cửa sổ, ba người như nhau không thể nói gì, Lười thiếu chính là Lười thiếu a!

“Lười thiếu gia, Vân nhi yêu quý của ta đâu?” Câu hỏi từ một người phong lưu phóng khoáng, toàn bộ khuôn mặt đều là ý cười câu nhân, cặp mắt hoa đào nhẹ nhàng nháy, có thể vô tình phóng điện với mấy tiểu cô nương, nhưng đối với Thủy Nhục Băng đã hoàn toàn miễn dịch.

Chỉ thấy Thủy Nhục Băng trợn mắt lườm hằm, chậm rãi nói: “Nếu có ý định đánh chủ ý với Vân nhi, vẫn là đổi tên rồi lần sau nói tiếp!”

“Liên quan gì đến tên của ta?”

Đứng bên cạnh, Thủy Nhục Hàn nhếch môi, chen miệng nói: “Ai bảo ngươi tên Phong Đình*!” Mà thực sự hằm người cũng như tên.

*Phong Đình vẫn có nghĩa là phong lưu ấy =.=

Hôm nay Thủy Nhục Hàn đã sớm không còn trẻ con như lúc trước, ngũ quan tuấn mỹ, khuôn mặt vẫn như trước mang theo một chút lạnh lùng, nhưng cũng không thực sự khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Cho nên mặc dù hằm một mực biểu hiện sự xa cách có lẽ, nhưng vẫn có rất nhiều cô nương bám dính lấy, dù sao giữa những người đồng lứa trong Thủy gia hằm vẫn xuất sắc nhất!

“Phong Đình thì làm sao? Bản thiếu gia phong lưu nhưng không hạ lưu!” Phong Đình không phục lắm, hằm cảm thấy tên của mình rất hay.

Từ đầu Độc Cô Ngạo vẫn không nói gì nghe vậy liền nhìn hằm từ trên xuống dưới, nghiêm trang nói: “Ta nhìn thế nào cũng thấy rất hạ lưu!” Về mặt nghiêm túc, giống như không phải đang thảo luận vấn đề phong lưu hay hạ lưu, mà là vấn đề học thuật sâu xa.

Độc Cô Ngạo ngũ quan thâm thúy, trên mặt luôn mang theo biểu lộ nghiêm túc, tính cách cũng có chút cố chấp khô khan. Nhưng tướng mạo lại xác thực không kém, cho nên vẫn rất được các cô nương hoan nghênh.

Bốn người này tụ tập cùng một chỗ, chỉ sợ Vị Ương lâu hôm nay sẽ lại kiểm thêm một khoản lớn, đương nhiên ở đây đa số đều là các cô nương gia thế. Vị Ương lâu cũng xem như thanh lâu, nhưng so với thanh lâu bình thường lại tao nhã hơn rất nhiều, không chỉ tiếp đãi nam nhân, mà nữ tử cũng có thể đi vào xem biểu diễn.

Từ thiếu gia tại Phượng thành có ai không biết đến? Mặc kệ là ai cũng đều là tình nhân trong mộng của nữ tử trong Phượng thành. Thủy Nhục Băng cùng Thủy Nhục Hàn đều là tử cấp thiên phú, mà một người có sự phụ là tôn giả làm hậu thuẫn, người kia lại có Thủy gia chống lưng. Mà Phong Đình cùng Độc Cô Ngạo, mặc dù thiên phú không đến tử cấp, nhưng cũng là lam cấp, Phong gia cùng Độc Cô gia tuy chỉ là gia tộc phụ thuộc Thủy gia, nhưng xét về tu vi cùng năng lực của Phong Đình cùng Độc Cô Ngạo rất có thể sau này sẽ được bổ nhiệm chức gia chủ. Có thể nói bốn người này đều là rồng trong biển người, hơn nữa dung mạo của bốn người này rất xuất sắc, khó có cô nương nào không động tâm.

Cho nên tại Phượng thành trong mắt những nữ tử chưa gả chồng, bốn người này thực sự chính là hương bánh ngon ngọt.

Nhưng theo Thủy Nhục Băng kỳ thật trong bốn người bọn họ chỉ có Thủy Nhục Hàn còn bình thường một chút, những người khác thật sự là không được tốt lắm. Bản thân nàng rất rõ ràng, lười đến nhân thân cộng phần không nói, nàng còn là một nữ nhân, Phong Đình người cũng như tên, quá mức phong lưu, mà Độc Cô Ngạo lại quá mức khô khan, ở với hằm cùng một chỗ cơ bản là muốn buồn chết. Cho nên từ thiếu gia Phượng thành một người lười nhác, một người háo sắc, một người khô khan, chỉ có Thủy Nhục Hàn là miễn cưỡng xem như hương bánh ngọt.

Phong Đình bị Độc Cô Ngạo nở nụ cười trên tức, cười đều nói: “Độc Cô đại thiếu gia, Lười thiếu gia đến đây đã lâu như vậy, tại sao ngươi còn chưa dâng trà?”

Về mặt nghiêm túc của Độc Cô Ngạo cứng lại một chút, hừ lạnh một tiếng, thật sự rót trà đưa cho Thủy Nhục Băng.

Kỳ thật chuyện này phải nói tới thật lâu trước kia, khi đó Thủy Nhục Băng cùng Độc Cô Ngạo lần đầu tiên gặp mặt đã xảy ra xung đột, cuối cùng Độc Cô Ngạo bị Thủy Nhục Băng lừa gạt mà đánh cược, kết quả không cẩn thận lại thua, vì vậy đành bán mình cho Thủy Nhục Băng. Cái này có thể nói là sự thất bại lớn nhất trong đời của Độc Cô thiếu gia, nhưng ngược lại Độc Cô Ngạo là người giữ chữ tín, mỗi lần Thủy Nhục Băng xuất hiện, hằm đều phải nhẫn nhục chịu khó đi bưng trà rót nước, không ít lần bị Phong Đình lấy ra trêu ghẹo.

Thủy Nhục Hàn nhìn tiểu mao cầu trong ngực của Thủy Nhục Băng, khiêu mi hỏi: “Ngươi nuôi chó khi nào vậy?” Thủy Nhục Băng lười đến mức độ nào hằm rất rõ ràng, làm sao có thể nhân hạ thoải mái nuôi những động vật nhỏ này?

Hiện tại hằm cũng không như trước mỗi lần gặp mặt Thủy Nhục Băng lại lôi kéo đi luận võ, bởi vì hằm biết mình đánh không lại, kỳ thật nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là Thủy Nhục Băng luôn mặt mũi, nếu quả thật làm phiền nàng, hậu quả kia cũng không phải nghiêm trọng ở mức độ bình thường.

Hằm vừa dứt lời, liền thấy một đạo ngân quang hiện lên, Thủy Nhục Băng mở mắt ra, chỉ thấy Tiểu Yêu ngon lành mà ghé vào trong ngực nàng, trên mu bàn tay Thủy Nhục Hàn lại thêm thêm ba vết cắt sâu, tốc độ như vậy...

Phong Đình kinh ngạc trừng lớn cặp mắt hoa đào: “Đây là loại ma súng gì vậy? Tại sao tốc độ có thể nhanh như vậy?” Thân thủ của Thủy Nhục Hàn hằm biết rất rõ, làm sao hiện tại ngay cả một chiêu công kích của ma súng đều không tránh được, thực không thể tưởng tượng được!

Nét mặt khô khan quanh năm không đổi của Độc Cô Ngạo cũng xuất hiện một tia kinh ngạc.

Tiểu Yêu hung hăng trừng mắt nhìn Phong Đình, nó không phải là ma sùng! Mấy người này thật đáng giận, lúc thì gọi nó là chó, lúc thì gọi nó là ma sùng, nó chính là yêu thú độc nhất vô nhị, một đám tiểu tử không có mắt!

Nếu không phải ngốc nữ nhân này không cho nó nói chuyện, nó nhất định phải hảo hảo giáo dục mấy cái người không kiến thức này một phen!

Thủy Nhược Băng vuốt lông trấn an Tiểu Yêu, lười biếng ném ra hai chữ: “Không biết.” Nàng thực sự không biết yêu thú là cái quái gì.

Thấy nàng không nói, những người khác cũng không hỏi lại. Thủy Nhược Hàn đề ly trà trong tay xuống, mở miệng nói: “Gia chủ muốn người trở về.” Kỳ thật việc này phải không phải là cái gì bí mật, chỉ là nếu chú ý đến Thủy gia quan tâm đến Lười thiếu thì ai cũng biết.

Thủy Nhược Băng nhú mày, nhàn nhạt nói: “Mấy hôm trước hần tới thăm hỏi ta không phải đã nói rất rõ ràng rồi sao? Ta với hần không quen biết, cùng Thủy gia cũng không có quan hệ gì, không đáng để hần xem trọng như thế.”

Hừ! Nàng cũng không lạ gì việc hần biểu hiện tình thương của cha ra ngoài, nếu như hần thật sự có lương tâm như vậy, tại sao lại không quan tâm đến Vân nhi dù chỉ một chút?

Những năm gần đây, Thủy Vành thường xuyên đến cầu nàng quay về Thủy gia, nhưng mỗi lần đều bị nàng đuổi đi, nàng đối với việc này cảm thụ duy nhất chính là, Thủy Vành giống như ruồi bọ, đuổi đi lại đến, rất đáng ghét!

Thủy Nhược Hàn lắc đầu nói: “Một năm sau chính là thời gian tứ đại gia tộc hội tụ, nếu người trở lại đối với Thủy gia rất có lợi, ta lo rằng cuối cùng hần sẽ áp dụng thủ đoạn quyết liệt, người tốt nhất nên đề phòng.”

Ánh mắt Thủy Nhược Băng lóe lên, Thủy Vành làm người như vậy, nên cũng không phải không có khả năng, nhưng hiện tại lo lắng nhiều như vậy cũng là thừa, hơn nữa còn sự phụ ở đây, Thủy Vành cũng không dám làm quá phận!

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tình Trái

Biểu diễn phía dưới đã bắt đầu, bốn người bên trong gian phòng Nhã cũng là thiếu thiếu hưng trí.

“Két ~...” Cửa phòng bị đẩy ra.

Nữ tử tiến vào bên môi cánh hoa mang ý cười, mày liễu khẽ nhếch, da thịt trắng nõn, ngũ quan xinh xắn, trên mặt mày tất cả đều là quyền rũ, một thân quần áo ửng đỏ thích thú buộc vòng quanh đáng người là lột, đáng vẻ dịu dàng, làm người khác chú ý.

Nữ tử tiến đến đầu tiên là thi lễ với Phong Đình “Phong thiếu” Chủ nhân của Vị Ương lâu này đúng là Phong Đình, ai bảo hần phong lưu chứ?

Thi lễ xong, nữ tử đứng thẳng dậy, hiển nhiên là không có câu nệ với lão bản, nữ tử này là Hoa khôi Tuyết Thắm của Vị Ương lâu, là nữ tử ngoài mềm trong cứng, cùng bốn người này đều rất quen thuộc, dĩ nhiên là tùy ý một chút, Thủy Nhược Băng đối với nàng có mấy phần thương thức, nhưng mà...

Trong lòng thở dài, Thủy Nhược Băng nằm ở nhuyễn tháp giả chết.

Tuyết Thắm cầm bình nhỏ trong tay đi về phía nhuyễn tháp, ôn nhu nói “Lười thiếu, cái này cho người!”

Thật sự là Thủy Nhược Băng không muốn mở mắt ra, nhưng mà nàng cũng biết Tuyết Thắm có bao nhiêu cố chấp, vì thế cũng chỉ “Tĩnh” lại.

Phong Đình e sợ cho thiên hạ bất loạn cười nói “Vẫn là mặt mũi Tuyết Thắm lớn, một cái thì Lười thiếu của chúng ta liền tỉnh”

Thủy Nhược Băng mắt lạnh đảo qua hần, trong mắt tất cả đều là cảnh cáo, Phong Đình lại không cho là đúng.

Đáy mắt Thủy Nhược Hàn cũng mang theo một tia ái muội nhìn hai người, có thể thấy được người này cũng không lạnh lùng như biểu hiện ở bên ngoài, Tuyết Thắm thích Lười thiếu cũng không phải là bí mật gì, bọn hần ba người thường xuyên cùng Lười thiếu tụ tập so với người khác đều rõ ràng.

Độc Cô Ngạo nhìn hai người trong chốc lát, cũng là nhú nhú mày, lắc đầu nói “Hoa roi cổ ý, nước chảy vô tình” Không nghĩ tới cái ngốc tử này nhưng thật ra thấy so với người khác đều rõ ràng.

Nghe vậy, sắc mặt Tuyết Thắm trắng bệch, chẳng mấy chốc lại khôi phục ý cười.

Thủy Nhược Băng liếc mắt nhìn cái bình trong tay nàng, không cần xem cũng có thể đoán được là cái gì, Tuyết Thắm là Hoa khôi của Vị Ương lâu này,

người lấy lòng sau lưng nàng cũng không ít, luôn sẽ có người cho nàng một ít thứ tốt, mỗi lần có cái gì trợ giúp tu luyện, người Tuyết Thấm sẽ nghĩ đến đầu tiên là Thủy Nhược Băng, điểm này làm cho Thủy Nhược Băng rất là đau đầu.

Nàng không thể nói với Tuyết Thấm mình là nữ nhân, cũng không thể trợ mắt nhìn Tuyết Thấm rơi vào, nàng cũng không muốn lưng đeo một thân tình trái, đó thật sự là rất oan uổng, nhưng mà nàng hết lần này tới lần khác đều khéo léo từ chối nàng vô số lần, nhưng Tuyết Thấm vẫn bám riết không tha, còn thậm chí kiên định chân thành tin tưởng.

Kỳ thật những thứ thuốc kia mặc dù có chút trợ giúp cho tu luyện, nhưng cũng không có trợ giúp quá lớn, thậm chí có phần tác dụng phụ, dù sao chân chính vật quý ai lại cam lòng đưa ra lấy lòng nữ nhân chứ? Nhưng mà tâm lòng của Tuyết Thấm cũng là thật sự.

Nhìn bộ dạng Thủy Nhược Băng nhũn mảy, Phong Đình cũng không hiểu, nữ nhân này đều chủ động yêu thương nhưng nhỏ, làm sao hấn lại thờ ơ như thế?

“Tuyết Thấm...”

Tựa hồ Tuyết Thấm ý thức được Thủy Nhược Băng muốn nói cái gì, vội vàng mở miệng đánh gãy nàng “Dù sao thuốc này ta giữ lại cũng không dùng...”

Thủy Nhược Băng ngược mắt nhìn nàng, không lưu tình chút nào nói “Giữa chúng ta vĩnh viễn không có khả năng!”

Lời này không để lại chút đường sống nào, đau dài không bằng đau ngắn, nàng không muốn kéo dài xuống phía dưới, nếu không thể khéo léo từ chối, vậy cứ việc nói thẳng.

Trong nháy mắt sắc mặt Tuyết Thấm trở nên tái nhợt, ba người kia, da mặt dày như Phong Đình ở trong bầu không khí này cũng có chút xấu hổ, dù sao cũng không phải là không biết nữ nhân, kỳ thật Tuyết Thấm kiên cường bọn hấn đều là thương thức.

Qua một lúc lâu, mới nghe được Tuyết Thấm ngập ngừng hỏi trước “Bởi vì thân phận của ta?”

Thủy Nhược Băng lắc đầu “Không phải”

Tuyết Thấm cắn cắn môi, đưa tay muốn giữ chặt tay áo của nàng, lại đột nhiên cảm thấy trên tay đau xót, cúi đầu liền thấy trên mu bàn tay xuất hiện ba vết máu.

Thủy Nhược Băng cũng thấy, nhũn mảy, đưa tay chọc chọc đầu Tiểu Yêu “Làm gì chứ? Chẳng lẽ ngại là mèo?”

Tiểu Yêu tức giận trừng mắt nhìn nàng: Ngươi mới là mèo!

Thủy Nhược Băng hơi hơi héch môi, không nhìn nó, Tiểu Yêu thấy vậy hai móng vuốt liền táo bạo xé ra, tay áo người nào đó cứ như vậy bị hỏng, tươi cười trên mặt Thủy Nhược Băng cứng đờ, Tiểu mao cầu này, thật đúng là không đem nàng để vào mắt a!

Đang muốn đưa tay giáo huấn một phen, Tiểu Yêu lại trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, nhanh chóng nhảy lên đứng trên cửa sổ, nhìn Thủy Nhược Băng một chút, lại nhìn nhìn ngã tư đường phía dưới, ngẩng ngẩng đầu vuốt cằm, ý kia rất rõ ràng là, ngươi tới bắt ta a, ngươi dám bắt ta, ta liền nhảy xuống!

Thủy Nhược Băng thấy vậy ngoắc ngoắc môi, lười biếng chống cằm, giễu cợt cười nhạo nói “Tiểu Yêu, làm sao ngươi lại giống như một người bị chồng ruồng bỏ tìm chết vậy?” Dù sao ở cùng nàng 18 năm, tuy rằng vẫn chỉ là một quả trứng, nhưng mà cũng thật sự là sống chung lâu như vậy, ngược lại thì cái loại cảm giác quen thuộc này làm cho nàng rất thả lỏng, cũng bởi vậy mới có thể đối với nó mềm lòng đi!

Kỳ thật Thủy Nhược Băng không phải là một người mềm lòng, điểm này trong lòng nàng cũng rất rõ ràng.

Bộ dáng lười biếng mị hoặc lòng người kia, nhưng mà lúc này Thủy Nhược Băng lại không nhìn làm cho trái tim Tuyết Thấm băng giá, cứ như vậy kinh ngạc nhìn nàng, không biết trên mặt nên làm ra cái dạng biểu tình gì.

Kỳ quái là, nghe xong nàng trêu chọc, Tiểu Yêu lại không nổi giận, chỉ là cúi đầu, nhìn như có chút oan ức, nhưng mà trong mắt chợt lóe lên lãnh ý, lại không có người phát hiện.

Nó không thích nữ nhân này, chính là thấy thế nào cũng không vừa mắt, hơn nữa không thích nàng cứ nhìn chăm chăm ngốc nữ!

Thủy Nhược Băng ngoắc ngón tay về phía nó “Đến đây!”

Tiểu Yêu nhìn nàng một cái, suy tính một hồi, mới ngoan ngoãn nhảy vào trong ngực nàng, kết quả lại bị hung hăng chà đạp một phen, chỉ phải ngốc một người loạn lòng đúng sức trừng mắt.

Tuyết Thấm cắn cắn môi, thấy Thủy Nhược Băng hoàn toàn không để ý đến quyết định của nàng, ánh mắt càng thêm âm trầm, yên lặng rời khỏi phòng.

Phong Đình liếc nhìn Thủy Nhược Băng vẫn đùa giỡn Tiểu Yêu như trước, nhũn mảy nói “Ngươi muốn nói cũng tìm thời điểm không có người mà nói a!” Tuyết Thấm có chính kiêu ngạo của mình, hấn thật đúng là lo lắng nàng không chịu nổi sự dả kích này.

Thủy Nhược Băng liếc mắt xem thường “Ngươi nghĩ rằng ta chưa từng thử qua sao?” Mà kết quả là, Tuyết Thấm cắn răng chuẩn bị hiến thân, nghĩ đến chuyện lần đó, tay Thủy Nhược Băng run lên một chút, nàng chính là nữ nhân rất bình thường a!

Nếu không có như vậy, làm sao nàng sẽ nói cự tuyệt như vậy chứ?

Thủy Nhược Hàn lắc lắc đầu, nhìn Thủy Nhược Băng nói “Kỳ thật người mới là người lạnh nhạt nhất giữa chúng ta!”

Thủy Nhược Băng từ chối cho ý kiến cười nói “Đa tạ khích lệ” Đây cũng là nhờ công lao của lão nhân, sau khi trải qua một số việc, cho dù là mình muốn, cũng vĩnh viễn không thể trở về đơn thuần như lúc trước.

Bất quá nàng cũng không cảm thấy có cái gì không tốt, cũng rất cảm tạ lúc trước lão nhân dạy, nàng tình nguyện thanh tĩnh mà đau nhức, cũng không muốn mơ hồ quá tự cho rằng cuộc sống hạnh phúc, mà trên thực tế, thanh tĩnh rồi cũng không cần thiết còn có nhiều thống khổ, ít nhất nàng thì trải qua rất tốt.

Nhìn biểu diễn một lát, Thủy Nhược Băng tính toán Lãnh Thiên Lăng hẳn là đã thu phục được Tiểu Tiêu, liền chậm rãi lắc lư trở về.

Im lặng một lúc lâu, Tiểu Yêu ở trong ngực nàng ngẩng đầu nhìn về phía nàng “Nhược Nhược...”

Thủy Nhược Băng trực tiếp gõ cái trán nó “Gọi chủ nhân!”

Tiểu Yêu trừng mắt nhìn nàng, không chịu sửa miệng “Nhược Nhược!”

Thủy Nhược Băng liếc cái xem thường, nàng là chủ nhân thật sự là rất không có uy nghiêm.

“Nhược Nhược, vì sao người không thích nữ nhân đó?” Kỳ thật nó cũng không hiểu vì sao mình không thích nữ nhân đó, kỳ thật nó rất ít ghét người, đương nhiên nó cũng không thích người nào.

Thủy Nhược Băng xách nó ném lên trên vai, bừa bãi nói “Không phải người biết sao? Ta là nữ nhân, làm sao có thể thích nữ nhân?”

Tiểu Yêu cái hiểu cái không gật gù đầu, đột nhiên toát ra một câu “Nhược Nhược, ta là giống đực!”

Thủy Nhược Băng dưới chân lão đảo một cái, suýt chút nữa đem Tiểu mao cầu trên vai văng ra ngoài, làm sao lại đi vòng qua vấn đề nó là giống đực?

Liếc mắt nhìn Tiểu mao cầu chớp mắt trên vai, Thủy Nhược Băng đang muốn nói cái gì, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, có người theo dõi?

Đưa tay đem Tiểu Yêu ôm vào trong ngực, Thủy Nhược Băng làm như không biết, chậm rãi lắc lư như trước, nhưng mà cũng không lâu lắm, người theo dõi phía sau lại đột nhiên biến mất, Thủy Nhược Băng nhíu nhíu mày, chẳng lẽ không phải theo dõi nàng?

Trăm suy nghĩ không giải được liền đi về nhà, đã thấy Lãnh Thiên Lăng lãnh nghiêm mặt vọt ra từ cửa chính, suýt chút nữa đụng tới nàng, Thủy Nhược Băng nhíu mày hỏi “Sur phụ, làm sao vậy?” Sẽ không phải là không thể cùng mẫu thân hòa giải, ngược lại xích mích thêm chứ?

Lãnh Thiên Lăng lãnh nghiêm mặt nói “Không thấy Vân nhi”

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Địa Phương Thần Bí.

Nghe vậy, sắc mặt Thủy Nhược Băng không khỏi lạnh lùng, không thấy Vân nhi? Tuy rằng nha đầu Vân nhi kia có chút ít tình quái, nhưng mà cũng rất có chừng mực, sẽ không vô duyên vô cớ mất tích.

Nhớ tới lời nói của Thủy Nhược Hàn, sắc mặt Thủy Nhược Băng càng lạnh xuống, tốt nhất không phải là Thủy Vãn làm!

“Sur phụ, người ra ngoài tìm, ta sẽ đến Thủy gia.”

Sắc mặt Lãnh Thiên Lăng trầm xuống “Ý của người là...”

Thủy Nhược Băng vuốt lông Tiểu Yêu, chớp mắt nói “Ta cũng chỉ là nghi ngờ, hy vọng không phải hấn, nếu không...” Trong lòng hừ lạnh một tiếng, nếu không cho dù Thủy gia cao thủ nhiều như mây, nàng cũng sẽ có biện pháp khiến hấn phải trả giá thật lớn!

Hai người chia nhau hành động, Thủy Nhược Băng chợt nhớ lúc trước có người theo dõi nàng, không biết việc Vân nhi mất tích cùng người nọ có liên quan gì không? Người nọ là người của ai?

Hậu viện Thủy gia, Tiểu Tiêu không còn ở đây, ngoại trừ có vài nha hoàn đứng giờ thì đến quét dọn, còn bình thường sẽ không có người tới.

Lúc này Thủy Nhược Băng đứng bên cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài vẫn như trước, trầm giọng hỏi: “Đạo này Thủy Vành có hành động nào lạ thường không?”

Sau lưng một lão ma ma cung kính đáp “Hình như đạo này Thủy gia xảy ra việc gì đó, Thủy Vành dường như rất sốt ruột, thường xuyên gọi Thủy Nhại vào thư phòng bàn bạc công việc.” Lão ma ma là người Thủy gia, nhưng vì trước đây có nhận ân huệ của Tiêu Tiêu, một lòng muốn báo đáp, mà thành cơ sở ngầm Thủy Nhược Băng đặt ở Thủy gia.

Thủy Nhược Băng xoa xoa đầu Tiểu Yêu, như đang tự hỏi, một lúc lâu sau mới mở miệng nói “Thủy gia có bắt ai về không? Hoặc là, Thủy gia có nơi nào bí mật để giấu người không?”

Tuy rằng Lão ma ma không hiểu nàng hỏi chuyện này để làm gì, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ là đem những gì mình biết từ đầu chí cuối nói ra “Lão nô không thấy Thủy gia bắt ai cả, nhưng ngược lại Thủy gia lại có một nơi giấu người bí mật. Lão nô biết rõ Thủy gia có một nơi thần bí, nếu như là nhân vật quan trọng hẳn là sẽ giấu ở đây, nhưng lão nô cũng không biết chỗ kia ở đâu.” Lão ma ma nhìn ra, có thể làm cho Thủy Nhược Băng mở miệng hỏi, tất nhiên là một người quan trọng, cũng là người quan trọng, đương nhiên không có khả năng tùy tiện liền tiến vào địa lao.

Sau khi đuổi lão ma ma đi, Thủy Nhược Băng ôm Tiểu Yêu ẩn nấp vào Thư phòng của Thủy Vành. Có lẽ là biết rõ trong lòng Thủy Nhược Băng đang lo lắng cho Thủy Nhược Vân, nên Tiểu Yêu rất ngoan ngoãn, dù bị vò tới vò lui cũng không bắt mẫn.

Trong phòng cũng không có người, Thủy Nhược Băng đi vòng quanh kiểm tra, nhưng cũng không phát hiện ra cái gì, đang muốn đi ra ngoài, đột nhiên Tiểu Yêu lại nắm lấy tay áo của nàng kéo kéo, cau mày nói: “Nhược Nhược, chúng ta bị giam ở bên trong.”

Thủy Nhược Băng nhú nhú mày, nàng cũng không phát hiện có gì không ổn, nhưng làm sao nàng có thể dễ dàng vào phòng của Thủy Vành như vậy, thậm chí đến một thủ vệ cũng không có. Thế nào cũng thấy kỳ lạ, là nàng chủ quan!

Nhìn kỹ bố trí trong Thư phòng, mới phát hiện đồ vật bên trong rất có trật tự, hiển nhiên là có trận pháp, mà trên bàn có một cái chặn giấy như có như không mang theo một ít năng lượng đặc biệt, không dễ dàng phát giác.

Thủy Nhược Băng quan sát trong chốc lát, bĩu môi nói: “Là lực lượng của Thủy Vành.” Dùng tu vi hiện tại của nàng có thể dễ dàng hủy chặn giấy này, an toàn đi ra ngoài.

Nhưng hiện tại nàng cũng không nóng nãy.

Ánh mắt rơi vào bức họa được cuộn tròn trên vách tường, đầu ngón tay Thủy Nhược Băng lướt qua, dây buộc bức họa đột nhiên đứt, không tiếng động rơi xuống đất. Bức họa cuộn tròn được mở ra, phía trên là một nữ tử ôn nhu xinh đẹp, khoe môi hay đuôi lông mày đều không thể che hết ý cười, nữ tử đó chính là Tiêu Tiêu.

Thủy Nhược Băng hừ lạnh một tiếng, có chút châm chọc nói: “Hóa ra Thủy Vành còn là cái mầm mống si tình!” Có thể thấy lúc đó mẫu thân rất hạnh phúc, đáng tiếc, cuối cùng hạnh phúc này đã bị Thủy Vành dần dần phá hủy. Mẫu thân chưa bao giờ biểu hiện ra sự thương tâm mất mát của mình, nhưng Thủy Nhược Băng biết đáy lòng nàng không phải thờ ơ. Cũng may hiện tại có sự phụ, nàng tin tưởng lúc này đây mẫu thân sẽ lại có thể hạnh phúc.

Thấy Thủy Nhược Băng vẫn nhìn bức họa kia, hồi lâu cũng không thấy động, rốt cục Tiểu Yêu cũng không nhịn được: “Nhược Nhược, rốt cuộc người có nhìn hiểu hay không a?”

Thủy Nhược Băng co rút khóe miệng “Loại chữ này xấu như gà bới, ta nhìn thế nào cũng không hiểu?” Bối cảnh chính của bức tranh là dòng chữ xấu như gà bới, hoàn toàn không hiểu đang vẽ cái gì.

Tiểu Yêu liếc mắt xem thường, phun ra một chữ: “Ngốc!”

Thủy Nhược Băng trực tiếp gõ đầu Tiểu Yêu: “Người thì hiểu?”

Tiểu Yêu vươn móng vuốt xoa xoa đầu, hừ lạnh nói “Người nghĩ rằng ta ngốc giống người sao?”

Lập tức không để ý đến nàng nữa, móng vuốt chụp lấy mấy thứ trên bức họa, sau đó liền nghe thấy tiếng răng rắc nhỏ vang lên, trên mặt tường một cánh cửa đá chậm rãi di dời, lộ ra một thông đạo bên trong.

Thấy vậy Thủy Nhược Băng cũng không cùng Tiểu Yêu so đo nữa, ôm nó cẩn thận đi vào, Tiểu Yêu cũng không nói gì mà đang nghĩ tới bức họa có nét chữ như gà bới kia. Nếu nó nhớ không lầm thì đó đã từng là văn tự đặc biệt của Tiêu gia, thế nhưng Tiêu gia đã sớm bị diệt, văn tự này làm sao có thể xuất hiện ở đây?

Tuy rằng mười năm nay nó đều ở trong vỏ trứng, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có ý thức, nếu nó nhớ không lầm, mẫu thân của nữ nhân ngốc kia họ Tiêu, lẽ nào nàng là người sống sót của Tiêu gia?

Suy nghĩ một hồi, Tiểu Yêu liền đem chuyện này bỏ qua, bất kể có phải là người Tiêu gia hay không đều không có quan hệ gì với nó, dù sao nữ nhân kia đối với người nữ nhân này cũng rất tốt.

Bên trong lối đi là một mảnh đen kịt, Thủy Nhược Băng tu tập một quả cầu năng lượng dùng để chiếu sáng, nếu có người thấy nàng tiêu hao huyền lực của mình như vậy, nhất định sẽ nghĩ thật là phí phạm của trời. Chẳng qua hiện tại khán giả duy nhất hiển nhiên là Tiểu Yêu lại thấy chẳng có gì không đúng, chỉ thành thành thật thật nằm trên vai nàng, vênh tai chú ý động tĩnh chung quanh.

Bất quá dọc theo đường đi đều không có gì nguy hiểm, hiển nhiên đây chỉ là một thông đạo ngầm.

Cuối thông đạo là một cánh cửa đá, bất quá cũng không có cơ quan trận pháp gì, chỉ là trên cửa có bạch quang lóe ra, mơ hồ mang theo một tia lam nhạt không dễ nhận ra, đây là linh lực cấp bậc tôn giả, nếu không có tu vi cao hơn, căn bản không thể mở ra cánh cửa đá.

Dù sao Thủy gia cũng là một gia tộc cổ xưa, có cao thủ cấp bậc tôn giả cũng không phải kỳ lạ. Chẳng qua những cao thủ này đều thích ra vẻ khiêm tốn, cũng khó trách tại sao đa số mọi người cho rằng đó là cấp bậc trong truyền thuyết, nếu như trước đây sư phụ không phải vì uy hiếp Thủy Vành, sợ rằng đến nay cũng sẽ không có người biết từ lâu hán đã đạt cấp bậc tôn giả.

Đương nhiên với tu vi bây giờ của Thủy Nhược Băng sẽ không thể mở cửa đá, đưa tay sờ sờ cảm, đáy mắt Thủy Nhược Băng như có điều suy nghĩ. Tu vi của Thủy Vành mới chỉ thất giai, hẳn sẽ không thể mở cánh cửa này, vì vậy chắc chắn cánh cửa này còn có những phương pháp khác để mở.

Bất kể như thế nào, nàng nhất định phải vào, nàng hoài nghi đây chính là địa phương thần bí kia.

Nàng luôn cảm thấy Thủy Vành vẫn có chuyện gạt người khác, trong khoảng thời gian này, khoảng cách thời gian Thủy Vành tìm đến nàng càng ngày càng ngắn, hơn nữa mỗi lần trong mắt đều mang lo lắng. Nếu nói là vì một năm sau tứ đại gia tộc hội tụ, hiển nhiên có chút không đúng, dù sao thời gian còn lại cũng là một năm, muốn sốt ruột cũng không sớm như vậy.

Nàng suy đoán chắc là Thủy Vành có chuyện khác muốn cầu cạnh nàng, nàng không biết chuyện đó quan trọng thế nào đối với Thủy Vành, cũng không biết Thủy Vành đã làm được đến đâu, cho nên không thể không lo lắng an nguy của Thủy Nhược Vân.

Tuy nói Thủy Nhược Vân là nữ nhi ruột thịt của Thủy Vành, thế nhưng Thủy Vành lại chưa bao giờ đem Thủy Nhược Vân thành nữ nhi mà đối đãi, vì vậy ai dám cam đoan hẳn sẽ không làm thương tổn Thủy Nhược Vân?

Nếu như Thủy Nhược Vân thực sự rơi vào trong tay Thủy Vành, nàng nhất định phải nhanh chóng đem Thủy Nhược Vân cứu ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thương Long Huyết Ngọc.

“Ta có thể mở ra...” Đột nhiên Tiểu Yêu lên tiếng, Thủy Nhược Băng hoàn hồn nhìn về phía nó, nhưn nhưn mày nói “Ngươi?”

Đưa tay đem Tiểu Yêu giơ lên trước mắt, bốn mắt nhìn nhau, Thủy Nhược Băng chớp mắt nói “Tiểu Yêu, ngươi rốt cuộc là cái quái gì?” Đương nhiên không có khả năng là ma sùng, ai gặp qua ma sùng có thể biết nói? Hơn nữa, hình như Tiểu Yêu biết rất nhiều việc.

Tiểu Yêu không chút khách khí nào dùng một chân vỗ vào trên trán nàng, cắn răng nói “Ngươi mới là cái quái gì! Ta đã nói, ta là Yêu thú, Yêu thú độc nhất vô nhị!”

Khỏe miệng Thủy Nhược Băng run rẩy, cũng không cùng nó tính toán bạo lực, phát huy tình huống kẻ dưới không ngại học hỏi, mở miệng hỏi “Yêu thú là cái quái gì?” Thật sự nàng không nghe nói qua loại sinh vật Yêu thú này.

Tiểu Yêu tròn trắng mắt lên “Tự mình nghĩ” Đã lười cùng nàng tranh luận cái gì với không cái gì.

Thủy Nhược Băng không nói gì, nàng hoàn toàn không biết cái quái gì, có thể nghĩ ra được mới là lạ!

Bất quá bây giờ không phải là lúc thảo luận điều này, Thủy Nhược Băng chỉ chỉ cánh cửa kia, mở miệng nói “Đây là sức mạnh Cấp bậc Tôn giả, ngươi xác định ngươi có thể mở ra?”

Hai chân Tiểu Yêu ôm trước ngực, ngẩng cằm, lé mắt liếc nhìn nàng, giáo dục nói “Nói ngươi ngốc ngươi thật đúng là ngốc, ngươi cho rằng Thủy Vành đi vào thế nào?”

Thủy Nhược Băng đã muốn nhanh chóng miễn dịch, sắc mặt không thay đổi, tính tình tốt mà hỏi “Hắn đi vào như thế nào?” Kỳ thật nàng rất muốn hỏi, làm sao nó biết nhất định Thủy Vành đi vào.

Tiểu Yêu thấy thái độ nàng tốt như vậy, cũng không làm bộ làm tịch, nhảy đến trên vai nàng, ở trên cổ nàng mà chà xát, nói “Cửa này đối với Ma sùng không có tác dụng”

Thủy Nhược Băng bừng tỉnh đại ngộ, nói như vậy Thủy Vành muốn vào ra cũng rất dễ dàng, nếu như có người khác xâm nhập, chuyện lên lút lại vạn phần nguy hiểm như vậy tự nhiên sẽ không mang theo Ma sùng bên người, hơn nữa cho dù là mang theo Ma sùng, chỉ sợ cũng sẽ không nghĩ đến sức mạnh cấp bậc Tôn giả, liên phần đông cao thủ đều không có biện pháp, nhưng lại cố ý để lại cửa sau cho Ma sùng đi!

“Không phải người nói người không phải Ma sùng, mà là Yêu thú sao?”

Tiểu Yêu bữu môi nói “Dù sao ta có thể mở ra là được” Nói xong liền vùng chân lên, cánh cửa kia thật đúng là đã bị nó mở ra dễ dàng.

Thủy Nhược Băng đưa tay vỗ vỗ đầu nó, khích lệ nói “Tiểu Yêu thật lợi hại”

“Hừ!” Tiểu Yêu hừ nhẹ một tiếng, lại dán ở trên cổ nàng chà xát, da lông mềm mại quét ở trên cổ có chút ngứa, cũng rất thoải mái, nhìn bộ dáng nó làm nũng, Thủy Nhược Băng ra một cái kết luận, thì ra là muốn được sờ lông!

Vào cửa đá lại đi một hồi, cuối cùng Thủy Nhược Băng từ một cái cửa động bí mật chui ra, phát hiện mình đang ở một cái sân nhỏ vắng vẻ, trong lúc nhất thời Thủy Nhược Băng cũng biết không rõ ràng lắm, cái sân nhỏ này là ở đâu, vì sao từ đường ngầm dưới đất đi ra, sẽ xuất hiện ở trong cái sân nhỏ nơi thần bí này.

Cảm giác được xung quanh cũng không có hơi thở dư thừa, Thủy Nhược Băng cũng liền nghênh ngang đi dạo trong sân nhỏ, cho đến khi cảm giác được một chút hơi thở người khác, mới chú ý che dấu bản thân thật tốt, chậm rãi tới gần.

Nàng đối với năng lực che dấu bản thân vẫn là rất có tin tưởng, sự phụ đều bị nàng len lén chinh, cho nên nàng tin tưởng nếu không phải tu vi so với sự phụ cao hơn rất nhiều, thì sẽ không phát hiện nàng, mà người có thể làm cho nàng phát giác thì tu vi cũng sẽ không ở trên sự phụ.

Tiểu Yêu nhìn nàng chậm rãi tới gần gian phòng trước mặt, không khỏi nhú nhú mày, nhưng cũng không nói cái gì, chỉ là thành thật ngồi xổm ở trên vai nàng.

Trong phòng truyền ra tiếng nói chuyện, Thủy Nhược Băng không khỏi cả kinh, người nọ rõ ràng không phải là đang làm bầm lâu bầu, nói cách khác, trong phòng còn ít nhất có một người, nhưng mà nàng lại hoàn toàn không có cảm giác được hơi thở người khác, nàng dám khẳng định, người nọ tu vi ở trên sự phụ, bất quá cũng may người nọ không phát hiện ra nàng.

Lập tức cũng không dám sát lại gần quá, bất quá nhưng cũng có thể nghe thấy có người trong phòng đang nói cái gì.

Người nói chuyện đúng là Thủy Vinh, lúc này trên mặt hẳn mang theo một tia lo lắng, còn có một tia phẫn nộ “Tứ gia tộc rõ ràng là muốn tạo phản, nếu không phải dựa vào Thủy gia thì bọn họ mấy năm nay có thể bình an vô sự sao? Quả thực là vong ơn phụ nghĩa!”

Thủy Nhược Băng trừng mắt nhìn, Tứ gia tộc dựa vào Thủy gia không cần phải nói, chính là Độc Cô gia, Phong gia, Lục gia cùng Tư Đồ gia, những Tiểu gia tộc khác phụ thuộc vào Thủy gia còn chưa đủ để Thủy Vinh để vào mắt, cũng không có cái năng lực kia làm Thủy Vinh tức giận như vậy.

Độc Cô gia, Phong gia, Lục gia cùng Tư Đồ gia, Tứ gia tộc này mấy năm qua quả thật rất phát triển, nếu như liên hợp lại tạo phản, Thủy gia thật đúng là đau đầu một phen, tuy rằng Thủy gia nền móng ổn, không phải dễ dàng bị dao động như vậy, nhưng mà quả thật nếu như liều mạng đánh một trận, chỉ sợ cũng tổn thương sức lực nặng nề.

Theo lý thuyết, Tứ gia tộc kia hẳn là rất rõ ràng, Thủy gia không phải dễ dàng dao động như vậy, cho dù bọn họ liên hợp lại tạo phản, đến lúc đó cũng bất quá là cả hai bên đều thương, Tứ gia tộc này luôn luôn hiểu được thế nào là tự bảo vệ mình, nếu không cũng sẽ không bình yên vô sự phát triển đến tình trạng ngày hôm nay, làm sao lần này có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy?

Hơn nữa nhiều năm như vậy bọn họ có thể an ổn sống qua ngày, cũng toàn dựa vào Thủy gia che chở, nếu như Thủy gia ngã thật sự, bằng năng lực của Tứ gia tộc bọn họ, cho dù là cộng lại, cũng không có khả năng là đối thủ của Tam Đại gia tộc còn lại, đến lúc đó cũng bất quá là vì người khác làm quân áo, nhưng lại đem tặng ra ngoài, những thứ này, bọn họ sẽ không phải không không hiểu!

Thủy Nhược Băng nhú nhú mày, thế nào cũng không nghĩ ra dự định của Tứ gia tộc kia, gần đây nàng cũng không nghe được Độc Cô Ngạo cùng Phong Đình tiết lộ ra cái gì.

Bất quá bọn họ kết bạn luôn luôn có ý vô tình dứt bỏ chuyện trong gia tộc, hơn nữa chuyện quan trọng như vậy cũng không thể tùy ý tiết lộ, cũng không kỳ quái, cũng có thể, chuyện nghiêm trọng như vậy, quyền lợi của bọn họ, thân là người trẻ tuổi trong gia tộc căn bản cũng không biết.

Thủy Vinh oán giận xong, trong phòng lại vang lên tiếng của một ông già, trầm ổn mạnh mẽ “Điều tra rõ là ai để lộ không?”

Thủy Vinh có chút nhụt chí lắc lắc đầu “Thương Long huyết ngọc vật quan trọng như vậy, người biết đến vốn cũng không nhiều, mà người có thể biết đến đều là người đối với Thủy gia trung thành và tận tâm, hoàn toàn không có khả nghi, cũng không có động cơ, làm như vậy, đối với bọn họ cũng không có ưu việt gì”

Im lặng trong chốc lát, thanh âm già nua lại vang lên “Tóm lại, chuyện này không thể tha được, mặc kệ thế nào, Thương Long huyết ngọc không thể rơi vào trong tay những Gia tộc khác!”

“Là, phụ thân, chuyện này ta sẽ xử lý thật tốt”

Thủy Nhược Băng không khỏi nhú nhú mày, người ở bên trong cư nhiên là Lão cha của Thủy Vinh? Xem ra ở đây chắc là nơi Ẩn cư tu luyện của vị gia gia trên danh nghĩa của nàng, bất quá trong thư phòng Thủy Vinh cư nhiên thông tới mật đạo này, xem ra vị lão nhân gia này cũng không thể yên tâm nhĩ tử của mình a! Bằng không cũng sẽ không để cho Thủy Vinh có cơ hội đến quấy rầy hẳn.

Về phần bọn họ nhắc đến Thương Long huyết ngọc, nằng nhưng thật ra nhìn thấy qua sách xưa ghi chép, đó là do máu của Thần thú Thương Long bảo vệ Thủy gia ngưng kết mà thành, trăm năm mới có một viên, nghe nói ai có thể có được Thương Long huyết ngọc, như vậy 100 tiếp theo liền có thể được Thương Long bảo vệ, hơn nữa bản thân Thương Long huyết ngọc chính là vật quý để tăng tu vi, tự nhiên làm cho người ta động tâm.

Thủy gia ở gần quan được ban lộc, tự nhiên cũng sẽ không để cho Thương long huyết ngọc rơi vào tay người khác, hơn nữa người ngoài cũng không biết thời gian ngưng kết thành Thương Long huyết ngọc, cho nên Thương Long vẫn là Thần thú bảo vệ Thủy gia, thời gian lâu, người khác đã quên chuyện Thương Long huyết ngọc này từ lâu.

Xem ra lúc này đây là có người cố ý đem chuyện này tiết lộ ra, dẫn tới Tứ gia tộc phụ thuộc rục rịch như vậy.

Bây giờ Thủy Nhược Băng nhưng thật ra có thể hiểu rõ trong lòng Tứ gia tộc, chỉ cần có thể đoạt được Thương Long huyết ngọc, có Thần thú bảo vệ, đương nhiên bọn họ có thể có cơ hội thay thế được Thủy gia, quyền thế luôn mê người, chỉ cần có một chút cơ hội, làm sao có thể buông tha chứ?

Tứ đại gia tộc có thể luôn luôn hoành hành ở đại lục Ma Linh, không phải là ý vào có Thần thú che chở sao? Thần thú, có thể nói là hậu thuẫn lớn nhất của Tứ đại gia tộc.

Chả trách Thủy Vinh gấp như thế, Thần thú này nhưng là liên quan đến sự tồn vong của Thủy gia, một khi mất đi Thần thú, Tam đại gia tộc này còn không đánh rần giập đầu sao? Kết cục của Thủy gia có thể nghĩ.

Khóe miệng Thủy Nhược Băng hơi hơi gợn lên, Thương Long huyết ngọc sao? Là thời gian thu chút lời lãi!

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Không Cần Nhi Tử, Muốn Tôn Tử

Thủy Vinh vội vã làm cho nàng trở về Thủy gia, chỉ sợ sẽ là vì chuyện này, nói như thế nào thì cũng nhận nhiều lễ vật của Thủy Vinh như vậy, bây giờ người ta có việc nhờ, nếu không giúp một tay cũng thật sự có chút không đúng?

Tiểu Yêu vươn móng vuốt kéo kéo sợi tóc của nàng, nhỏ giọng nói thầm “Nhược Nhược, ngươi cười rất tà ác!”

Thủy Nhược Băng lơ đãng nhíu mày “Phải không?”

“Ài?”

Tuy rằng các nàng đề thấp thanh âm nói chuyện với nhau, nhưng mà bên trong lại vốn không phải là người bình thường, không nói cái lão nhân kia so với Lãnh Thiên Lăng còn lợi hại, riêng Thủy Vinh này Thất gia Ngự thú sư liền sẽ không bỏ qua động tĩnh như vậy.

Bất quá, Thủy Nhược Băng cũng không thêm để ý, nàng vốn là dự định hiện thân, Tiểu Yêu cũng là nhìn ra ý đồ của nàng mới có thể mở miệng vào lúc này.

Thủy Vinh từ cửa sổ nhảy ra, liền thấy Thủy Nhược Băng yên tĩnh đứng ở bên ngoài, trên vai ngồi chễm chệ một con thú nhỏ, da lông mềm mại mang theo nhàn nhạt ánh sáng màu bạc, nhưng lại mơ hồ lộ ra một tia cao quý.

“Băng Nhi?” Thủy Vinh nhíu nhíu mày “Tại sao ngươi lại ở chỗ này?”

Thủy Nhược Băng đưa tay đem Tiểu Yêu ôm vào trong ngực xoa xoa, thản nhiên nói “Chỉ là đến tản bộ mà thôi”

“Tản bộ?!” Nói như vậy có quý mới tin.

Thủy Nhược Băng không để ý tới sắc mặt biến ảo của Thủy Vinh, đi về phía trong phòng, trong miệng thản nhiên nói “Thủy gia chủ là có việc cần ta hỗ trợ đúng hay không?”

Sắc mặt Thủy Vinh trầm xuống, xem ra cái gì nó đều nghe được, rốt cuộc nó ở bên ngoài ngây người bao lâu, hẳn là có thể một chút cũng không phát hiện, thậm chí liên phụ thân đều không có phát giác, tu vi của nó đã đến tình trạng gì?

Nếu như, nó thật sự đồng ý trở về Thủy gia, chuyện lần này liền không cần lo lắng nữa.

Thủy Vinh còn chưa kịp tới nói chuyện, Thủy Nhược Băng đã đi đến cửa, đẩy cửa ra, cùng người trong cửa bốn mắt nhìn nhau, người nọ ngồi ở trên

ghế, không chút sứt mẻ, tóc hoa râm, lại không thấy già chút nào, mắt sáng như đuốc, tất cả nét mặt đều là uy nghiêm, chỉ có khóe mắt nhẹ nề nếp nhăn để nói lên vết tích của năm tháng.

Yên tĩnh nhìn nhau một hồi lâu, đột nhiên người trên ghế biến mất không thấy, giây tiếp theo đã xuất hiện ở trước mặt Thủy Nhục Băng, đôi tay rất nhanh đánh úp về phía Thủy Nhục Băng, ở trên người nàng tìm tòi một hồi.

Thủy Nhục Băng hoàn toàn không ngờ tới hẳn sẽ có động tác như vậy, hơn nữa động tác của hẳn lại không mang theo một chút sát khí nào, thế cho nên phản ứng của nàng chậm lại một nhịp, phục hồi lại tinh thần, đang muốn tránh ra, Tiểu Yêu ở trong ngực nàng lại nổi giận, bất chấp Thủy Nhục Băng không cho nó nói chuyện, tức giận nói “Lão sắc lang! Buông Nhục Nhục ra!” Nói xong một móng vuốt liền chụp qua.

Thủy Khung bị nó gọi là Lão sắc lang, da mặt không khỏi run lên, một cái nhanh như tia chớp lắc mình né tránh nó, ha ha cười nói “Không hổ là bảo bối tôn tử của Thủy Khung ta!” Hiên nhiên lúc trước Thủy Vành xưng hô đã làm cho hẳn biết thân phận của Thủy Nhục Băng, dù sao cũng là Thiên tài Thủy gia, cho dù hẳn ẩn cư cũng là nghe nói qua.

Thủy Nhục Băng thấy đáng về kiêu ngạo như vậy liền một trận xấu hổ, Tiểu Yêu một trận cuồng nộ, cư nhiên né tránh!

Nhìn móng vuốt mình một chút, trong lòng Tiểu Yêu vô cùng phẫn hận, thật sự là hổ thất lạc đều bị chó bắt nạt, chờ nó khôi phục sức lực, nhất định nó phải dùng móng vuốt chụp bẹp lão gia hỏa này, cư nhiên dám chiếm tiện nghi Nhục Nhục, cũng không nhìn xem một chút nàng là ai che chở!

Thủy Nhục Băng liếc mắt nhìn Thủy Vành một cái, ánh mắt hơi hàm sâu xa như vậy làm cho Thủy Vành xấu hổ một trận, Thủy Nhục Băng không khỏi ngoắc ngoắc môi, xem ra vị Đại gia gia này của nàng còn không biết nhĩ tử của mình làm chuyện tốt.

Tựa hồ là cố ý làm cho Thủy Vành khó xử, Thủy Nhục Băng vuốt vuốt trán an Tiểu Yêu, thân nhiên nói “Hiện tại Bản thiếu gia cùng Thủy gia cùng không có quan hệ gì, lão gia tử không cần loạn nhận thân thích!”

Thủy Khung như có mây, trừng về phía Thủy Vành ở một bên “Đây là có chuyện gì?” Sao bảo bối tôn tử của hẳn liền không phải là người Thủy gia?

“Khụ...” Thủy Vành xấu hổ ho khan một tiếng, đành phải đem sự tình đơn giản nói một lần, nói xong còn không quên vì mình giải thích một chút “Phụ thân, ta cũng là do bất đắc dĩ, nếu như cùng Long gia xé rách mặt...” Hơn nữa ban đầu hẳn là muốn Thủy Nhục Băng lưu lại.

Hẳn còn chưa nói xong, Thủy Khung liền hung tợn trừng mắt nhìn hẳn, tức giận nói “Đồ vô dụng! Khi nào thì Thủy gia ta cần uất ức cầu toàn như vậy? Ngay cả nữ nhân cùng đứa nhỏ của mình đều không đảm bảo, người nói người còn có cái gì dùng? A?”

Một trận trách mắng, Thủy Vành chỉ có thể thành thật đứng ở một bên nghe giáo huấn, lão nhân cũng càng mắng càng tức giận “Thủy Khung ta không có người nhĩ tử vô dụng như vậy, người cứ ra Thủy gia cho ta!” Đào mắt nhìn về phía Thủy Nhục Băng, biểu tình trừng mắt tức giận trong nháy mắt trở nên hòa nhã vô cùng, cười đến rục rịch “Bảo bối tôn tử, gia gia ta không cần cái nhĩ tử thua kém này, người trở về đi!” Nói xong còn đáng thương hề hề chăm chú nhìn.

“Phụ thân?” Thủy Vành kinh sợ nhìn người đang đùa giỡn tôn tử trước mắt, đây thật sự là phụ thân uy nghiêm của hẳn sao? Còn có, bây giờ hẳn chính là Gia chủ Thủy gia, sao có thể nói cút liền cút?

Khóe miệng Thủy Nhục Băng run rẩy, nhìn lão nhân mặt tràn đầy chờ đợi trước mắt, mở miệng nói “Chuyện Thương Long huyết ngọc ta có thể hỗ trợ, nhưng mà ta không muốn cùng Thủy gia nhắc lên quan hệ nữa” Nàng có thể hỗ trợ đoạt được Thương Long huyết ngọc, nhưng mà sau khi đoạt được, nàng có muốn giao ra hay không đó là chuyện của nàng.

Trong lòng thờ dài, nàng người này chính là điểm ấy không tốt, thích mang thù, điều này thật sự là hơi chút mệt người, bất quá có cừ oán không báo, nàng sẽ không ngu ngốc, cho nên vì vậy, người đắc tội nàng vẫn là ngoan ngoãn chờ nàng trả thù đi!

Không phải là không báo, mà thời gian còn chưa tới, có thể trăm ngàn lần đừng tưởng rằng mình tránh thoát, nếu không đến lúc đó sẽ trở tay không kịp!

Nàng cũng không sợ đắc tội Thủy gia, nàng đoạt được Thương Long huyết ngọc coi như là được đến thần thú che chở, khi ấy Thủy gia cũng không dám đối với nàng hạ sát thủ, ngược lại vì thần thú che chở mà lấy lòng nàng.

Đây bất quá là lời lái mà thôi!

“Haiz...” Thủy Khung thờ dài, không ngờ rằng bảo bối tôn tử cứ như vậy bị nhĩ tử đáng thất vọng của hẳn vứt bỏ, chuyện lớn như vậy cư nhiên còn gạt hẳn! Bây giờ nhìn thái độ bảo bối tôn tử, chỉ sợ thật không phải một hai câu của hẳn là có thể hóa giải.

Chuyện này cũng không gấp được, trước mặt vẫn là giải quyết chuyện quan trọng nhất đi.

Thủy Khung khôi phục đứng đắn, nghiêm túc nói với Thủy Nhục Băng chuyện liên quan đến Thương Long huyết ngọc.

Muốn lấy được Thương Long huyết ngọc, sẽ phải đi xuống khe sâu, đó là nơi ở của thần thú, đương nhiên Thanh Long huyết ngọc cũng liền ở chỗ này, từng 100 năm qua Thủy gia đều đã phái người đến canh giữ, nhưng mà lần này không giống như vậy, lần này tin tức tiết lộ, vậy bốn Đại gia tộc cũng nhất định sẽ phái người đi đến, bất quá cũng không cần lo lắng ba Đại gia tộc này nhúng tay, cho dù Thương Long huyết ngọc là vật quý, bọn hắn cũng không dám đến cướp, nếu bọn hắn bị Thần thú bảo vệ biết bọn hắn chạy tới cướp Thương Long huyết ngọc, vậy đó cũng không phải là việc nhỏ, rất có thể Thần thú dưới cơn nóng giận, phui mông một cái đi rồi, không tiếp tục để ý tới bọn họ nữa, đến lúc đó mới thật gọi là mất nhiều hơn được.

Sở dĩ Thủy Vành muốn cho Thủy Nhục Băng đi vào, là vì lấy Thương Long huyết ngọc có một cái quy củ, chính là người đi lấy phải dưới 20 tuổi, người thế hệ trước căn bản là cũng không cho phép tiến vào phạm vi khe sâu, không thể nào nhúng tay, lại không thể trước lúc này trực tiếp diệt bốn gia tộc, lúc đó thực lực Thủy gia sẽ yếu đi, đánh vỡ thế cân bằng giữa tứ Đại gia tộc.

Cho nên Thủy Vành dự định đó là phải nhiều mấy tiểu bối đi vào, đương nhiên tất cả những người này là người trẻ tuổi xuất sắc trong Thủy gia, tự nhiên Thủy Nhục Hàn phải đi, nếu như Thủy Nhục Băng cũng có thể đi vào, như vậy tự nhiên không cần sợ người của bốn gia tộc đem Thương Long huyết ngọc cướp đi.

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Đi Đến Thương Khe Sâu.

Muốn tìm được Thương Long huyết ngọc còn phải trải qua một ít khảo nghiệm, Thương Long là thần thú, tự nhiên là chú ý kẻ yếu, làm ra một cái Thương Long huyết ngọc cho người ta tranh đoạt, cũng là muốn chọn lựa ra người đáng giá nó che chở.

Sau khi Thủy Nhục Băng hiểu biết xong tình huống, mới mở miệng hỏi Thủy Vành “Thủy gia chủ có từng thấy Vân nhi sao?” Nếu là Thủy Vành bắt Vân Nhi đi, bây giờ nàng đã đáp ứng hỗ trợ lấy được Thương Long huyết ngọc, con tin cũng nên thả.

Thủy Vành sững sờ một chút, lúc đầu nói “Không có” Hẳn đối với nữ nhi này vẫn ít quan tâm, tuy rằng thường xuyên đi tìm Thủy Nhục Băng, nhưng mà cũng rất ít nhìn thấy Thủy Nhục Vân.

Thủy Nhục Băng nhìn vẻ mặt của hắn không giống làm bộ, sắc mặt không khỏi âm trầm, nếu không phải Thủy Vành, lại sẽ là ai?

Thủy Khung nghĩ nghĩ, đoán được Vân Nhi trong miệng nàng là ai, cũng không khỏi nhíu mày “Xây ra chuyện gì?”

Thủy Nhục Băng trầm giọng nói “Vân Nhi mất tích, chuyện Thương Long huyết ngọc, chỉ sợ phải chờ ta tìm được Vân Nhi lại nói sau” Tuy rằng Thương Long huyết ngọc tốt, nhưng mà cũng không quan trọng bằng an nguy của Vân Nhi, hơn nữa, ngưng tụ thành Thương Long huyết ngọc còn cần một ít thời gian, trước lúc này, nàng nhất định sẽ đem Vân Nhi tìm trở về.

“Mất tích?” Sắc mặt Thủy Khung âm trầm, lãnh hừ một tiếng, mới lên tiếng “Nếu cần giúp, trực tiếp tìm lão cha ngươi, hừ hừ dám không giúp ngươi, liền trực tiếp đến tìm gia gia” Nói xong còn hung hăng trừng mắt liếc nhìn Thủy Vành một cái.

Không biết tình huống, hắn cũng vốn không có nói thẳng để cho Thủy Vành giúp đỡ tìm người.

Bất quá, nói như thế nào thì Thủy Nhục Vân cũng là người Thủy gia hắn, dám ăn hiếp người Thủy gia hắn phải trả giá đại giới!

Hắn nhi tử không chịu thua kém này, thậm chí ngay cả nữ nhi mình đều không bảo đảm, thật sự là tức chết hắn, làm sao hắn có thể sinh ra nhi tử như vậy, liếc mắt nhìn Thủy Nhục Băng, sắc mặt âm trầm vừa chuyển, khoe miệng càng nhếch càng lớn, vẫn là bảo bối tôn tử nhìn thuận mắt.

Thủy Nhục Băng bị hắn nhìn da đầu run lên, trong lòng cũng vội vã tìm kiếm Thủy Nhục Vân, liền mở miệng nói “Không có việc gì, ta đi trước”

“Chờ một chút” Thủy Khung nhìn về phía Tiểu Yêu trước ngực nàng cảnh cáo nói “Về sau không cho phép nói chuyện trước mặt người khác”

Tiểu Yêu vốn đang tự hỏi làm sao chính lão nhân này, cứ như vậy buông tha hắn, nó thực sự không cam lòng, lúc này nghe hắn cảnh cáo, không khỏi hừ một tiếng, quay đầu không thèm quan tâm hắn, nhưng mà trong lòng lại rõ ràng, lão già này biết lai lịch của nó, bất quá hắn biết đến chi sợ cũng chỉ là bề ngoài.

Mặc dù là như vậy, Tiểu Yêu cũng bắt đầu cảnh giác lên, xem ra nó vẫn là cần cẩn thận một chút, hiện tại nó còn không có cái năng lực kia coi thường tất cả, nếu là bị người có ý phát hiện nó, vậy nguy hiểm, không chỉ là nó, Nhục Nhục cũng sẽ bị nó liên lụy.

Nghĩ đến người làm hại nó biến thành cái dạng này, Tiểu Yêu không khỏi hận nghiền răng, thù này nhất định nó sẽ báo!

Liếc mắt nhìn Thủy Khung một cái, nhìn ở phần thượng lão già kia hảo tâm nhắc nhở nó, nó sẽ không tính sổ hắn.

Thủy Nhục Băng nhìn Tiểu Yêu trong ngực, cũng không truy vấn Thủy Khung rốt cuộc Tiểu Yêu là cái quái gì, nếu Tiểu Yêu không muốn nói thì quên đi.

Thủy Nhục Băng vừa mới bước đi, Thủy Khung liền bắt đầu bão nổi, trừng mắt nhìn nhi tử không chịu thua kém của mình, tức giận nói “Đi Diện Bích suy nghĩ cho ta!”

Thủy Vành không dám cùng hắn chống đối, chỉ phải thành thật đi Diện Bích suy nghĩ.

Thủy Vành vừa đi, lão nhân lại bắt đầu vui mừng a, bảo bối tôn tử của hần nhưng là kỳ tài a! Liên Yêu thú trong truyền thuyết đều nhận thức nàng làm chủ, mặc kệ thế nào, nhất định phải đem bảo bối tôn tử lừa gạt về Thủy gia!

Hắc hắc... Từ trước người đoạt được Thương Long huyết ngọc sẽ trở thành Gia chủ Thủy gia, chỉ cần bảo bối tôn tử của hần tìm được Thương Long huyết ngọc trở về, hần lập tức đem cái nhi tử không chịu thua kém đuổi xuống đài, như vậy bảo bối tôn tử của hần liền chạy không thoát.

Vừa nghĩ lại một trận cười gian, chỉ là sự tình thật sự đơn giản như hần suy nghĩ sao?

Thủy Nhược Băng chuẩn bị về nhà trước nhìn xem Lãnh Thiên Lăng có tìm được người hay không, vốn cũng không có bao hi vọng quá lớn, kết quả không ngờ rằng Thủy Nhược Vân thật đúng là trở lại.

Chỉ là đối với người bắt nàng đi, nàng một chút đều không rõ ràng lắm, liền bóng người đều không nhìn thấy.

Đến đối thủ là ai đều không biết, Thủy Nhược Băng không khỏi có chút suy nghĩ trong lòng, vốn định làm cho Thủy Nhược Vân trong khoảng thời gian này thành thật đứng ở nhà, có Lãnh Thiên Lăng ở đây, cũng không cần lo lắng đối phương lại ra tay, tuy rằng lần này cũng là ở nhà bị bắt đi, nhưng mà vậy cũng là bởi vì không có phòng bị, một khi có phòng bị, Thủy Nhược Băng tin tưởng muốn ở dưới tay Lãnh Thiên Lăng bắt người, không phải chuyện dễ dàng như vậy, dù sao Tôn giả hoạt động bên ngoài thật đúng là không có nghe nói như thế nào.

Nhưng mà tất cả dự tính của Thủy Nhược Băng đều là lý luận suông, bởi vì nhất định Thủy Nhược Vân phải đi theo nàng đi Thương khe sâu, mỹ danh viết là, nàng là một tiểu mỹ nhân, nói không chừng thần thú liền coi trọng nàng? Thực tế mà nói cũng bắt quá chỉ là tiểu nha đầu không chịu nhàn rỗi, muốn đi vô giúp vui.

Vốn Thủy Nhược Băng không chịu đồng ý, nhưng mà lại dưới tình huống liên tiếp mấy ngày bị quấy rầy giấc ngủ, cũng chỉ biết bắt đắc dĩ đồng ý mang theo nàng đi cùng.

Dù sao không phải Thương khe sâu chỉ cho người dưới 20 tuổi tiến vào sao? Hần là tương đối an toàn.

Mấy ngày nay Thủy Nhược Băng luôn luôn nghĩ, rốt cuộc chuyện Thương Long huyết ngọc là ai tiết lộ ra? Chuyện này thấy thế nào cũng đều là có người nhắm vào Thủy gia, mặc kệ chuyện này kết quả như thế nào, đối với Thủy gia đều là một loại đã kích, nói cho cùng người bốn gia tộc coi như là thế lực Thủy gia, như vậy tự giết lẫn nhau, rõ ràng chính là đang làm suy yếu thực lực Thủy gia.

Chuyện này người được lợi, tự nhiên là Tam đại gia tộc khác, nhưng mà bây giờ cũng khó mà nói là ai, cũng không biết rốt cuộc Thủy gia nội gian là ai, chuyện cơ mật như vậy tại Thủy gia không có địa vị nhất định là không có khả năng biết được.

Như vậy quả nhiên Thủy gia trở thành nhân vật trung tâm của Tam đại gia tộc, vậy Thủy gia thật đúng là nguy hiểm.

Bất quá Thủy gia thế nào, Thủy Nhược Băng cũng không quan tâm, cho nên cũng lười lãng phí tế bào não của mình, sau khi ngủ một giấc thật ngon, liền mang theo Thủy Nhược Vân đi Thủy gia, tuy rằng Thương Long huyết ngọc còn chưa ngưng thành, nhưng mà cũng là lúc bọn hần xuất phát, Phượng thành cách Thương khe sâu vẫn là một khoảng cách, cũng không thể bị người của bốn gia tộc đoạt trước.

Ngoài cửa lớn Thủy gia, không chỉ là Thủy Vành, đến Thủy Khung vị nhân sĩ ẩn cư này đều tự mình đi ra tiễn, đương nhiên hần tiễn chỉ là bảo bối tôn tử của hần.

“Bảo bối tôn tử, nhất định ngươi phải bình an trở về, gia gia vẫn chờ dạy ngươi công pháp a!” Ánh mắt lưu luyến không rời cùng biểu tình thương cảm như vậy, làm cho Thủy Nhược Băng rất là không nói gì, nàng chỉ là đi lấy Thương Long huyết ngọc, không phải đi chịu chết, phải cần như vậy sao?

Tiểu Yêu ở trên vai nàng trừng một đôi mắt ngập nước, dùng sức nhìn chăm chăm Thủy Khung, rất có dự tính muốn nhìn chăm chăm đem hần biến đi, nhưng mà bắt đắc dĩ Thủy Khung căn bản không quan tâm nó, Tiểu Yêu tức giận đến rất muốn một móng vuốt chụp chết hần, đáng tiếc bây giờ sức lực nó không đủ, còn không làm được.

Cái lão già kia, biết rõ nó là Yêu thú, cư nhiên còn dám không nhìn nó như vậy!

Kỳ thực nó thật là có chút oan uổng Thủy Khung, tuy rằng Thủy Khung biết nó là Yêu thú, nhưng mà đối với nó đến tận cùng có bao nhiêu lợi hại thì cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là truyền thuyết hình dạng rất lợi hại, hơn nữa bây giờ Tiểu Yêu chính là thú tôn tử hần khế ước, tại sao hần phải sợ nó?

Thủy Vành thật sự không đành lòng nhìn Thủy Khung đưa bốn như thế, không muốn hình tượng phụ thân uy nghiêm trong cảm nhận bị hủy, cho nên đành làm bộ xem như không thấy, hướng về phía mấy người trẻ tuổi dặn dò “Nhớ rõ chỉ cần tìm được Thương Long huyết ngọc liền tốt, không thể quấy rầy thần thú”

Tuy rằng Thủy Vành dặn dò như vậy, nhưng mà trên thực tế thần thú lại tốt quấy rầy như vậy sao, đây không phải lần đầu tiên Thủy gia đi tìm Thương Long huyết ngọc, nhưng lại là không có một lần thấy qua thần thú trong truyền thuyết, nói gì đến quấy rầy?

Thần thú luôn luôn đều rất thần bí, trừ phi chính là người nó che chở xảy ra đại sự, bằng không chắc là sẽ không hiện thân, cho nên Thần thú đối với thế nhân mà nói, thì phải là gì đó trong truyền thuyết.

Nguyên bản Thủy Vành dĩ nhiên là không bằng lòng tính cho Thủy Nhược Vân đi, nhưng mà Thủy Nhược Vân muốn đi theo Thủy Nhược Băng, hần cũng không tiện nói thêm cái gì, mà Thủy Nhược Hinh cùng Thủy Nhược Vân luôn luôn bất hòa, thấy Thủy Nhược Vân cũng đi, nếu như mình không đi, chẳng phải nói cho người khác mình không bằng Thủy Nhược Vân sao?

Cho nên lập tức liền năn nỉ Long Linh Nhi để cho nàng đi cùng, Long Linh Nhi cũng không có biện pháp với nàng, đành phải đồng ý, nhưng mà nàng lại phải đến hai Âm vệ không đến 20 tuổi, lại dặn dò Thủy Nhượng Hàn chiếu cố nàng thật tốt, mới yên tâm.

Đối với lần này, Thủy Vành chỉ là nhú nhú mày, lại cũng không nói gì thêm.

Người khác không biết Thủy Nhượng Hình có Âm vệ đi theo, nhưng mà Thủy Nhượng Băng cũng biết đến, có lẽ Thủy Nhượng Hàn cũng phát hiện đến, nhìn ra được Thủy Nhượng Hàn cũng không thích Thủy Nhượng Hình, Thủy Nhượng Hình tìm hắn nói chuyện, hắn cũng là gương mặt lạnh lùng, thường thường ừ một tiếng.

Tiếp thu được tầm mắt trên chóc của Thủy Nhượng Băng, trong mắt Thủy Nhượng Hàn càng thêm một chút không biết làm sao, rất có nhiều người biết Tứ thiếu Phụng thành quan hệ tốt lắm, cho nên hai người cũng không nói chuyện với nhau quá nhiều.

Đoạn đường ngoại trừ Thủy Nhượng Băng, Thủy Nhượng Hàn cùng Thủy Nhượng Vân, Thủy Nhượng Hình cùng hai cái người làm thời theo tới, còn có 5 thiếu niên, đều là người trẻ tuổi xuất sắc nhất trong Thủy gia.

Dọc theo đường đi ngoại trừ Thủy Nhượng Vân lú lú với Thủy Nhượng Băng, Thủy Nhượng Hình thỉnh thoảng lại tìm Thủy Nhượng Vân phiền toái, tất cả mọi người đều không thể nào mở miệng, 5 thiếu niên đều đã đạt tới Ngũ giai, tuổi như vậy liền có tu vi như thế, quả thật không đơn giản, toàn bộ người trẻ tuổi ở Thủy gia liền có vài người tinh anh trong tinh anh như vậy, có thể nói trong tương lai bọn hắn chính là trụ cột Thủy gia to như vậy, kiêu ngạo tự nhiên không thể tránh được, ai cũng không thể nào phục ai.

Bất quá đối với Thủy Nhượng Hàn, trái lại bọn hắn thật ra có chút kiêng kị, tuy rằng Thủy Nhượng Hàn chỉ là cao nhất Ngũ giai, nhưng mà vì khoảng cách Ngũ giai đã rất lớn, năm người bọn họ cùng một chỗ, nhiều nhất cũng chỉ có thể cùng Thủy Nhượng Hàn đánh ngang tay, cho nên dọc theo đường đi do Thủy Nhượng Hàn dẫn đầu bọn họ nhưng thật ra không có dị nghị.

“Ai nha nha... Đây không phải là Lười thiếu trong truyền thuyết sao? Tại hạ chính là chờ đã lâu!”

Thủy Nhượng Băng chính là một bên ngủ gà ngủ gật, một bên đi theo người phía trước, nghe đến cái thanh âm khoa trương như thế, không khỏi rút rút khóe miệng, khi nào thì nàng đã trở thành người trong truyền thuyết?

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Giận Chân Giận Giữ

Chỉ thấy tay Phong Đình cầm một cái quạt, cười đến được kêu là một người phong lưu lỗi lạc, tầm mắt thẳng nhìn chằm chằm... Thủy Nhượng Vân?

Thủy Nhượng Băng miễn cưỡng đi đến trước người Thủy Nhượng Vân, đem tầm mắt hắn ngăn trở, sau mới lười biếng mở miệng nói “Làm sao Phong thiếu gia chỉ dẫn theo một cái mỹ nhân? Đủ người giải buồn sao?”

Phong Đình rút rút khóe miệng, ánh mắt thập phần ai oán, mỗi lần đều phá hư việc tốt của hắn, nếu đổi làm người khác đã sớm hắn bị hắn đánh một trận, người này lại là Lười thiếu, chóc không được!

Thủy Nhượng Hàn nhìn khuôn mặt ai oán của Phong Đình, buồn bực dọc theo đường đi rồi cuộc tiêu tán, đáy mắt lộ ra một chút thần sắc xem kịch vui, làm cho Phong Đình hận nghiền răng.

“Ha ha... Có thể được Lười thiếu khen là mỹ nhân, là vinh hạnh của tiểu nữ tử!” Nói chuyện là một nữ nhân mặc quần áo vàng nhạt, cả người tràn đầy linh động, khi nói chuyện còn trừng mắt nhìn về phía Thủy Nhượng Băng, khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu.

Thủy Nhượng Băng gật đầu với nàng, xem như chào hỏi, Lười thiếu mặc dù lười, cũng sẽ không cho người khác cảm giác quá mức vô lý, nhưng mà có năng lực làm cho người ta rõ ràng cảm giác được sự xa cách của nàng, liền như hiện tại, tuy là chào hỏi, lại một chút đều không có ý tứ muốn biết rằng nữ tử này là ai, thái độ không lạnh không nhạt làm người ta ngẩn ngai.

“Hừ! Túm cái gì túm?” Người nói chuyện, khuôn mặt tuấn tú, mang theo một chút ngạo khí, lúc này ánh mắt nhìn Thủy Nhượng Băng có chút không tốt.

Phong Đình nhú nhú mày “Phong Việt!” Người nọ là đường đệ của Phong Đình, mà vị nữ tử áo vàng kia là Phong Tĩnh muội muội của Phong Đình, Phong Việt yêu thương Phong Tĩnh càng sau hơn cả thân ca ca Phong Đình.

Trên thực tế Phong Đình cũng không giống thân ca ca của Phong Tĩnh, cũng không biết là nguyên nhân gì, Phong Đình giống như không rất thích muội muội này, tuy rằng cao thấp Phong gia đều rất thích Phong Tĩnh, luyện tiếu không cho nàng chịu một chút ủy khuất, nhưng mà Phong Đình hết lần này tới lần khác đối với muội muội này chính là không lạnh không nhạt.

Phong Việt hừ lạnh một tiếng, quay đầu nói thầm “Vốn là vậy, Tĩnh Nhi đều chủ động lấy lòng, hắn đó là cái thái độ gì?”

Phong Đình lạnh mặt xuống, cảnh cáo trừng mắt liếc nhìn hần một cái, mới không mẫn không nhạt giới thiệu với Thủy Nhục Băng “Phong Tinh, Phong Việt” Chỉ là ném ra tên hai người, đến thân phận cũng không giới thiệu rõ ràng, có thể thấy được hần đang khó chịu a!

Mà khó chịu này nhìn qua không giống như là đối với Thủy Nhục Băng, ngược lại tựa như là không vừa lòng đối với Phong Tinh cùng Phong Việt.

Thủy Nhục Băng nhú mày, người Phong gia này thật đúng là biết lấy tên, phong lưu, phong tình, phong nguyệt, thật đúng là đủ tình cảm nam nữ.

*Phong Đình đồng âm với phong lưu, Phong Việt đồng âm với phong nguyệt, còn Phong Tinh thì không cần phải nói ^_^

Ngoại trừ Phong Đình, Phong Tinh, Phong Việt ở ngoài, còn có chừng mười người trẻ tuổi, trận này so với Thủy gia lớn hơn, xem ra Phong gia cũng là biết nhân tài Thủy gia xuất hiện lớp lớp, cho nên muốn lấy nhiều giành thắng.

Có thể tưởng tượng, chỉ sợ ba gia tộc khác cũng là như thế, ba cái gia tộc công lại, vậy số người chỉ sợ không phải một loại nhiều, mà bọn hần bên này, tính cả Thủy Nhục Vân, Thủy Nhục Hinh, hơn hai cái Âm vệ nữa, cũng bắt quá là 11 người, có phải hay không Thủy Vành rất coi trọng bọn họ?

Phượng thành đều biết Lười thiếu cùng Hần thiếu thiên phú kinh người, nhưng mà Thủy Nhục Băng cùng Thủy Nhục Hần lại đều rõ ràng, tu vi của Độc Cô Ngao cùng Phong Đình cũng đồng dạng không kém, mà Lục gia cùng Tư Đồ gia thực lực thế nào, bọn họ cũng không rõ ràng lắm.

Nghĩ nhiều như cắn chết, đây chỉ sợ là một hồi trận đánh ác liệt!

Bất quá đối với Thương Long huyết ngọc, Thủy Nhục Băng là tình thế bất buộc, rõ ràng không thể không làm điều đó!

Bởi vì đột nhiên Phong Đình lạnh mặt, không khí có chút cứng đờ, mọi người Phong gia không rõ ràng vì sao Phong Đình lại giúp đỡ người ngoài, tự nhiên trong lòng không thể nào thoải mái, mà không thoải mái nhất tự nhiên là Phong Việt, ngược lại Phong Tinh cái người liên quan này không chịu ảnh hưởng chút nào.

Thủy Nhục Vân thấy không khí nặng nề, con mắt vòng vo chuyển, tiến đến bên cạnh Phong Tinh, cười nói “Phong Tinh đúng không? Ngoại chớ để ý, ca ta liền thối tính tình như vậy, trừ bỏ Chu Công, người khác cũng không để vào mắt, không phải khoong muốn phóng, là lười phóng”

Nghe vậy, Phong Tinh không khỏi bật cười “Thì ra Lười thiếu thật sự lười như vậy a!”

Thủy Nhục Vân dùng sức gật đầu “Cuộc đời này ta gặp qua người lười nhất chính là hần”

Thủy Nhục Hinh thấy hai người trò chuyện ăn ý, không khỏi lãnh hừ một tiếng, tỏ vẻ mình khinh thường, nơi này chỉ có ba cái nữ tử các nàng, nàng đây coi như là bị người cô lập, trong lòng tự nhiên khó chịu.

Tiểu Yêu ở trên vai Thủy Nhục Băng thật sự là không thể chịu nổi được thanh âm lừ lừ, mở mắt ra oán giận nói “Nhục Nhục, ồn ào chết!”

Đối với Tiểu Yêu, lần đầu tiên khi Thủy Nhục Vân nhìn thấy liền không cảm thấy kỳ quái, cái gì trứng màu bạc, nàng đều nhìn 10 năm, sớm liền muốn nhìn một chút trong trứng là cái quái gì đáng giá ca bảo bối như vậy, cho nên đối với đột nhiên Tiểu Yêu đi ra một chút cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ đem nó trở thành ma sủng, bất đồng là ma sủng này có vẻ thông minh, có thể nói mà thôi.

Lúc này Tiểu Yêu vẻ mặt không kiên nhẫn, hoàn toàn là bị người ta quấy rầy ngủ không vui, Thủy Nhục Vân không khỏi hừ cười nói “Thật đúng là cái dạng gì chủ nhân thì nuôi cái dạng gì ma sủng, Tiểu Yêu, ngoại nói ngoại trừ bỏ ngủ còn có thể làm cái gì?” Kỳ thật ma sủng chỉ cần làm niềm vui cho chủ nhân, những thứ khác cũng không cần làm.

Thủy Nhục Vân cũng không ác ý gì, nhưng mà tính khí Tiểu Yêu cũng không phải quá tốt, nói tóm lại chỉ có Thủy Nhục Băng một nhân tài này có thể làm cho nó dễ vào mắt, tuy rằng sẽ nháo giận dữ, nhưng mà cũng không thật sự thương tổn nàng, mà người khác chọc tới nó, tuyệt đối nó sẽ có thể bỏ nhào lên hung ác cào một trận!

Thủy Nhục Băng đã thăm dò tính khí Tiểu Yêu, lập tức liền đưa tay đè nó lại, sợ nó bảo nổi thương đến Thủy Nhục Vân, nhưng mà ngoài dự kiến của nàng là, Tiểu Yêu cũng không có động tác gì.

Thủy Nhục Băng tò mò quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt nó có chút khó coi, trên mặt tràn đầy lông rầu rĩ, giống như như căn bản không nghe thấy Thủy Nhục Vân nói, Thủy Nhục Băng không khỏi đưa tay chọc chọc đầu nó, hỏi “Làm sao vậy?”

Tiểu Yêu nhỏ giọng nói thầm “Ta đã quên không thể nói chuyện”

Thì ra là rầu rĩ cái này, Thủy Nhục Băng buồn cười vỗ vỗ đầu nó, nhẹ giọng an ủi “Yên tâm, ta có biện pháp, về sau người muốn nói liền nói đi!” Cũng không thể làm cho nó vẫn giả câm điếc.

Tiểu Yêu cau cái mũi, nhìn nàng một cái, gật đầu nói “Ta đói bụng”

Nghe vậy, Thủy Nhục Băng lấy ra mấy viên ngọc thạch, trong suốt sáng bóng, bên trong giống như còn có vật sống di chuyển, tràn ngập linh khí, vừa xem chính là cực phẩm ngọc thạch.

Ngọc thạch có linh khí, thế giới này ngọc thạch tinh thạch là vật quý để tăng tu vi, tuy rằng không thể một lúc ăn thành lớn, nhưng mà thời gian dài hấp thu

linh khí trong ngọc thạch, đối với tu vi đã có trợ giúp lớn.

Cho nên lúc thấy Thủy Nhược Băng tùy ý đem mấy viên cực phẩm ngọc thạch đưa tới bên miệng Tiểu Yêu, chung quanh không khỏi vang lên một trận hút không khí, mắt thấy Tiểu Yêu một ngum một cái, ăn dất oành oành dất oành oành vang, trên mặt mọi người đều cùng một cái biểu tình, đau lòng!

Một đám người nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt Tiểu Yêu, rất có xúc động xông lên đi vạy gậy cổ nó, đây là ma sùng gì a? Cuộc sống này quả thực so với người còn hưởng thụ, nghĩ đến mấy viên ngọc thạch bị nó nuốt trọn, trong lòng không khỏi đại thán, thật sự là giậm chân giậm dừ!

Thủy Nhược Băng nhìn một đám người nghiêng răng nghiêng lợi, lại lấy ra một viên thuốc, nhét vào miệng Tiểu Yêu, ôn nhu nói “Ăn nhiều một chút, mới có thể càng thông minh” Tiểu Yêu thích tất cả các vật có chứa linh tính như ngọc thạch, tinh thạch, linh dược, linh quả, tất cả đều có thể tiêu hóa.

Phong Đình dùng quạt vuốt vuốt cằm, nhìn Tiểu Yêu, nhú mày hỏi “Lười thiếu, ngươi cho nó ăn dược gì? Nó có thể nói sẽ không phải là vì ngươi cho nó ăn nhiều thứ ngạc nhiên cổ quái như vậy đi?” Càng nghĩ càng cảm thấy có thể.

Nghe vậy, Thủy Nhược Băng ngoéo môi một cái, nhướn mày hỏi “Phong thiếu cũng muốn nuôi một con ma sùng sao? Đây cũng không phải việc khó” Nói xong liền lấy ra một cái hồ lô ném cho Phong Đình “Chỉ cần ăn một viên liền có thể nói”

Đối với nàng tùy tay có thể lấy ra nhiều vật như vậy không có người cảm thấy kỳ quái, chỉ cần đạt tới Tứ gia liền có thể tu luyện ra tùy thân không gian, đây không phải việc khó, những người ở đây đều có tùy thân không gian, bất quá không gian lớn nhỏ cũng phải xem tu vi của mỗi người, cũng phải nhìn thiên phú ở phương diện này.

Phong Đình mở nắp hồ lô ra, đổ một viên thuốc ra, nhìn viên thuốc kia có chút không tin hỏi “Thứ này thật sự có thể làm cho ma sùng nói chuyện?”

Thủy Nhược Hàn cũng là vẻ mặt tò mò nhìn viên thuốc nhỏ bé trong lòng bàn tay Phong Đình, Ma Linh đại lục tồn tại lâu như vậy còn chưa nghe nó ma sùng có thể nói chuyện, viên thuốc nhỏ này thật sự có tác dụng như vậy sao?

Thủy Nhược Băng đối với hần hoài nghi cũng không tức giận, chỉ là nhú mày nói “Thương khe sâu khẳng định có không ít ma sùng, đến lúc đó Phong thiếu thử một lần chẳng phải đã biết?” Thế giới to lớn không thiếu cái mới lạ, lúc trước nàng liền rõ ràng đạo lý này, hiện tại đến thế giới này, lại như thế, cho nên nàng vẫn tin tưởng tất cả đều có thể.

Phía trước Thủy Khinh cảnh cáo làm nàng đặt ở trong lòng, Tiểu Yêu bất đồng có lẽ sẽ rước lấy đại phiền toái, mặc dù là cực lực che dấu, chung quy cũng sẽ lộ ra một ít manh mối, biện pháp tốt nhất đó là lẫn lộn tầm mắt, cho nên mấy ngày nay nàng đang nghĩ biện pháp làm sao làm cho Tiểu Yêu trở nên không hề đặc biệt, sau đó liền không cần thân đưa ra mấy hồ lô thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Phát Hiện Thi Thể

Nơi này cách Thương khe sâu đã không xa, Phong Đình hăng hái nhất, dẫn theo đại bộ phận đi về phía Thương khe sâu, hần cũng muốn nhìn thuốc này có thể để cho ma sùng mở miệng thật hay không.

Cho đến khi đi vào phạm vi Thương khe sâu cũng không có gặp mặt người của ba gia tộc khác, không biết là còn ở trên đường, hay là đi vào trước.

Vừa tiến vào Thương khe sâu, Phong Đình liền đổ viên thuốc ra, một cái một cái đổ sang bốn phía, như vậy rất có chút cảm giác giống nông phụ đang cho gà ăn.

Thủy Nhược Băng rút rút khóe miệng, có chút nhức nhối, một hồ lô thuốc như thế chính là tiêu phí không ít dược liệu trân quý của nàng, lại có thể bị lãng phí xong như vậy?

Nhưng mà vì Tiểu Yêu, nàng nhịn, kỳ thật nàng vốn cũng là đem nó lãng phí xong, một hồ lô lớn này ít nhất có mấy trăm viên thuốc, ma sùng Thương khe sâu quá nhiều, đến lúc đó có mấy trăm con ma sùng có thể nói chuyện hiện thể, vậy Tiểu Yêu cũng sẽ không đặc biệt nữa, nhưng mà, lãng phí nhiều viên thuốc của nàng như vậy, chờ lúc trở về nhất định phải đem những ma sùng có thể nói này bắt đi bán, nếu không nàng liền thua lỗ lớn!

Mặt mũi Tiểu Yêu cũng là nhức nhối, viên thuốc của nó! Nó mới ăn một viên, những đồ chết tiệt này, lại dám ăn viên thuốc của nó, nó muốn đem tất cả bọn nó chụp chết thành bánh thịt!

Thủy Nhược Băng đem nó dè lại, tốn hơi thừa lời lại đưa cho nó mấy viên tinh thạch, mới khiến cho nó an tĩnh lại.

Giờ phút này, Phong Đình đang bắt một con thỏ tuyết trắng, mắt đối mắt, nhìn chăm chăm đã lâu, ngay khi Phong Đình muốn buông tha, rốt cuộc con thỏ nhấm nhắt một cái, miệng hé ra, hét lớn “Thật đáng sợ...”

Á? Phong Đình sợ tới mức nhẹ buông tay, trực tiếp đem con thỏ ném đi ra, lắp bắp nói “Thật... Thật sự nói chuyện...”

Chờ phục hồi tinh thần lại, lại cảm thấy rất khó chịu, hấn Phong thiếu luôn luôn phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, khi nào thì trở nên đáng sợ như vậy? Bộ dạng của hấn có dọa con thỏ như vậy sao?

Buồn bực trong chốc lát, Phong Đình mới nhìn về phía Thủy Nhược Băng, ha ha cười nói “Lười thiếu chính là Lười thiếu!” Đối với nàng mà nói, giống như thật sự không có chuyện gì mà không thể làm được!

Đáy mắt lóe ra tinh quang, đột nhiên Phong Đình cười đến có chút lấy lòng đi từ từ đến bên người Thủy Nhược Băng, thương lượng “Lười thiếu, người xem chúng ta đều quen như vậy, viên thuốc này có thể bán cho ta được hay không?”

Thủy Nhược Băng nhìn cặp mắt hoa đào của hấn sáng long lanh liền biết hấn lại thấy thương cơ, không khỏi lắc đầu nói “Tất cả viên thuốc đều bị người đút ma sùng”

Phong Đình có chút hối hận bản thân mình lãng phí, chưa từ bỏ ý định nói “Vậy không phải còn có thể luyện chế nữa mà!” Cặp mắt hoa đào chớp chớp, rõ ràng đang nói, mau đáp ứng đi! Mau đáp ứng đi!

Thủy Nhược Băng không động đậy, vượt vượt long Tiểu Yêu, lạnh nhạt nói “Luyện chế viên thuốc cần dược liệu rất trân quý, mà những ma sùng không có sức chiến đấu đó mặc dù có thể nói, làm cho người ta cảm thấy ngạc nhiên, cũng không có khả năng ra giá trên trời, đây là mua bán lỗ vốn, người nhất định phải làm!” Nếu quả thật muốn làm, trái lại nàng là có thể chế nhiều viên thuốc một ít, dù sao nàng là muốn kiếm tiền, mà Phong Đình thua thiệt như thế nào, hình như không liên quan đến chuyện của nàng.

Phong Đình biết lời của nàng sẽ không giả, cũng chỉ biết bất đắc dĩ buông tha, về mặt bực bội nhìn một đám ma sùng đang sôi nổi.

Đám ma sùng này hình như cũng bị chính mình đột nhiên có thể nói chuyện mà dọa đến, hơn nữa lần đầu tiên mở miệng khó tránh khỏi lắp bắp, nhưng mà lại không nhận được hưng phấn, theo Phong Đình oán khí càng ngày càng đậm, đám ma sùng kia mới ý thức được nguy hiểm, nom nớp lo sợ chạy xa.

Thủy Nhược Băng sờ sờ cằm, tuy rằng trí lực những ma sùng này có tăng lên, nhưng mà nàng vẫn cảm thấy cùng Tiểu Yêu kém xa, bất quá có thể có hiệu quả như vậy đã là không tệ.

Tiểu Yêu vươn móng vuốt kéo kéo sợi tóc nàng, bất mãn nói “Nhược Nhược, ở trong đó có mấy trăm viên thuốc a!” Trong giọng nói tất cả đều đau lòng, Thủy Nhược Băng cảm thấy có chút buồn cười, những dược liệu đó đều là của nàng đi! Thế nào nó so với nàng còn đau lòng?

Thủy Nhược Vân cùng Phong Tinh đối với đáng yêu động vật nhỏ đều không có lực miễn dịch, một người bắt một cái, bảo bối ôm, Thủy Nhược Vân cười chớp mắt, trong mắt sùng bái nhìn Thủy Nhược Băng “Ca, người thật là lợi hại!”

“Hừ! Đây có cái gì đặc biệt hơn người, không kiến thức!” Nói lời này tự nhiên là Thủy Nhược Hinh, nàng chính là không nhìn được hai huynh muội đặc ý!

Trong mắt năm thiếu niên Thủy gia nhìn Thủy Nhược Băng cũng mang theo một chút địch ý, lão gia chủ tự mình tiễn đưa, người sáng suốt đều nhìn ra được hấn là tới tiền ai, hơn nữa lão gia chủ còn nói muốn đích thân dạy Thủy Nhược Băng công pháp, làm sao có thể không khiến cho người ta đổ kị? Tuy rằng thiên phú của Thủy Nhược Băng tốt hơn bọn hấn, nhưng bọn hấn cũng không kém, hơn nữa Thủy Nhược Băng đều đã rời khỏi Thủy gia, dựa vào cái gì học Thủy gia công pháp!

Hiện tại Thủy Nhược Băng lộ chiêu thức ấy cũng chỉ là làm sâu hơn bọn họ địch ý, bất quá là khiến ma sùng mở miệng nói chuyện, có gì đặc biệt hơn người, có bản lĩnh khiến cho ma sùng giống có được sức chiến đấu như Ma thú!

Thủy Nhược Băng không để ý đến bọn họ, chỉ là nói “Đi thôi! Nhiệm vụ của chúng ta tới nơi này là tìm kiếm Thương Long huyết ngọc”

Nghe vậy, Phong Việt hừ một tiếng, cười lạnh nói “Ta còn cho rằng có những người chỉ nhớ rõ lấy lòng mọi người chứ!”

Sắc mặt Phong Đình trầm xuống, cảnh cáo nói “Phong Việt, người muốn tìm cái chết?”

Không nghĩ tới Phong Đình giúp người ngoài rõ ràng như vậy, không chừa cho hấn chút mặt mũi nào, sắc mặt Phong Việt trở nên khó coi “Người...”

Phong Đình hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi, căn bản lười nghe hấn nói vô nghĩa, hấn đã muốn cảnh cáo, nếu hấn còn muốn đi tìm chết, liền cùng hấn không quan hệ.

Người khác không biết, hấn cũng rõ ràng, Lười thiếu nhìn qua lười nhác, cũng là một người có cừu tất báo, người chọc tới nàng không có người nào có kết cục tốt, đừng nhìn hiện tại Thủy gia nở mày nở mặt, tương lai sẽ làm sao thật đúng là khó mà nói.

Thủy Nhược Hân liếc nhìn vài người bên cạnh, lắc đầu, cũng đi theo hấn, hấn và mấy vị Thủy gia này cũng không quen thuộc, không cần phải khuyên cái gì, hơn nữa cho dù hấn khuyên, mấy người này cũng không giống như là người nghe lọt hấn nói, xem chính tạo hóa của bọn hấn đi!

Thủy Nhược Vân hơi trầm mặt, người gì a? Lại dám nói ca nàng như vậy, ca lười cùng hấn tính toán, nàng cũng sẽ không rộng lượng như vậy, con người chuyển qua chuyển lại, đã muốn suy nghĩ giáo huấn Phong Việt như thế nào.

Mà lúc này Thủy Nhược Băng còn lại là một lòng một dạ áp chế phát điên Tiểu Yêu, căn bản vô tâm cùng Phong Việt so đo.

“Buông ta ra, ta muốn cào chết hần!”

Thủy Nhược Băng nhìn không được bật cười, vỗ vỗ đầu nó, giáo dục nói “Không nên y vào tốc độ của mình nhanh mà vô pháp vô thiên, cẩn thận đá phải tám sắt”

Tuy rằng Tiểu Yêu rất thông minh, tốc độ lại cực kỳ nhanh, nhưng mà tính khí động một chút muốn xông lên cào người ta này quả thật phải thay đổi chút, nếu như thật sự gặp được cao thủ thì xong rồi!

“Ta...” Tiểu Yêu về mặt ghen ghét trừng mắt nhìn nàng một chút, đột nhiên ngẩng đầu ưỡn ngực đứng thẳng, quơ móng vuốt nói rằng “Ta muốn ăn vặt, muốn rất nhiều rất nhiều!” Chờ nó dành dụm lực lượng, xem ai không vừa mắt nó cào chết ai!

Thủy Nhược Băng rút rút khóe miệng, thực sự là có thể ăn! Đây thật đúng là không phải người bình thường có thể nuôi nổi, hoàn hảo mấy năm nay nàng cất không ít hàng tốt, bằng không thật đúng là không đủ nó gặm, trực tiếp nắm một đồng viên thuốc đỏ đỏ xanh xanh to đưa cho nó, cũng không thấy là cái gì, dù sao dạ dày Tiểu Yêu tốt, không sợ nó tiểu hóa không được.

Ngọc thạch tinh thạch, linh thảo đan dược, những thứ có thể sử dụng trợ tu vi trong thời gian dài, nhưng mà lại không được dùng một lần quá lượng, hơn nữa, những vật trân quý cũng rất khó có người có thể đủ xa xỉ dùng một lần đến nỗi tan xác.

Sở dĩ Thủy Nhược Băng có nhiều thứ tốt như vậy, ngoại trừ chính nàng mấy năm nay thu thập, còn có Lãnh Thiên Lăng cùng Tiêu Tiêu cho nàng, cho nên bây giờ mới nuôi được Tiểu Yêu rất tốt, cũng không biết là có phải yêu thú đặc biệt cường hãn hay không, Tiểu Yêu nắm lớn nắm lớn ăn cũng không thấy nó có xu thế nổ tan xác, bụng như vậy hình như chính là một cái không đầy, như thế nào cũng lấp không đầy.

Thủy Nhược Băng nhìn Tiểu Yêu phình hai gò má, cười sờ sờ đầu nó, xem ra lần này trừ bỏ Thương Long huyết ngọc, nàng còn phải tìm thiên tài địa bảo nhiều một chút, bằng không thực sự nuôi không nổi con tiểu yêu thú này a!

Tuy Thương khe sâu là khe cốc, diện tích cũng không lớn, ba mặt núi vây quay, chỉ có phương hướng bọn họ đến là một cái chỗ hổng, Thương khe sâu này là địa bàn của Thương Long, đương nhiên nó chiếm cứ nơi trung ương nhất, muốn lấy Thương Long huyết ngọc, liền muốn đi đến chỗ trung ương nhất, mà dọc theo con đường này gặp gần cái loại khảo nghiệm.

Nhìn cổ thi thể trước mắt, đoàn người vốn có vẻ thả lỏng trong nháy mắt đề phòng, Thủy Nhược Băng liếc nhìn xung quanh, một mảnh mùi hoa điều ngữ, đến một chút vết tích đánh nhau cũng không có, thật giống như vài người này là im lặng, giống như chính mình tự kết thúc tính mạng bản thân.

Ngoại trừ một đạo vết thương trên cổ ra, trên thi thể không có vết thương nào khác, trên mặt cũng một mảnh bình thản.

Thủy Nhược Hàn về mặt ngưng trọng, hần đối với chuyện lấy Thương Long huyết ngọc biết một chút, tuy rằng không có khả năng hoàn toàn tránh bị thương vong, nhưng mà thân thủ cũng sẽ không cố ý lấy tính mạng người ta, những người này chết rất có thể cùng thân thủ thiết lập khảo nghiệm không quan hệ.

Mùi máu tươi nhàn nhạt xen lẫn mùi hoa bay vào cánh mũi, lộ ra trước một chút điềm xấu, tỏ rõ trước nhiệm vụ lúc này sẽ không quá mức thuận lợi.

Thủy Nhược Băng đi quanh mấy cổ thi thể một vòng, nàng xác định đây không phải là tự sát, nhưng mà, là ai ra tay? Từ các loại dấu hiệu đều có thể thấy được mấy người này từ đầu tới cuối không có đường sống phản kháng, chỉ có thể nói rõ tu vi người lấy tính mạng bọn họ rất cao, ra tay quá nhanh, hơn nữa sạch sẽ lưu loát.

Không phải là Tam đại gia tộc khác, tuy rằng mặt ngoài Tứ đại gia tộc luôn luôn bình tĩnh, nội bộ mãnh liệt, nhưng mà vô luận giữa gia tộc đấu thế nào, cũng tuyệt đối không chạy đến địa bàn thân thủ phách lối.

Như vậy sẽ là các Tiểu gia tộc khác này cũng giống như đến để lấy Thương Long huyết ngọc sao? Nếu là như vậy, vậy lần này thật đúng là gặp phải đối thủ.

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ai Là Lưu Manh?

Tiểu Yêu nằm ở trên vai Thủy Nhược Băng, liếc nhìn thi thể trên đất một cái, liền lại lười biếng gặm viên thuốc, hiển nhiên đối với những thi thể này không có hứng thú.

Thủy Nhược Băng thấy Thủy Nhược Hàn từ trên người một cổ thi thể tìm ra một tấm bảng hiệu, trong mắt mang theo chút hiểu rõ, liền hiểu hần đã xác định ra những người đó thân phận, không nhìn được hỏi “Những người này là ai?” Kỳ thực không hỏi cũng biết, nhất định những người này là người của ba gia tộc khác vào trước bọn họ, chỉ là không biết đến tột cùng thuộc về một nhà nào.

Những ngày qua nàng tương đối nhàn nhã, đối với những gia tộc khác cũng không phải hiểu rõ, không giống như Thủy Nhược Hàn ba người bọn họ,

đang ở trong đại gia tộc, tự nhiên đối với những gia tộc khác cũng là rõ ràng.

“Người của Tư Đồ gia”

Tư Đồ gia? Thủy Nhược Băng nhú mày, hình như Tiểu Yêu vẫn là Tư Đồ gia đưa tới Thủy gia, liếc nhìn Tiểu Yêu sau khi ăn no bắt đầu buồn ngủ, Thủy Nhược Băng có chút dở khóc dở cười, thật đúng là ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi ăn, cùng heo liễu mạng.

Hiển nhiên là nàng đã quên mình là hạng người gì.

“Đi thôi!”

Tuy rằng ra chuyện như vậy, nhưng mà mọi người ngoại trừ càng thêm cẩn thận ở ngoài, cũng không có ưu tư gì, tại cái nơi kẻ mạnh làm vua này, sức mạnh là cao nhất thế giới, chết vài người là chuyện quá bình thường, liền đại tiểu thư như Thủy Nhược Hình cũng không có phản ứng quá mức.

Ngược lại kể tiếp tất cả đều bình thường, bọn hắn là tính tốt thời gian, bây giờ Thương Long huyết ngọc còn không ngưng tụ thành, cho nên cũng không vội mà chạy, dù sao có người mở đường ở phía trước, bọn họ liền chậm chạp đi theo phía sau, bảo tồn thực lực, đến cuối cùng thả tay đánh một trận chẳng phải rất tốt?

Cho nên khi trời tối, đoàn người liền dừng bước lại, chuẩn bị nghỉ tạm.

Mặc dù những người này kiêu căng, giữa hai nhóm người còn mạng theo thái độ thù địch, nhưng mà trải qua chuyện phía trước, tựa hồ mọi người cũng có một loại ấn ý, quyết định trước cùng nhất trí đối phó, hỗ trợ lẫn nhau, cho nên bây giờ đoàn người ở chung xem như hòa thuận.

Dựng lều trại thì dựng lều trại, nhặt củi lửa thì nhặt củi lửa, săn thú thì săn thú, mức nước thì mức nước, nhìn đoàn người bận việc. Thủy Nhược Băng cũng là tìm một gốc cây đại thụ, yên ổn vững chắc mà nằm ở trên ngủ.

Mặc dù có người rất là khó chịu, nhưng mà hai người dẫn đầu là Thủy Nhược Hàn cùng Phong Đình này đều không nói gì thêm, bọn hắn cũng chỉ phải tạm thời đem khó chịu trong lòng áp chế đi, chỉ là Thủy Nhược Hình cùng Phong Việt khó tránh khỏi muốn châm chọc vài câu, Thủy Nhược Vân không nhịn được rất là tức giận, ca ca của Thủy Nhược Vân nàng lười thì sao, liên quan cái rắm bọn họ!

Tiểu Yêu cũng âm thầm cắn răng, nếu không phải Thủy Nhược Băng muốn nó điểu thấp, nó sớm xông ra ngoài, đối phó hai tên nhỏ bé này, đối với nó mà nói vẫn là dễ dàng.

Thủy Nhược Băng mặc kệ bọn họ, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ, Tiểu Yêu hừ lạnh một tiếng, chui vào trong ngực nàng, cũng bắt đầu chuẩn bị ngủ.

Tại im lặng ban đêm củi lửa đom đóp vang dội, tuy rằng nơi này trừ bỏ một con thần thú liền không có ma thú nào khác, nhưng mà địa phương như Thương khe sâu cũng không tránh được rắn, sâu, chuột, dã thú hay bầy sói, nhưng mà nếu không phải kết thành bầy, đối với những người này căn bản không có ảnh hưởng gì, dù sao đều là người trong gia tộc, nếu như ngay cả con dã thú thông thường đều không đối phó được, vậy cũng không có tư cách xuất hiện ở trong này.

“Ca, cho người, ta nướng con thỏ” Thủy Nhược Vân vẫn còn suy nghĩ muốn giáo huấn hai tên khiến người ghét là Thủy Nhược Hình cùng Phong Việt như thế nào, đến cả Phong Tinh đều bị nàng lạnh nhạt, nhưng mà nàng cũng không quên chăm sóc ca ca làm người ta đau đầu này!

Thủy Nhược Băng cũng không khác gì, đưa tay cầm con thỏ nướng, không để ý Thủy Nhược Hình cùng Phong Việt bắt đầu ngửa miệng, xé một cái chân thỏ đưa tới bên miệng Tiểu Yêu, hỏi “Có ăn hay không?”

Tiểu Yêu mở mắt ra, động cũng lười động một cái, liền từ tay nàng cắn một cái, có chút ghét bỏ bĩu môi, sau đó liền chui đầu vào trong ngực nàng, rầu rĩ nói “Nhược Nhược, ta muốn ăn thịt người nướng” Tuy rằng chỉ là mấy ngày trước may mắn nếm qua một lần, nhưng mà nó vẫn nhớ kỹ a!

Thủy Nhược Băng cũng không phải kiêng ăn, cắn một miếng thịt thỏ, lười nhác mà nói “Nhưng mà bây giờ ta không muốn động”

Nghe vậy, Tiểu Yêu nhìn về phía nàng, méo mặt, một bộ uất ức, trừng mắt nhìn, giây lát trong mắt liền sinh ra một tầng hơi nước.

Thủy Nhược Băng ngừng ăn, đưa tay xoa xoa đầu nó, thờ dãi nói “Sợ người!” Thật ra thì nàng cũng không thấy thịt nướng có vấn đề gì, cũng không biết vì sao Tiểu Yêu nhất định phải ăn nàng nướng, nàng cũng không cảm giác mình có nướng thịt trời cho a! Rõ ràng là ép buộc người đi!

Xoay người xuống cây, động tác rõ ràng dứt khoát, bóng dáng như vậy muốn bao nhiêu tiêu sái có bao nhiêu tiêu sái, Phong Đình cắn thịt chua xót nói “Lười thiếu, mọi người đến biết sức quyền rũ của người lớn, có thể phiền toái người đừng tiếp tục đùa giỡn anh tuấn hay không?”

Thủy Nhược Băng không nói gì, nàng làm cái gì? Không phải là xuống cây sao? Chẳng lẽ muốn cho nàng giống như con khi theo dọc thân cây chậm rãi leo xuống sao?

Mặc kệ Phong Đình than vãn, Thủy Nhược Băng ngồi vào bên đống lửa, cầm lấy một con xù lí tốt, không biết là loại thịt ma sùng gì bắt đầu nướng.

Mọi người đã ăn xấp xỉ, theo nhau vào lều trại nghỉ ngơi, đêm cũng càng thêm yên lặng.

Vị trí của Phong Việt cùng Thủy Nhược Hình liền nhau, tuy nói nam nữ có khác, nhưng mà rời xa nhà đi ra bên ngoài cũng không thể chú ý nhiều như vậy, chỉ là lần lượt ngồi một chút, điều này cũng không có gì.

Thủy Nhược Vân ngồi ở bên cạnh Thủy Nhược Hình, giờ phút này con mắt chính là chuyển qua chuyển lại, vừa xem chính là có cái mưu ma chước quỷ gì, Phong Việt ở bên cạnh nàng ngáp một cái, nói “Ta đi nghỉ trước”

Thủy Nhược Vân lơ đãng gật đầu, hai mắt thoáng nhìn, gặp mọi người đều đi được gần hết, Thủy Nhược Hàn cùng Phong Đình đều không chú ý tới bên này, về mặt Thủy Nhược Hình cũng có chút buồn ngủ, đứng lên chuẩn bị đi nghỉ ngơi, ngoại trừ Phong Việt bên cạnh Thủy Nhược Hình ra, còn có thể bỏ qua Thủy Nhược Băng cùng Tiêu Yêu.

Lập tức Thủy Nhược Vân gọi lên một nụ cười quái đản, ở Thủy Nhược Hình xoay người trong nháy mắt, tốc độ thật nhanh đưa tay gãi một cái ở trên cái mông vênh của nàng, hơn nữa là một bên cái mông dựa gần vào Phong Việt.

Phong Việt dùng khoeo mắt liếc thấy động tác của nàng, kinh ngạc trừng lớn mắt, mà cùng lúc đó, miệng Thủy Nhược Hình truyền ra một tiếng thét chói tai, kinh sợ rất nhiều chìm đắm.

Sau đó, Thủy Nhược Hình liền phản xạ có điều kiện rút roi to bên lưng ra quát về phía Phong Việt, sắc mặt ửng đỏ, cũng không biết là thẹn thùng hay tức giận, miệng mắng to “Lừa manh!”

Thủy Nhược Hình thân là Đại tiểu thư Thủy gia, thiên phú cũng không kém, tu vi đã đạt tới Tứ giai, một roi này trong con tức giận là dùng toàn lực, không biết trên roi làm bằng vật gì lóe ra một tầng ánh sáng màu lục, tiếng xé gió ở trong đêm im lặng liền chói tai, mắt thấy roi liền phải roi vào trên người Phong Việt, Phong Việt đang lúc ngây ra, phản ứng cũng không chậm, bản năng nhảy ra, né tránh roi đánh tới, nhưng thật ra không có chút tán loạn nào, như vậy có thể thấy được, tu vi của hắn ở phía trên Thủy Nhược Hình.

Đối với Thủy Nhược Hình chẳng phân biệt được đúng sai, Phong Việt rất là tức giận, theo sát Thủy Nhược Hình mà tấn công, tức giận nói “Bản thiếu gia sẽ coi trọng ngươi? Cũng không nhìn xem mình là đức hạnh gì, ngược như vậy! Ngồi ở bên cạnh ngươi cũng không chỉ có ta!”

Thủy Nhược Hình nghe xong lời hắn nói, lại phần nộ điên cuồng, nhưng mà hắn nói nửa câu sau, nàng vẫn là nghe lọt được, quả thật ngồi bên người nàng không chỉ có Phong Việt, còn có Thủy Nhược Vân!

Lập tức dùng tay một chút, tầm mắt nghi ngờ roi vào trên người Thủy Nhược Vân, Thủy Nhược Vân mặt không đổi sắc, hừ lạnh nói “Vị Phong thiếu gia này, nam tử hán đại trượng phu, dám làm sẽ dám đảm đương, ta thấy rõ ràng ngươi lên chạm mông Thủy Nhược Hình, bây giờ lại còn muốn ta chịu tiếng xấu thay cho người khác, ngươi có xấu hổ hay không?”

Thủy Nhược Hàn cùng Phong Đình đều không có xen mồm, bọn hắn không thấy là chuyện gì xảy ra, nhưng mà Phong Đình vẫn còn có chút hiểu biết Phong Việt, hắn sẽ không làm ra chuyện như vậy, cho nên hắn càng tin tưởng Phong Việt nói, nhưng mà hắn cũng không có lá gan nào giúp Phong Việt.

Tiêu Vân chính là bảo bối muội muội của Lười thiếu, hắn mà có can đảm cùng người khác hợp lại ăn hiếp nàng, tuyệt đối Thủy Nhược Băng sẽ làm cho hắn chịu không nổi.

Phong Việt bị Thủy Nhược Vân vu oan như vậy, sắc mặt tức giận đến phát thanh, tức giận nói “Ngươi nói ta cho ngươi chịu tiếng xấu thay cho người khác? Ngươi nữ nhân này lại có thể trợn mắt nói dối!”

Bạn đang đọc truyện *Thú Đế Tà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.